ANNE KNOLL

SECRETELE VILEI MONTELANO

ANNE KNOLL

SECRETELE VILEI MONTELANO

— ROMAN –

Traducere din lb, engleză
de Mihai Babic

Editura **EIS POL**
Bucureşti **1994**

THE DARK SECRETS OF VILLA MONTELANO

Copyright e 1993 by
Anne Knoll – U.S.A.
Reprinted by arrangement with
Zebra Books an imprint of
Kensington Pubilishing Corp
All rights are reserved by the
Autor

ISBN 973 – 96220 – 7 – 0

I

Londra, 1899

Nici nu ieşirăm bine că cerul se deschise şi o aversă de ploaie ne făcu să ne adăpostim sub tenda magazinului.

— Ploaia vânzătoarelor, declară prietena mea, Maggie. Tare aş vrea să ştiu de ce nu plouă niciodată înainte sau după ora şase!

Ne apropiarăm mai mult de uşa magazinului de lenjerie franţuzească al patroanei noastre, în timp ce ploaia cădea în valuri, iar vântul nu făcea decât să le izbească de noi, ca şi cum ar fi fost o glumă a spiriduşului Puck.

Maggie bătu cu putere în uşă.

— Madame ne vede, sunt sigură. Of, de ce nu ne lasă cotoroanţa să intrăm?

— Pentru că nu suntem cliente, spusei.

— Ai dreptate, zise Maggie, ar deschide într-o clipită dacă ar fi să vândă măcar un nasture.

Am deschis umbrela şi am ţinut-o ca pe un scut, dar îmi fu smulsă din mâini şi ateriză în şanţ, cu pânza ruptă şi braţele îndoite, imposibil de a mai fi reparată.

— Ah, nu! spusei, şi imediat, ca într-o glumă nesărată, ploaia se mai potoli şi vântul se opri.

Maggie îşi stoarse fusta şi strânse din buze.

— Fir-ar să fie! Acum că nenorocirea s-a produs,

se linişteşte! şi se mai spune că cerul le protejează pe fetele muncitoare.

Privii tristă spre umbrela distrusă. Era singura pe care o aveam.

— trebuie să fug, drăguţo, îmi spuse Maggie, mămica are un fix cu cina. Nu acceptă nicio scuză pentru vreo întârziere. Aş fi dorit să avem acelaşi drum, Charlotte, ca să împărţim asta, îmi spuse, deschizându-şi umbrela.

— Te cred Maggie, îi spusei cu un zâmbet, dar mă voi descurca. În curând o să se oprească şi nici nu am mult de mers.

Ea ezită şi atunci i-am dat un brânci, în joacă.

— Valea de aici; n-o lăsa pe mama ta să aştepte.

— Atunci ne vedem dimineaţă mai spuse, şi, cu o mână ţinându-şi fusta şi cu cealaltă umbrela, se grăbi în josul străzii muiate de ploaie.

Întinsei o mână în afara tendei. Încă mai ploua, dar se făcuse şi târziu; lipindu-mi nasul de vitrină, am privit în magazin. Ceasul enorm de deasupra raftului cu mănuşi arăta ora şase şi jumătate. Curând avea să se întunece. Îmi scosei pălăria şi o pusei la subţioară, pentru a o proteja; deja trebuia să îmi cumpăr o umbrelă nouă. Nu-mi puteam permite şi o pălărie.

În acel moment, o trăsură dădu colţul şi un bărbat îmbrăcat în negru coborî din ea. Uitai de ploaie şi ţâşnii de sub tendă. Se lăsase seara şi o premoniţie întunecată mă copleşi. Fără să privesc înapoi, am alergat după colţ.

— Domnişoară, aşteptaţi!

Inima îmi bătea tare. Dumnezeule! Omul ăsta mă striga pe mine! Oare crezuse că aşteptam să fiu acostată?

Ninny, de ce nu ai plecat cu Maggie? Sunt lucruri mai periculoase pe străzile Londrei decât ploaia nevinovată.

Mă strigă din nou, dar mi-am ridicat fusta şi am luat-o la fugă. Nu m-am oprit decât în faţa unei case dărăpănate din piatră pe care o numeam „acasă”.

Am dat buzna înăuntru, de-abia aşteptând să mă schimb şi să beau o ceaşcă de ceai fierbinte. Doar doamna Hill, gazda mea guralivă, mă acostă înainte de a apuca să urc scările.

— Te aşteptam, spuse, ochii-i mici scrutându-mă din cap până în picioare. Eşti udă fleaşcă, nu-i aşa rătuşco?

Zâmbi, amuzată de înfăţişarea mea deplorabilă. Prea jenată pentru a putea scoate o vorbă, am dat din cap, întrebându-mă de ce mă aşteptase.

— Te-a căutat un domn, zise. I-am spus că eşti la muncă. Nu te-a căutat la magazin?

— Nu, am răspuns preocupată, amintindu-mi de bărbatul care încercase să-mi atragă atenţia pe stradă.

— Curios. I-am spus unde te găseşte; Brewster colţ cu Biddle, i-am zis. E o prăvălie drăguţă pentru cucoane cu o tendă verde afară.

— Nu e colţ cu Biddle. E Brewster colţ cu

Barclay.

— Cred că te găseşte el, spuse, dând din umeri. Zicea că e avocat; n-ai intrat în vreun bucluc, sper?

Am negat din cap, iritată, iar ea mă privi pieziş.

— Pari destul de nevinovată, dar în ziua de azi nu se ştie. Apele liniştite sunt adânci… Nu te-oi fi încurcat cu vreun bărbat însurat?

Mi-am ridicat fustele ude în mână şi am început să urc scările.

— Nu vă faceţi griji, doamnă Hill. Probabil e ceva în legătură cu magazinul. Madame o să se ocupe de asta, sunt sigură.

— Da? Ei, nu te supăra pe mine. Încercam şi eu să fiu ca o mamă, domnişoară Stone. În ziua de azi, tinerele nu pot fi îndeajuns de grijulii.

Am zâmbit nonşalant, ca să-i fac plăcere, dar un sentiment de nelinişte mi se strecură în inimă şi avusei o presimţire că viaţa avea să-mi ia un curs neaşteptat şi periculos. Ce ar fi putut să vrea un avocat de la mine?

Camera mea se afla în capătul scărilor şi, simţindu-mă din ce în ce mai neconfortabil în hainele ude, mă chinuiam să potrivesc cheia în broasca ruginită. Deodată, glasul strident al proprietăresei spintecă aerul:

— Domnişoară Stone!

Am tresărit, broasca s-a blocat şi, pe punctul de a izbucni în lacrimi, am abandonat cheia îndoită în broască şi m-am aplecat peste balustradă.

Alături de doamna Hill se afla un bărbat înalt, îmbrăcat elegant, care nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. El să fie avocatul, mă întrebam?

Probabil am făcut vreun zgomot, fiindcă priviră amândoi în sus, iar doamna Hill spuse:

— Dânsul este domnul care te-a căutat, domnişoară Stone. Puteţi vorbi în salonul din faţă, adăugă înţepată. Doamna Hill nu permitea chiriaşelor să se întreţină cu bărbaţii în apartamentele sale.

— Cobor imediat, spusei şi, înainte să fac vreun pas, străinul o concedie elegant pe doamna Hill.

— Mulţumesc doamnă, spuse cu fermitate, mi-aţi fost de mare ajutor.

Prostănaca îi aruncă un zâmbet cochet şi îi răspunse linguşitor:

— Pentru puţin, excelenţă.

După ce intră în apartamentul său, străinul îmi întinse o carte de vizită.

— Daţi-mi voie să mă prezint, domnişoară Stone. Mă numesc Forrest Singleton de la firma de asistenţă juridică „Pendleton şi Forrest", din America.

— Trebuie să fie o gre… o greşeală, zisei, roşind până la rădăcina părului. Când eram mică eram bâlbâită şi în prezent, ruşinosul defect reapărea din când în când. Probabil vreţi să vorbiţi cu doamna Suzette, proprietara magazinului, reuşii să rostesc fără vreun incident.

— Nu cred. Sunteţi Charlotte Stone, fiica lui

Henry Stone, nu-i aşa? Am confirmat din cap, apoi continuă: Atunci, cu dumneavoastră vreau să vorbesc.

Probabil păream îngrozită, pentru că îmi zâmbi cu un aer de liniştire.

— Nu trebuie să vă speriaţi, domnişoară Stone. Privind distant culoarul murdar, spuse zâmbind.

— Să discutăm într-un decor mai plăcut. Am înţeles că proprietara ne-a permis să stăm în salon.

— Desigur, scuzaţi-mă, zisei, conducându-l în camera din faţă. Am închis uşa glisantă, cu toate că eram sigură că nu peste mult timp, doamna Hill îşi va lipi urechea de ea.

Camera era cufundată în beznă, aşa că am aprins repede lampa, a cărei pâlpâiri ne arunca umbrele pe perete. Umbra sa, disproporţionată, o domina pe a mea şi mă cuprinse un tremur de teamă neînţeleasă. Luându-mi ochii de la umbre, l-am privit în faţă, un pic ruşinată de copilăria mea, fiindcă, în realitate, era destul de atrăgător. Se apropie de mine şi mă studie oarecum îngrijorat, la lumina lămpii.

— Domnişoară Stone! exclamă. Sunteţi udă până la piele!

— M-a prins ploaia, zisei încet.

— Uitaţi ce e. Nu vreau să răciţi. Sper că doamna Hill nu se va supăra dacă aştept aici până vă schimbaţi.

— Nu, dar…

— Vă rog, domnişoară Stone. Insist. Nu trebuie să vă grăbiţi. Voi sta aici şi vă voi aştepta.

— Foarte bine, am spus, vanitatea învingându-mi curiozitatea, chiar dacă ştiam că trebuia să par îngrozită.

Am tras în grabă uşa şi aproape că m-am prăbuşit peste doamna Hill.

— Voiam să şterg apa de pe carpeta asta, spuse îndreptându-se din şale. Am trecut pe lângă ea şi, ajunsă sus, am învârtit cheia care rămăsese în broască. De data asta se întoarse cu uşurinţă. Am intrat în cameră şi mi-am scos grăbită hainele ude.

Am aprins o lampă şi, rămasă în combinezon, am privit îngrijorată în dulap. În faţa mea erau expuse câteva fuste negre şi câteva bluze albe aproape identice, dar, în fundul dulapului, o pată de culoare îmi atrase atenţia. Am scos o bluză roz, de mătase. Avea o broderie delicată de mici trandafiri roz. Era o bluză scumpă pe care nu mi-aş fi permis niciodată să o cumpăr dacă nu ar fi fost soldată din cauza unei găuri în mânecă. Reparasem cu grijă ruptura, dar fiind prea pretenţioasă pentru muncă, rămăsese agăţată în fundul dulapului de aproape un an. Acum, acţionând din impuls, am întins-o pe pat, alături de una din fustele negre.

Mi-am şters cu putere părul cu un prosop, l-am periat şi apoi l-am strâns într-un coc. Câteva şuviţe scăpaseră, dar nu mai aveam timp să le prind.

M-am îmbrăcat şi, privindu-mă în oglindă, am

rămas surprinsă de schimbarea înfăţişării mele. Bluza roz îmi dădea culoarea obrajilor şi aducea o strălucire roşiatică părului negru. Şuviţele răzleţe îmi dădeau un aer deconcertant de neglijenţă însă, într-un fel, eram încântată de ce vedeam acum.

Întorcându-mă în salon, m-am scuzat de întârziere.

— A meritat, domnişoară Stone. Arătaţi minunat şi sunt sigur că vă simţiţi mai bine. Scoase un ceas de aur din buzunar şi îl privi. E aproape şapte şi jumătate, spuse, închizându-i capacul. Îmi faceţi plăcerea de a cina cu mine, domnişoară Stone? Nu am mâncat în seara aceasta şi ştiu că nici dumneavoastră.

Privirile ni se întâlniră şi mi se tăie răsuflarea, simţindu-mă ca o Cenuşăreasă transformată într-o prinţesă frumoasă şi dorită.

„Nici nu a cunoşti pe acest om”, protestă conştiinţa mea de clasă mijlocie.

„Nu, dar mi-a arătat cartea de vizită. E avocat şi, în plus, nu e o invitaţie mondenă, ci una de afaceri”.

— E cam târziu, zisei nehotărâtă. Mulţumesc domnule Singleton, mi-ar face plăcere să iau masa cu dumneavoastră.

Ajunşi în stradă, el făcu semn unei trăsuri şi îi spuse vizitiului să ne ducă la Savoy.

Cuibărită pe bancheta de pluş, încercam să-mi stăpânesc emoţia provocată de apropiata intrare într-un asemenea local.

— Nu ştiu dacă sunt îmbrăcată pentru Savoy, zisei.

— Prostii; arătaţi minunat, domnişoară Stone.

Mi-am coborât privirile spre mâna lui, care ţinea bastonul cu mânerul cu perle. Un inel de diamante îi strălucea pe degetul mic, iar butonii de onix negru îi înfrumuseţau mânecile cămăşii albe ca zăpada, perfect scrobite. Costumul negru era din cel mai fin material posibil, iar ochiul format îmi spuse că era opera unui croitor expert. Forrest Singleton era un bărbat cu o poziţie socială înaltă, mă gândeam, şi iarăşi am început să mă întreb ce afaceri importante putea avea cu mine.

— Întotdeauna e atâta ceaţă în Londra? întrebă după ce privi pe fereastra trăsurii.

— Nu întotdeauna, răspunsei, apoi mi-am amendat spusele. Doar în cea mai mare parte a anului.

El râse.

— Vorbiţi ca o adevărată londoneză. Cred că nici nu vă mai daţi seama.

— Oh, ba ne dăm seama, dar ne-am obişnuit.

— Vă place Anglia, domnişoară Stone?

— Dar nici nu am locuit vreodată altundeva.

— V-aţi gândit vreodată să mergeţi în America?

M-am abţinut să nu pufnesc în râs. Ideea mi se părea năstruşnică. Am răspuns:

— Oh, nu!

Trăsura se opri şi cu asta luă sfârşit conversaţia noastră. Dl Singleton mă ajută să cobor şi, în timp

ce plătea vizitiului, un grup elegant de bărbaţi şi femei ieşi din restaurant. Discutând şi chicotind, se depărtară şi dispărură în ceaţă, în drum spre teatru sau spre operă, probabil. Erau oameni din altă lume, o lume pe care rareori o întrevedeam, în ochii clienţilor lui Madame, în timp ce bârfeau în cabinele de probă.

— Intrăm?

Îmi apucă uşor cotul şi un fior de emoţie mă străbătu. Mă simţeam pierdută şi puţin nervoasă în compania unui bărbat atât de atrăgător.

Odată ajunşi înăuntru, m-am bucurat când ni s-a dat o masă situată într-un separeu. Puteam vedea totul, fără să fiu văzută. Fără îndoială că ţinuta mea simplă îl obligase pe chelner să ne aşeze într-un colţ mai ferit, dar, oricum, mă simţeam uşurată.

Serviciul era prompt şi nu am fost pusă în situaţia de a mărturisi că nu cunosc limba franceză, întrucât gazda mea a comandat pentru amândoi. Când chelnerul plecă, dl Singleton îmi spuse:

— Sper ca alegerea mea să fie pe gustul dumneavoastră, domnişoară Stone.

— Ah, da, desigur, am răspuns, apoi m-am îmbujorat. Nu înţeleg franceza, dar sunt sigură că totul va fi delicios.

O expresie nedefinită i se citi în ochi, apoi zâmbi şi spuse:

— Sunteţi ca o adiere de aer proaspăt,

domnişoară Stone. Sunt fericit că aţi acceptat să luaţi masa cu mine.

— Şi eu, dar curiozitatea mă copleşeşte, am replicat. Nu vreţi să îmi spuneţi despre ce este vorba?

Părea că nu ştie cum să înceapă.

— Tatăl dumneavoastră v-a povestit vreodată despre trecutul său, domnişoară Stone?

— Trecutul său? Tatăl meu a fost crescut într-un orfelinat, domnule Singleton. Nu prea vorbea despre trecutul lui, dar mama mi-a spus că a avut o copilărie foarte nefericită. Orfelinatele din acele vremuri erau foarte dure, am adăugat.

Probabil de aceea fusese un tată atât de indulgent, mă gândii şi, copleşită de nostalgie, am simţit cum o lacrimă mi se rostogoli pe obraz.

— Scuzaţi-mă, spusei, am fost foarte apropiată de tatăl meu. Mama mea a murit pe când aveam doisprezece ani şi tata m-a crescut până când a murit, abia anul trecut.

Îmi luă mâna într-a lui.

— Înţeleg domnişoară Stone. Credeţi-mă, nu vreau să vă întristez. Totuși, ceea ce am să vă spun este în legătură cu tatăl dumneavoastră.

— Nu înţeleg nimic, zisei. Tată meu nu a fost niciodată în America.

— Nu, dar mama sa, da.

În acel moment apăru chelnerul cu supa. Din nou, aveam senzaţia vagă că ceea ce avea să îmi povestească domnul Singleton îmi va schimba

drastic cursul vieţii.

— Mama lui? am repetat, imediat ce chelnerul se îndepărtă.

— Da, a fost clientul firmei noastre. Înainte ca bunica dumneavoastră să decedeze, ne-am angaja pentru a-i găsi fiul.

Gustă din supă şi zise:

— Delicioasă. Mâncaţi până nu se răceşte, domnişoară Stone.

M-am executat obedientă ca un copil, dar neliniştea îmi tăie pofta de mâncare. Am întrebat:

— De ce ar reapărea femeia aceasta, după atâţia ani?

— Când oamenii îmbătrânesc, simt nevoia să reînnoade legăturile, să-şi repare greşelile, spuse. Tatăl dumneavoastră este menţionat în testamentul bunicii dumneavoastră şi, din moment ce sunteţi singura moştenitoare…

— Ei bine, tata nu mai are nevoie de ea acum, spusei, simţindu-mă deodată revoltată. Şi nici eu nu am nevoie de nimic de la ea. Îmi pot purta singură de grijă.

Lăsă lingura din mână şi îmi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Domnişoară Stone, nu cred că înţelegeţi prea bine.

Cu nervii întinşi la maximum, pentru un motiv care nu îmi era prea clar, m-am simţit obligată să-mi argumentez spusele:

— Tatăl meu a muncit din greu. A reuşit să mă

trimită la o şcoală foarte bună. Nu am de gând să lucrez ca vânzătoare toată viaţa. Am un atestat de profesoară şi mi s-a promis un post imediat ce apare o ocazie, într-un pension privat.

Îmi adresă o privire condescendentă.

— Şi la ce salariu vă aşteptaţi, domnişoară Stone?

— Cazare şi masă şi două sute de lire pe an, zisei, cu mândrie.

— Desigur, e minunat, dar vă rog să mă ascultaţi fără să mă întrerupeţi, până când termin.

— Foarte bine, spusei.

— Vă înţeleg revolta, dar vă rog să vă mai gândiţi la situaţia dumneavoastră, de dragul tatălui dumneavoastră.

— Dar tocmai de aceea am refuzat!

Ridică o mână.

— Fără întreruperi, de acord?

— Scuzaţi-mă, continuaţi, domnule Singleton.

Aprobă din cap şi mă fixă cu o privire de oţel.

— Aţi avut un tată iubitor, nu-i aşa?

— Desigur.

— Şi ar fi dorit să trăiţi o viaţă mai bună, nu-i aşa?

— Bine-nţeles.

— Atunci nu credeţi că tatăl dumneavoastră ar fi dorit să acceptaţi moştenirea sa? Cum puteţi refuza orice fel de bucurie care ar veni din partea tatălui dumneavoastră, care v-a iubit atât de mult?

Mă încurcase. Eram bucuroasă să îl văd pe

chelnerul care ne aducea celălalt fel. Puteam astfel să mă refac după impactul necruţătoarei logici avocăţeşti.

„E adevărat, mă gândeam. Dacă tata ar fi fost aici, i-ar fi făcut o plăcere enormă să cheltuiască banii pentru mine. Fusese un om care nu ţinuse deloc la bunurile sale materiale, dar era fericit să le împartă celor pe care îi iubea”.

Ceva mai calmă acum, am început să gust din fiecare porţie de legume din farfuria adusă de chelner. Mâncarea era delicioasă iar vinul comandat de domnul Singleton era extraordinar. Totuși, mă ameţise puţin, şi mi se părea imposibil să îl mai contrazic.

— Ce trebuie să fac? Să semnez vreo hârtie?

— Mă tem că este mai complicat, domnişoară Stone. Va trebui să mergeţi în America.

Am rămas mută.

— Păi, probabil că costul călătoriei va fi mai ridicat decât întreaga moştenire, zisei. El zâmbi, abia perceptibil…

— Nu cred, domnişoară Stone. Contesa Belinski era o femeie foarte bogată.

Eram mai dezorientată ca nicicând.

— Contesă? Parcă spuneaţi că era americancă.

— Nu domnişoară Stone. Bunica dumneavoastră era italiancă, dar al treilea bărbat al său era un conte rus. După ce acesta a murit, ea a păstrat titlul.

Eram şocată.

— A avut trei soţi?!

— Şi nenumăraţi amanţi, spuse, râzând. Bunica dumneavoastră era o boemă.

Se lăsă pe spătarul scaunului, iar eu am început să-l ascult, ca un copil ascultând un basm.

— Contesa, cum îi plăcea să i se spună bunicii dumneavoastră, a fost o celebră cântăreaţă de operă pe vremea ei. Pseudonimul ei era Gia Gerardo şi a avut turnee în toată lumea. În 1879 a cumpărat o proprietate vastă în Maryland. Timp de zece ani cât a mai cântat, a transformat-o într-o vilă exotică, iar când s-a retras de pe scenă, a locuit acolo. Seamănă cu un palat oriental. A mobilat această monstruozitate arhitecturală cu comori de artă din întreaga lume. Grupuri bizare de protejaţi şi copii vitregi împărţeau palatul cu ea. Deoarece are peste patruzeci de camere, mă îndoiesc că doamna ştia exact cine pleca şi cine mai era încă în castel.

Mi se învârtea capul. Nu puteam şti dacă se datora vinului sau celor aflate. Totul părea luat dintr-o carte şi îmi venea greu să cred că eu sau tatăl meu fusesem înrudiţi vreodată cu o asemenea femeie.

— Sunteţi sigur că tatăl mai este fiul acestei femei? am întrebat.

— Fără nicio umbră de îndoială, domnişoară Stone, răspunse. Firma noastră este foarte pedantă în privinţa investigaţiilor.

Ceasul bătu ora două. Nu puteam să închid un ochi. Înfăşurându-mă cu pătura, m-am ridicat şi m-am aşezat în fotoliul de lângă fereastră. Presimţirea pericolului şi schimbării pe care o avusesem cu o zi înainte încă îmi mai bântuia gândurile. Oare de aceea am ezitat să-i dau un răspuns domnului Singleton?

„Nimeni nu te poate obliga să iei o decizie, domnişoară Stone, dar aţi fi un copil prostuţ dacă aţi refuza. Am fost autorizat să folosesc fondurile firmei pentru a acoperi costurile transportului în America, pentru a vi se citi testamentul. Asta înseamnă costurile călătoriei, bagajele, o garderobă corespunzătoare. Cum puteţi refuza o asemenea ofertă?”

Chiar aşa! Cum? Povestea Cenuşăresei devenea realitate. O şansă de a vedea America, o garderobă corespunzătoare, şi chiar un prinţ frumos care mă va însoţi pe timpul traversării. Maggie sau oricare altă fată nu ar fi refuzat o asemenea ocazie, seara trecută.

„Trebuie să mă mai gândesc, domnule Singleton. Trebuie să iau în considerare slujba şi…”

„Domnişoară Stone, după citirea acestui testament, s-ar putea să nu mai fie nevoie să lucraţi vreodată”.

Mă îndoiam foarte tare de acest lucru, dar probabil că aveam să primesc suficienţi bani cu care să trăiesc până la apariţia vreunei ocazii în

învăţământ.

Lăsând la o parte toate neliniştile şi îndoielile, am aprins lampa şi, trăgând pătura de pe mine, am scos o foaie de hârtie din birou. Am înmuiat tocul în cerneală şi am început să scriu:

Domnul Forrest Singleton Grand Hotel.

Strada Northumberland

Londra, Anglia

Dragă domnule Singleton.

M-am hotărât să accept oferta dumneavoastră… Deodată, un trăsnet mă asurzi şi un fulger despică cerul. Am tresărit şi tocul îmi căzu pe pagină, murdărind-o de cerneală. Am mototolit foaia de hârtie şi, înainte de a o arunca la coş, pata de cerneală îmi atrase privirile. Semăna cu un palat oriental şi ceva înfricoşător părea să aibă legătură cu el. Mi-am aşezat pătura pe umeri şi am tremurat în timp ce scoteam altă foaie de hârtie.

II

Maggie îmi încheie rochia lungă, albastră şi îmi şoptea în ureche:

— Doamne, dar arătos mai e, Charlotte, şi e atât de elegant! Când te gândeşti că ai să petreci două săptămâni singură cu el, pe un vapor!

Îşi dădu ochii peste cap şi m-am simţit obligată să o pun la punct.

— Este doar o problemă de afaceri, Maggie. Domnul Singleton nu face decât să acţioneze în

interesul firmei sale.

— Mi-ai mai spus asta, drăguţă, dar cine zice că nu poţi să-i schimbi interesele? zise, dând din umeri.

— Of, Maggie, zisei, nerăbdătoare. E o persoană importantă. Nu cred să se apropie de mine. Noroc că am căpătat rochiile şi călătoria peste ocean.

— Cum spui tu, drăguţă. Oricum, mulţumesc că m-ai făcut să încasez comisionul, zise, dând din cap.

Nu am băgat în seamă recunoştinţa sa.

— Ce zici de asta, am întrebat-o privindu-mă în oglinda din cabina de probă.

— Prea demodată. E bună de bunică-mea, zise strâmbând din nas. Încearc-o pe cea de mătase roz.

M-am îmbrăcat cu ea şi Maggie îmi zâmbi din oglindă.

— Aşa mai merge.

— Dar e o rochie de bal, mi-am dat cu părerea.

— Aşa e. Dar ce crezi că poartă doamnele pe vapoarele alea fandosite? Deschizând larg uşa, îmi dădu brânci afară din cabina de probă. Domnule Singleton! strigă.

— Ssst! am făcut, dar el se îndrepta deja spre noi.

Pe faţa lui se vedea aprobarea, dar şi altceva. Să fi fost uimirea?

— Foarte drăguţ, domnişoară Stone.

Am simţit cum roşesc.

— Dar este o rochie de bal, zisei.

Nu mă luă în seamă şi zise lui Maggie.

— Va avea nevoie de mai multe. Serile sunt foarte pretenţioase pe vas.

Maggie aprobă din cap şi îmi aruncă un zâmbet cu înţeles.

— Cea verde de mătase pe care pusese ochii doamna Minton s-ar potrivi.

Ştiam despre care era vorba. Avea o etichetă pariziană şi era şi mai provocatoare decât aceasta roz.

Două ore mai târziu terminasem şi capul mi se învârtea gândindu-mă la câte cumpărasem. Ciorapi, mănuşi, şaluri, rochii şi combinezoane. Niciodată nu avusesem atâta îmbrăcăminte. Toate trebuiau trimise în camera mea de la Grand Hotel.

Mă mutasem cu două zile în urmă şi încă mă mai înfioram la amintirea insinuărilor răutăcioase ale doamnei Hill.

„Te muţi la Grand Hotei! Măi, măi! Asta-i o întorsătură curioasă a unei vechi poveşti, dacă pot spune aşa”.

Mă întrebam ce ar zice dacă ar şti că domnul Singleton a semnat un cec pentru toate aceste lucruri?

Ce-mi pasă mie de ce crede? Toate astea sunt curate şi cinstite. Am conştiinţa curată. Nu am niciun motiv să îl suspectez pe domnul Singleton de vreun gând ascuns. A fost un gentilom perfect,

încă de la început. Cu toate acestea, acea presimţire a dezastrului încă nu îmi dădea pace. O împinsesem într-un colţ ascuns al minţii, dar mai apărea din când în când şi arunca o umbră asupra norocului meu.

Maggie ne conduse până la uşa de la intrare.

— La revedere Charlotte, o să-ţi duc dorul, zise.

— Aş vrea să fi putut să vii cu mine, am şoptit, îmbrăţişând-o.

Îşi dădu ochii peste cap în direcţia domnului Singleton şi apoi zâmbi.

— Ba nu ai vrea, gâsculiţo, dar e drăguţ că o spui.

Vasul era atât de mare încât nu înţelegeam cum avea să plutească, dar domnul Singleton mă asigură că nu aveam de ce să îmi fie frică.

— Nici nu o să vă daţi seama că sunteţi pe apă, domnişoară Stone. Haideţi să ne îmbarcăm şi apoi să vizităm nava.

Luându-mi braţul, mă conduse pe pasarelă, apoi am început să ne plimbăm pe punţi. Înghiţeam în sec la vederea interioarelor cu saloane luxoase şi divanuri intime, iar când am ajuns în sala de mese am rămas în pragul uşii, pentru a o admira.

Mai elegantă decât cea de la Savoy, pereţii erau tapetaţi cu mătase roz, iar draperiile de mătase verde acopereau ferestrele. În mijlocul fiecărei mese se afla câte o vază cu un trandafir roz splendid.

Domnul Singleton scoase ceasul de buzunar şi îl

deschise.

— Sunteţi gata să urcaţi pe punte? în curând părăsim ţărmul şi e un spectacol pe care nu cred că vreţi să îl rataţi.

Trebuia să mă ţin bine de pălăria imensă, cu toate acele violete pe margine.

— Mai bine aţi scoate-o, îmi spuse. S-ar putea să cadă în Atlantic.

Vântul mi se juca în păr, iar acele au sărit, desfăcându-mi cocul.

— Of, Doamne, făcui, încercând să-l refac cu o singură mână.

— Lăsaţi-l, zise. Sunteţi mai frumoasă aşa, şi oricum nu o să reuşiţi.

Inima îmi stătu în loc. Doar un fel de a spune, mi-am zis. Nu putea vorbi serios. Din când în când, domnul Singleton mă şoca. Era un om de lume şi bănuiesc că îmi găsea obiceiurile nelalocul lor, dar, cu toate acestea, ne plăceam şi ne respectam unul pe celălalt.

Sirena vasului mă luă prin surprindere şi aproape am scăpat pălăria în oceanul învolburat.

— Am plecat, strigă Forrest. Fă cu mâna, Charlotte.

Părăsirea Angliei aduse o turnură în relaţiile dintre noi, fiindcă el îmi spusese Charlotte iar eu i-am spus în gând „Forrest”. După acest moment, ni s-a părut natural să ne tutuim, ceea ce am şi făcut.

Cabina mea era fascinantă. Mobila era fixată de pereţi şi, deşi nu era prea spaţioasă, era atât de

bine aranjată, încât era loc arhisuficient.

Forrest îmi spuse că nu era nevoie să mă schimb pentru cină în prima seară, aşa că nu aveam decât să-mi pieptăn părul încurcat şi să îl strâng într-un coc.

Adoram nava, dar aveam groază de momentul în care aveam să acostăm la Baltimore şi aveam să fiu obligată să mă confrunt cu oamenii ciudaţi care locuiau în casa bunicii mele. Nu ştiam nimic despre artişti, dar bănuiam că aveau temperamente labile şi stări bizare, lucruri cu care nu eram pregătită să fac faţă. Fără îndoială, nu aveau să fie bucuroşi de sosirea mea, lucru uşor de înţeles.

Am îndreptat cutele fustei de la costumul bleumarin în timp ce făceam un pact cu mine însămi. Nu aveam să mă mai gândesc la Maryland sau la Vila Montelano, cum îmi spusese Forrest că se numea proprietatea bunicii mele. Aveam înainte două săptămâni minunate în compania unui bărbat fermecător. Aveam să trăiesc bine şi să trăiesc ca o regină, pentru prima oară în viaţă.

Prinzându-mi cu un ac pălăria imensă, mi-am luat geanta şi am ieşit din cabină. Trebuia să îl întâlnesc pe Forrest în Salonul Roşu, după care urma să mergem să servim cina.

— Am observat imediat, dar am întârziat puţin în pragul uşii, pentru a-i admira privirea atrăgătoare: fălci puternice, un nas drept, aristocratic şi nişte ochi albaştri, pe care i-ar fi invidiat orice femeie.

Dădeau un contrast izbitor cu părul negru, iar combinaţia dădea impresia unui străMoş irlandez, cu toate că nu credeam ca numele Singleton să fie de ascendenţă irlandeză. Însă mi-am amintit că americanii erau un amestec de mai multe naţionalităţi.

Stătea la o masă de două persoane şi, chiar când mă pregăteam să intru în salon, o femeie îl abordă. Era înaltă şi atrăgătoare, cu păr blond şi trăsături clasice. Cu mintea fixată încă pe naţionalităţi, i-am stabilit strămoşii în Grecia. „Elena din Troia, femeia care a adus pe mare o mie de corăbii", mă gândeam amuzată.

Forrest se ridicase şi începură o discuţie două persoane înalte, atrăgătoare, care formau un cuplu minunat. M-am tras înapoi, apoi mi-am reproşat de a fi fost atât de copilăroasă…

„Nu ai niciun drept asupra acestui bărbat. Este doar o călătorie de afaceri. A fost foarte bun cu tine, dar are dreptul să se însoţească cu cine vrea. Fără îndoială că o cunoaşte pe această doamnă şi nu ai decât să acuzi o durere de cap şi să comanzi cina în cabină".

Apropiindu-mă de masă, Forrest îşi ridică privirile şi zâmbi.

— Iat-o pe domnişoara Stone, îi spuse doamnei de lângă el.

— De aproape era şi mai frumoasă, astfel simţindu-mă neimportantă alături de ea. O chema Kitty Lawrence şi Forrest făcu prezentările.

— O veche prietenă. Ne cunoaştem din copilărie, nu-i aşa, Kitty? zise.

— Încerc să uit, răspunse ea, ruşinată. Erai tare răutăcios, Forrest Singleton.

El îmi făcu cu ochiul.

— Nu o crede, Charlotte.

Doamna Lawrence îmi aruncă o privire dezinteresată.

— Forrest mi-a spus că sunteţi din Londra, domnişoară Stone. Noi am stat acolo toată perioada aceasta. Probabil că ne-am întâlnit pe la vreo serată, dar întâlneşti atâta lume la ele şi nici eu nu am o memorie prea bună.

Am scăpat de obligaţia unui răspuns, fiindcă se întoarse din nou spre Forrest, întrebându-l ceva despre o cunoştinţă comună.

— Ce-ar fi să ne aşezăm şi să luăm câte un pahar de vin, sugeră Forrest, iar eu am profitat de deschidere.

— Mă tem că eu nu pot, mulţumesc. Am o durere de cap. Vă rog să mă scuzaţi. Am coborât doar ca să vă spun că mă voi retrage în această seară.

Forrest părea îngrijorat, aşa că m-am grăbit să-l liniştesc:

— Vă rog. Mă voi simţi mai bine dimineaţă.

— Sigur că da, se grăbi să adauge doamna Lawrence. Mămica mea mi-a spus întotdeauna că cel mai bun medicament pentru durerile de cap este somnul.

Mulţumindu-le amândurora pentru înţelegere, m-am retras.

M-am trezit la şase şi, de data aceasta aveam într-adevăr o durere de cap, fără îndoială de foame, fiindcă nu mai mâncasem nimic de la prânz, cu o zi în urmă.

Căutând prin garderobă, m-am decis asupra unei rochii gri, pentru dimineaţă, cu o dantelă albă în jurul gulerului înalt. Era genul de rochie în care mă simţeam bine, nepretenţioasă, dar nici demodată, iar când mi-am pus şi acul cu camee, am observat că efectul era acela al unei simplităţi elegante.

Pălăria cu violete adăuga o pată de culoare ansamblului. Mi-am luat poşeta şi am părăsit cabina, foamea forţându-mă să mă aventurez singură în sala de mese.

Îmi petrecusem seara singură, studiind broşura vasului şi, cunoscând planul, ştiam unde se găseşte sala de mese, ca şi fiecare altă încăpere a acestui „hotel plutitor”, cum era denumit în broşură.

În timp ce păşeam pe lungul coridor, gândurile îmi erau numai la mâncare – şuncă prăjită şi omletă, pâine prăjită cu unt şi marmeladă, sau poate brioşe şi cârnăciori…

Dând colţul grăbită, m-am ciocnit cu ceva imens şi tare.

— Vai, scuze, spuse bărbatul, iar când mi-am ridicat pălăria am văzut că era Forrest.

— Charlotte! Tocmai veneam spre tine. Cum te mai simţi?

— Mult mai bine, mulţumesc, domnule Singleton.

— De ce eşti atât de protocolară? Ieri îmi spuneai Forrest, întrebă surprins.

Cum era să-i explic că ieri îmi uitasem poziţia? Şi că după ce am cunoscut-o pe doamna Lawrence, m-am pus la punct?

— Suntem avocat şi client; am spus, simplu.

Râse şi scutură din cap.

— Totdeauna atât de strictă! Haide, vom lua micul dejun. Dar eu îţi spun Charlotte şi insist ca tu să-mi spui Forrest.

Am profitat de braţul întins şi l-am lăsat să mă conducă în sala de mese, pentru că îmi era poftă atât de el cât şi de mâncare.

Săptămâna care a urmat nu o voi uita niciodată. Forrest îşi petrecea tot timpul cu mine. Nu părea să purta cu mine ca şi când aş fi fost o aristocrată frumoasă a cărei companie într-adevăr îi făcea plăcere.

Nu înţelegeam de ce îl interesam, dar ştiam ce ar fi zis prietena mea, Maggie: „Calul de dar nu se caută la dinţi”.

Deoarece acest bărbat stilat accepta lipsa mea de stil cu răbdare şi politeţe, simţeam cum înfloresc ca o floare la soare.

Jucam tenis de masă deseori şi, în braţele lui Forrest Singleton, dansam cum nu mai dansasem

vreodată. Mă făcuse să depăşesc limitele pe care mi le impusesem şi, cu toate că ştiam că aceste zile minunate nu vor fi în curând decât amintiri, eram fericită.

Un bal de caritate avea să fie organizat în seara celei de a şaptea zi a călătoriei şi Nellie Melba, celebra cântăreaţă de operă, care se afla pe vas, fusese de acord să cânte.

Aveam ocazia să port rochia verde de mătase pe care Maggie insistase să o iau. Forrest nu uitase de ea şi chiar îmi sugeră că ar fi fost foarte potrivit să o port la bal.

Făcându-mi curaj, m-am îmbrăcat cu ea. Pe gulerul îngust erau brodate panseluţe, iar rochia mi se mula pe şolduri ca tapetul pe un perete. Avea o trenă plisată cu un inel de argint la capăt, pentru a o ridica în timpul dansului.

Privindu-mă în oglindă, am fost şocată. Am încercat să ridic decolteul, dar reveni imediat la loc, lăsând la vedere mai mult decât era decent. „Nu pot apărea în public aşa", mi-am spus. „Iar va trebui să port rochia roz de satin". În momentul în care m-am întors pentru a-mi desface copcile, cineva bătu la uşă.

— Charlotte, eu sunt, Forrest. Eşti gata?

„Ah, nu, trebuie să mă schimb" m-am gândit, încercând să ajung la copcile de la spate.

— Porţi rochia de mătase verde?

— Nu, e prea... Nu, o voi purta iarăşi pe cea de satin roz.

— Charlotte, acum o porţi pe cea de mătase verde?

— Da, dar nu arată bine, nu o pot purta.

— Deschide uşa Charlotte, vom fi în întârziere.

Încă nu reuşisem la copcile de la spate şi, disperată, am spus:

— Mă grăbesc, dar nu pot ajunge la copci. Dacă mă întorc cu spatele, mă ajuţi?

— Da, dar deschide uşa.

Am deschis-o şi m-am întors cu spatele când el intră în cabină.

— Are cinci copci. Dacă reuşeşti să le desfaci, mă schimb imediat, zisei.

Mă prinse de umeri şi mă întoarse spre el.

— Mai întâi să văd cum îţi stă.

Lacrimi de disperare îmi împungeau ochii.

— Arăt ca o tartă, am mormăit, apoi mi-am dus mâna la gură, dându-mi seama de ce spusesem.

El dădu din cap şi zâmbi.

— Charlotte, Charlotte! Ce o să mă fac eu cu tine? Arăţi ca o femeie frumoasă, iar rochia e după ultima modă.

— Dar nu pentru cineva ca mine, am protestat.

— Ba tocmai pentru cineva ca tine, zise, ducându-şi o mână la obrazul meu şi ştergând o lacrimă. Ai încredere în mine Charlotte. Dacă vei fi privită de toată lumea astă-seară, asta se va întâmpla pentru că toată lumea te va admira.

Automat, l-am crezut, aşa că am luat evantaiul verde din pene de păun pe care mi-l sugerase

Maggie şi am încercat să zâmbesc.

Deschise uşa şi făcu o reverenţă.

— În ring! zise, şi eu râsei.

Melba – căci sub acest nume era cunoscută – debutase în America cu numai şase ani înainte, mă informă Forrest.

Dar a cântat în Europa timp de zece ani, adăugă.

— Ce vârstă are? întrebai.

— Vreo patruzeci, răspunse, dând din umeri.

— Crezi că a cunoscut-o bunica mea?

— Nu prea cred. Contesa s-a retras în America cam în timpul în care Melba îşi făcea debutul european.

— Întotdeauna cântăreţele de operă sunt bătrâne? l-am întrebat, iar el râse.

— Îţi trebuie ani de exerciţii pentru a putea cânta muzica de operă, explică. Neobişnuit la bunica ta a fost faptul că a debutat pe când era foarte tânără, dar ea era o femeie neobişnuită, cu o voce extraordinară.

Nu am înţeles pentru ce a trecut atâta timp până să o aud pe Melba cântând. Avea o voce superbă, dar ca un diamant neşlefuit, se vede că i-a trebuit mult timp până când să o şlefuiască, pentru că altfel, cum ar fi putut să-şi controleze atât de bine respiraţia? Apoi, mai rămânea problema limbii. Nu toate operele sunt scrise în limba cântăreţului, aşa că trebuie ca aceştia să cunoască şi foarte multe limbi străine.

În timpul întregului recital, am stat vrăjită. Ca şi

tatălui meu, întotdeauna mi-a plăcut muzica şi acum îmi dădeam seama că era ceva în sângele nostru, o moştenire de la o femeie care a întors spatele propriului său copil.

După recital, am luat o cină frugală în sala de mese, înainte de a lua parte la balul organizat în cinstea doamnei MELBA.

— Nu credeam că ai atâtea de învăţat. Bunica mea trebuie să fi fost o femeie foarte inteligentă, chiar dacă şi-a abandonat copilul, zisei.

— Vicleană este un cuvânt care i se potriveşte mai bine Giei.

— Nu ai plăcut-o? îl întrebai, surprinsă de apreciere.

— Da şi nu. Bunica ta ştia să fie atrăgătoare numai când voia ea. Dar putea să fie şi crudă, atunci când găsea de cuviinţă. Hai să nu mai vorbim de contesă, adăugă deodată. Tu mă interesezi mai mult. Peste masă, îmi luă mâna într-a lui. Cel mai bun lucru pe care i-l datorez este că mi-a dat ocazia de a-i cunoaşte minunata nepoată.

— Te rog, nu mă flata, spusei, roşind şi încercând să-mi retrag mâna, dar el o strânse şi privi adânc în ochii mei.

— Am vorbit sincer, Charlotte; eşti frumoasă, dar eşti în acelaşi – timp delicată şi bună. Sunt fericit că te-am cunoscut.

Inima îmi bătea să-mi iasă din piept când îmi ridică mâna pentru a o săruta discret, cu toate astea, ceva îmi spunea să am grijă. Ne aflam pe un

vas şi idilele la bordul navelor erau considerate simple capricii.

Nu mai fusesem niciodată la vreun bal şi aş fi preferat să stau pe margine şi să urmăresc cuplurile care dansau, să ascult muzica, dar Forrest nu fu de acord.

— Vreau să dansez cu tine, Charlotte, cum altfel aş putea să te strâng în braţe?

Sunt sigură că picioarele nu atingeau podeaua, ci că pluteau prin sala de bal; nu mai aveam răsuflare când muzica se opri.

— Ai nevoie de un pahar de şampanie, îmi spuse, făcând semn chelnerului.

Bulele de aer mă înţepau, dar avea un gust fantastic şi fiindu-mi sete, am băut paharul până la fund.

— M-a răcorit. Mai pot avea unul?

— Bineînţeles, râse Forrest, dar de data asta nu îl mai bea atât de repede. Trebuie doar să guşti; aşa!

— Nu ştiam. Nu am mai băut şampanie vreodată.

— Nu?!

Am chicotit şi am dat din cap.

— Dacă m-ar vedea acum doamna Hill…!

— Cine e doamna Hill?

— Proprietăreasa mea. Nu mai ţii minte? Te linguşea şi îţi spunea „Înălţimea Voastră”.

— Ah, da, doamna Hill; o femeie încântătoare. Cred că îi plăcea de mine.

— S-ar putea, însă m-a prevenit în privinţa ta, am chicotit.

— Ei, nu mai spune! Şi ce ţi-a spus?

„— Una ca ţine de'nșoară Stone, ar trebui să caşte ochii când un tip bine îi promite luna pe tavă”.

— Ştii?... Are dreptate, dar sunt bucuros că nu i-ai urmat sfatul.

Mă gândeam că nu era potrivit să spună aşa ceva, dar, oricum, nu înţelegeam umorul american.

Am dansat şi am băut şampanie, până când Forrest îmi şopti la ureche:

— Mă înăbuş aici. Ce-ar fi să ne plimbăm puţin pe punte şi să privim luna aceea pe care trebuie să ţi-o ofer pe tavă?

Am aprobat din cap şi, ţinându-ne de mână, ne-am Scut loc printre cei care dansau şi am ieşit. O adiere de aer proaspăt mă aruncă în braţele lui Forrest, iar el mă strânse la piept.

— Scumpă Charlotte! zise, şi îmi asaltă buzele cu dulci săruturi, care mă ameţeau. Toate inhibiţiile mele dispărură; îndreptându-mă, am întins braţele şi i-am înapoiat săruturile.

Apoi ne-am desprins şi ne-am îndreptat spre balustradă, pentru a privi luna scăldându-se în valuri. Nu cred că mai fusesem vreodată atât de fericită şi ignoram glasul timid care încerca să îmi reamintească că aparţineam unor lumi diferite...

— Tremuri, spuse şi îşi scoase haina pe care mi-

o puse pe umeri. E mai bine?

— Da, răspunsei, dar nu aveam nevoie de haină. Braţele sale îmi ofereau destulă căldură.

Îmi gâdila urechea cu săruturi uşoare, glumeţe, iar eu am început să râd, aruncându-mă iar în braţele lui. Apoi am început să sughit; vocea timidă începu să-mi zgândăre conştiinţa.

— Cred că am băut prea multă şampanie, zisei. Te rog, du-mă în cabină.

Ne-am mai plimbat puţin pe punte şi am intrat pe o altă uşă. Ameţită şi neputincioasă, m-am aşezat pe podea.

— Sunt prea obosită. Nu mai pot să merg, zisei.

Forrest se uita la mine amuzat.

— Charlotte, trebuie să te ridici.

— Dar mă dor picioarele.

— Bine, atunci te duc eu, zise, ridicându-mă în braţe.

Ştiam că eram îngrozitoare, dar nu prea îmi păsa.

Încolăcindu-l cu braţele, mi-am lăsat capul pe umărul lui, respirând adânc mireasma sa proaspătă, bărbătească. Eram îndrăgostită şi nu aş fi vrut ca noaptea să se termine vreodată. Când am ajuns în dreptul cabinei i-am dat cheia şi, într-un fel sau altul, a reuşit să mă ţină cu un braţ şi să deschidă uşa cu celălalt.

Ţinuşi, odată intraţi, se împiedică şi căzurăm amândoi pe pat. Nu mai ştiu decât că începu iarăşi să mă sărute şi nu puteam rezista mâinilor lui care

îmi cercetau voluptuos trupul.

— Charlotte, Charlotte, murmură înfierbântat, lasă-mă să te iubesc.

Degetele-i se luptau cu copcile de la spatele rochiei şi nu am protestat când reuşi să mi-o scoată şi nici când începu să-mi sărute sânii. L-am simţit alunecând peste mine, scoţându-mi corsetul. Mâinile sale mă făceau să uit faptul că ceea ce făceam era un păcat teribil.

Îmi dădu drumul deodată şi, în întuneric, am ghicit că se dezbrăca. Înainte de a apuca să protestez, se întoarse la mine şi îmi înăbuşi strigătele cu dulci sărutări. Îi simţeam părul moaie de pe piept pe sânii mei goi şi un fior necunoscut mă încercă în momentul în care mâna-i se strecură între coapsele mele.

— Te doresc atât de mult Charlotte, şopti, şi chiar dacă nu ştiam prea bine ce însemna aceasta, m-am auzit spunând:

— Şi eu te doresc, Forrest.

III

Soarele se strecura prin hubloul mic al cabinei când deschisei ochii. Dezorientată, m-am ridicat şi, dându-mi seama că eram dezbrăcată, m-am speriat şi în acelaşi timp mi-am văzut corsetul. Era ceva obscen în felul în care lenjeria era aruncată cu furie în toate părţile.

— Oh, Doamne, aseară… Trebuie să-mi amintesc

ce s-a întâmplat aseară!

Ameţită, m-am întins în pat şi am tras pătura peste mine. După concert am luat masa şi am fost apoi la bal. Îmi aminteam că dansasem şi că îmi fusese foarte sete. Ah, da, îmi reamintesc. Îmi fusese atât de sete, iar şampania avea un gust atât de bun…

Frânturi de scene îmi treceau repede prin minte Forrest care mă săruta pe punte, mă cărase pe coridor, am intrat în cabină şi apoi…

— Oh, Doamne!

Ruşinea şi remuşcarea mă copleşiră; mi-am îngropat faţa în pernă şi am plâns până când mi-au secat lacrimile. Aveam gâtul uscat şi mă durea capul, dar m-am forţat să cobor din pat şi să-mi acopăr trupul pângărit cu un capot. Ceasul arăta ora zece. Forrest era probabil fericit că nu apărusem încă în sala de mese, mă gândeam, apoi m-am întrebat cum aş mai fi putut să dau ochii cu el vreodată.

Cineva bătu la uşă şi pentru un moment am rămas împietrită. „Trebuie să fie camerista”, m-am gândit, uşurată. „Probabil vrea să facă ordine în cabină”.

Am deschis repede uşa; speriată, am făcut un pas înapoi. Era Forrest Singleton, care ţinea în braţe cel mai mare buchet de flori pe care îl văzusem vreodată. Intră în cabină, înainte ca eu să apuc să închid uşa şi, privindu-mă uimit, mă întrebă:

— Ai plâns. Ce s-a întâmplat Charlotte?

— Ah! Cu-cum poţi să pui o asemenea întrebare? zisei încercând să-mi înăbuş încă un val de lacrimi. Aveţi politeţea de a mă lăsa singură, domnule Singleton, vă-vă rog!

Puse florile pe masă şi încercă să mă îmbrăţişeze.

— S-ar putea să mă înşel, însă aseară păreai să ţii la mine, Charlotte!

Simţeam cum îmi ard ochii.

— Te rog să nu mai aminteşti de aseară. Din nefericire, nu sunt obişnuită cu şampania, dar asta cu greu ar fi o scuză pentru purtarea mea.

— Am întors spatele, pentru că lacrimile începură să mi se rostogolească pe obraji, dar el mă întoarse şi îmi spuse:

— Te rog, nu plânge, Charlotte. Nu te-am sedus, ştii, dacă asta te preocupă.

— Dumnezeule mare! Cum numeşti… cum numeşti tu… dar rămăsei mută.

Se aşează pe scaun şi mă aşează pe picioarele lui.

— Ascultă-mă Charlotte. Aseară m-am lăsat purtat de instincte, dar vreau să ştii că nu voi profita vreodată de tine. Te respect mai mult decât pe oricine. De aceea am plecat atunci.

— Ai… ai plecat? Totuşi, cum mă mai poţi respecta după îmi acoperi buzele cu un deget.

— Pentru că te iubesc, Charlotte, şi vreau să mă căsătoresc cu tine.

Am scuturat din cap.

— Nu te poţi căsători cu mine.

— De ce nu?

— Suntem din două lumi diferite.

Lasă prostiile astea, Charlotte, Ce e asta? O scuză? Dacă nu mă iubeşti, spune-mi-o.

— Te iubesc, Forrest, întotdeauna te voi iubi, zisei, nereuşind să mint.

O privire triumfătoare i se aşternu pe faţă şi, sărutându-mă pe vârful nasului, mă ridică în picioare.

— Şterge-ţi lacrimile şi îmbracă-te, iubito. Mă duc să-i spun căpitanului că are o căsătorie de oficiat astăzi.

— Astăzi! strigai.

— Bineînţeles că astăzi. Restul căsătoriei o vom considera lună de miere.

Era de necrezut şi mă luă ameţeala gândindu-mă, dar eram îndrăgostită şi bărbatul viselor mele aştepta un răspuns…

O săptămână mai târziu, ne aflam pe punte în timp ce vasul acosta în portul Baltimore.

Aş fi dorit ca acele zile de rai pe mare să nu se fi sfârşit vreodată, pentru că ni se părea că timpul stătuse în loc într-o lume ireală. Dar cele mai frumoase luni de miere – şi a noastră fusese minunată – trebuie să se sfârşească o dată, revenind la viaţa obişnuită.

Îl iubeam nespus pe Forrest şi îmi doream să intru cu totul în viaţa lui, să îl fac să se mândrească cu mine, dar, pe măsură ce vasul se

apropia de chei, acea presimţire supărătoare se strecură ca un şarpe în mintea mea. Am încercat s-o îndepărtez. Ce rău mi se putea întâmpla, acum când toate visurile mele de Cenuşăreasă se împliniseră?

Doamna Sinleton, mă gândeam amuzată, însă fiindu-mi greu să cred că îmi aparţinea; privind la inelar, am început să zâmbesc. Inelul lui Forrest era prea larg pentru mine, dar înfăşurasem nişte aţă pe el, ca să nu îl pierd.

Urmărindu-mi privirea, Forrest spuse:

— Astăzi ne oprim la bijutier ca să cumpărăm o verighetă adevărată.

— Dar asta este foarte bună. Nu suntem căsătoriţi în toată regula?

— Bineînţeles. Căsătoria noastră este perfect legală. M-am asigurat de asta, draga mea.

Apoi se cufundă în tăcere, pierdut în propriile-i gânduri. Încercând să-l readuc la realitate, i-am strâns mâna şi i-am spus:

— Abia aştept să-mi văd noua locuinţă.

— Ţi-am spus că nu e decât o căsuţă de oraş, aşa că, să nu fii dezamăgită când o vezi. În orice caz, nu vom sta mult acolo, adăugă.

— Ce vrei să spui?

— Adică cred că ne vom muta, vom găsi ceva mai mare şi mai frumos.

Gândul acesta mă nelinişti. Aş G preferat să trăiesc simplu, să gătesc şi să fac curat pentru noi doi, fără ajutorul vreunui servitor care să mă

intimideze, dar ştiam că Forrest nu ar accepta să trăiască în aşa fel. Chiar dacă soţul meu nu era bogat şi abia încerca să promoveze în compania unchiului său, fusese obişnuit cu o astfel de viaţă.

Războiul Civil american jucase un rol important în viaţa lui, deoarece mama şi tatăl lui se aflaseră pe poziţii opuse în timpul conflictului. Maryland fusese un stat împărţit în două, îmi spusese Forrest, iar când mama sa, de partea Confederaţiei, se căsătorise cu un ofiţer unionist, familia o renegă.

Forrest fusese numit după numele de familie al mamei sale, dar această deschidere şi naşterea lui trecură neobservate de familia lui Forrest.

Mama îi murise când avea doi ani iar tatăl lui, îndurerat, plecase în vest, pentru a se lupta cu indienii. Atunci, bunicii din partea tatălui îl luară pe Forrest şi îl crescură în imensul lor conac de la periferia Baltimorelui.

— M-au răsfăţat îngrozitor, se confesă, dar i-am iubit foarte mult. Casa lor se numea Lauraland, după numele bunicii mele. Era una din cele mai frumoase case pe care le-am văzut vreodată. Făcu o pauză şi apoi îmi mărturisi că bunicul lui îşi pierduse întreaga avere şi murise când el avea zece ani. Lauraland fusese vândut iar bunica lui, împreună cu Forrest, se mută în casa din Baltimore.

— La ce vă gândiţi, doamna Singleton?

Vocea lui Forrest mă trezi din reverie şi zisei:

— Scuză-mă. Mă gândeam la ce mi-ai spus.

— La ce?

— Că ai vrea să te muţi într-o casă mai mare şi mai brumoasă. Cred că de fapt vrei să te întorci la Lauraland.

O expresie stranie i se aşternu pe figură şi vocea îi deveni ca de gheaţă.

— Nu încerca să-mi ghiceşti gândurile, Charlotte, şi încetează să te temi a încerca să ajungi la stele.

Reacţia lui mă luă prin surprindere şi probabil că arătam supărată, căci deodată mă strânse la piept şi sărutându-mă pe frunte, îmi spuse:

— Meriţi să ajungi până la stele, Charlotte, ca şi mine.

— Ne vede lumea, zisei, amintindu-mi unde ne aflam.

— Prostuţa mea iubită, râse. Contez pe tine să mă ţii pe calea cea bună.

Nava acostă la prânz, şi după o masă delicioasă la hotelul Stafford, Forrest opri o trăsură şi îi spuse vizitiului să ne ducă la un elegant magazin de bijuterii. Când am ieşit, purtam pe deget cel mai elegant inel cu diamante şi mai important pentru mine, o brăţară tradiţională de căsătorie.

Următoarea oprire a trăsurii fu în dreptul unei case impunătoare, pe o stradă din piaţa Mount Vernon. Nu ştiu la ce mă aşteptasem, dar era evident că se afla într-un cartier select, iar visele mele naive de a găti şi a face curat se spulberară

pentru totdeauna.

— E un cartier elegant, zisei.

— Oh, da, mă asigură. De fapt, Mt. Vernon e una din cele mai frumoase zone din oraş. Sunt nişte case minunate pe aici. Voiam să spun doar că a noastră nu se numără printre ele.

— Sunt şi servitori în casă?

— Numai administratoarea, d-na Chaney, şi o cameristă.

Strângându-mă în braţe, mă sărută pe frunte.

— Nu te teme draga mea, doamna Chaney se va ocupa de toate. E un zbir, dar o să te obişnuieşti cu ea.

„Altă doamnă, mă gândeam. Nu, nu mă voi obişnui cu ea, ci voi învăţa să o tolerez”.

Doamna Chaney chiar semăna cu Madame; amândouă aveau un nas lung şi subţire şi buze subţiri, răutăcioase. Acceptă prezentările cu politeţe studiată, dar ochii reci îmi spuneau că pe fruntea mea scria mare „vânzătoare”.

Casa era minunată şi cu mult mai mare decât mă aşteptasem. Forrest îmi spusese că bunicii lui cumpăraseră casa în 1845.

„Bunicul meu a vrut să o vândă după ce a construit Lauraland, dar bunica nici nu a vrut să audă, aşa că au închiriat-o până când a trebuit să ne mutăm aici”.

Am înţeles că asta s-a întâmplat după moartea bunicului său.

— Deci tu, cu bunica ta, v-aţi întors să locuiţi

aici.

Da, casa era pe numele ei, din fericire. Altfel, am fi fost obligaţi să închiriem un apartament.

Cuvintele lui mă răniră şi am spus:

— Ar fi fost o nenorocire. Condiţiile, de obicei, nu sunt deloc mulţumitoare.

Cred că deodată îşi dădu seama că mă jignise, pentru că replică:

— Ţi-am spus că am fost răsfăţat şi, de acum încolo, te voi răsfăţa şi pe tine.

— Ai făcut-o deja, Forrest. Sunt mai fericită decât am crezut vreodată că aş putea fi.

Mă strânse la piept.

— Ah, Charlotte, eşti atât de bună cu mine. Acesta e doar începutul, iubito. Ne aşteaptă ani de vis. Vom ajunge până la stele, draga mea.

— Eu am ajuns deja, iar el mă ridică în braţe şi urcă cu mine pe scări, spre dormitor.

— Forrest, am protestat, ce va spune doamna Chaney?

— La dracu’ cu doamna Chaney, zise, aşezându-mă pe patul imens şi începând să îmi sărute urechile.

Urmă o săptămână de vis şi, cu toate că încă mă neliniştea prezenţa doamnei Chaney, nu intrasem prea mult în contact. Cred că ar fi trebuit să mă trezesc la realitate şi să îmi asum poziţia de stăpână a casei, dar habar nu aveam ce trebuia să fac în acest sens. Forrest fiind plecat mai toată ziua, mă mulţumeam să las totul în sarcina

doamnei Chaney.

Ne plimbam prin oraş în propria noastră trăsură – culmea luxului, după părerea mea – iar Forrest spunea că vehiculul era o ruşine şi că în curând trebuia să cumpărăm alta nouă.

Baltimore mi s-a părut încântător, cu multe monumente splendide, dar piaţa Mount Vernon îmi plăcea cel mai mult. Casa noastră era la doi paşi de un monument; o coloană înaltă cu statuia lui George Washington în vârf, domina întreaga zonă. Cu toate că nu eram americancă, găseam că priveliştea era copleşitoare.

Conservatorul Peabody era chiar după colţ şi m-am simţit ca acasă când am observat statuia acestei celebrităţi care a locuit la Londra; o statuie similară se afla pe strada Threadneedle, la Londra.

Zilele de început de septembrie erau călduroase şi din când în când, vântul uşor aducea zvonurile muzicii minunate cântate la Conservator, până în casa noastră. Ce zile fericite erau, dar se terminaseră în curând, căci Forrest sosi de la muncă într-o seară şi mă informă că testamentul bunicii mele avea să fie citit a doua zi.

Nu ştiu de ce această veste mă întristă; simţeam că un nor negru coborâse şi ne învăluise. Şi Forrest părea preocupat şi mă întrebam dacă nu cumva tristeţea mea era molipsitoare.

Am luat o trăsură spre birourile firmei Pendleton şi Forrest, de pe strada Charles. Toţi presupuşii

moştenitori ai contesei trebuie să fi fost prezenţi, iar eu, singura ei rudă de sânge, sunt mai neimportantă decât oricare dintre ei.

— Mai spune-mi o dată cum se numesc, l-am rugat pe Forrest, când am urcat în trăsură.

Părea neliniştit de întrebare.

— Le vei uita din nou! Sunt prea mulţi; dar dacă te ajută cu ceva... Victor DeSantis era administratorul contesei. E un bătrân urât, cu părul alb, adăugă. Apoi mai e Marshall Haines, un actor protejat de bunica ta. E un tânăr atrăgător cu păr blond.

Înţelegeam din tonul lui Forrest că nu prea îl avea la inimă, nici pe domnul de Santis şi nici pe domnul Haines.

— Caria Pinetti e o altă protejată. Şi ea e tânără, brunetă cu ochi negri. Nu prezintă nicio importanţă, zise, însă Dorcas, da. Ea e fiica vitregă, Dorcas Belinski Faro. E în stare să conteste testamentul, dacă nu capătă ce vrea. Are un fiu, Nicholas Faro. Şi el va fi acolo.

— Dar domnul Faro? am întrebat.

— Cine?

— Soţul ei, tatăl băiatului.

— Oh, au divorţat cu ani în urmă. Se însurase cu ea numai pentru că o credea bogată. Totuși, timpul poate demonstra că avea dreptate.

Am ajuns în câteva minute şi am luat ascensorul până la etajul doi al clădirii monumentale.

— La naiba! mormăi Forrest când intrarăm în

birou, pentru că toţi ceilalţi ajunseseră înaintea noastră.

Erau aşezaţi cu faţa spre un bărbat scund cu părul grizonant, care se ridică şi zise:

— Ai întârziat, Forrest. E trecut de nouă.

— Scuză-mă unchiule, e o circulaţie îngrozitoare.

Apoi Forrest se adresă grupului şi spuse:

— Permiteţi-mi să vă prezint pe soţia mea, Charlotte.

Am simţit cum obrajii îmi iau foc în momentul în care toate privirile se îndreptară spre mine.

O femeie tânără, cu păr negru, care era aşezată în colţul îndepărtat al încăperii spuse uluită:

— Soţia ta! şi era pe punctul de a mai adăuga ceva, dar un bărbat înalt, arătos, cu părul blond, o întrerupse.

Ei, felicitări, bătrâne. Îi strânse mâna lui Forrest şi apoi se întoarse spre mine. E o plăcere pentru mine, doamnă Singleton.

— Marshall Haines, spuse Forrest, şi am strâns mâna pe care mi-o întinsese.

Urmară celelalte prezentări şi m-am simţit uşurată când Henry Forrest spuse:

— E târziu. Vreţi să luaţi loc?

Era evident, căsătoria noastră îi surprinsese pe toţi, dar, bineînţeles, Forrest îl anunţase pe unchiul său. Avea o figură greu de scrutat dar bănuiam că era o urmare a muncii de avocat.

Ne-am aşezat şi, chiar înainte ca Henry Forrest

să înceapă, un bărbat şi o femeie intrară în cameră şi se aşezară în spate, discret. Erau un cuplu de italieni, mult mai atrăgători decât Dorcas şi Victor DeSantis, dar ceva în purtarea lor îmi spunea că fuseseră angajaţi ai contesei.

— Intendenta contesei şi soţul său, îmi şopti Forrest, confirmându-mi bănuiala.

Henry Forrest îşi drese glasul şi zise:

— Acum, că toată lumea e prezentă, voi începe.

Avea o voce fermă; îşi puse ochelarii şi citi:

— Ultimul testament al Giei Gerardo Belinski.

Prima parte a testamentului cuprindea opere de caritate, se ocupa de servitori şi oferea o moştenire foarte generoasă intendentei, care numea Sophia Concetta Grazziano.

Din moment ce nimic din toate acestea nu mă privea pe mine, mi-am lăsat mintea să colinde.

Fata brunetă care s-a revoltat de căsătoria lui Forrest trebuie să fie Caria Pinetti. De ce a şocat-o vestea? Şi de ce îi simţeam privirea arzătoare în ceafa mea, chiar în acest moment?

Dorcas Belinski Faro şi fiul ei erau mai în vârstă decât mă aşteptasem. El era un bărbat în toată firea, de douăzeci şi cinci de ani sau chiar mai mult, iar ea arăta de cel puţin cincizeci. Era o femeie solidă cu un păr vopsit în negru care îi scotea în evidenţă trăsăturile aspre şi îi dădea o înfăţişare sinistră.

Fiul ei, Nicholas, era cu totul altfel. Extrem de slab, avea o înfăţişare bolnăvicioasă, iar ochii

negri îi dădeau o privire hăituită, ca a unui tuberculos.

Mi-am îndreptat privirea spre Victor DeSantis. Era într-adevăr dezagreabil. Din generaţia contesei, avea probabil şaptezeci de ani sau mai mult, din moment ce ea murise la şaizeci şi cinci de ani. Am aruncat o privire profilului său rigid. Oare vârsta înaintată nu ar fi trebuit să-i facă pe oameni mai buni?

Singurul simpatic din grup era Marshall Haines. Cel puţin, el îmi arătase puţină cordialitate. Atunci mi-am amintit că Forrest nu îl plăcea şi am zâmbit în sinea mea. Domnul Haines era foarte atrăgător. Probabil că Forrest era gelos…

„O bursă anuală de trei sute de dolari va fi acordată celei mai talentate soprane din regiunea Baltimore. Concursul se va organiza sub auspiciile Institutului Peabody în fiecare an, pentru următorii douăzeci de ani, iar donaţia anuală pentru Peabody se va ridica la suma de trei sute de mii de dolari, pentru următorii douăzeci de ani”.

Henry Forrest continua să citească, la nesfârşit, iar moştenitorii începură să se fâţâie pe scaune. Victor DeSantis tuşi tare de câteva ori, iar Dorcas scoase un evantai şi începu să-l agite nervoasă.

La un moment dat mi-am dat seama că ceilalţi s-ar putea să nu ştie cine eram. Forrest mă prezentase doar ca soţia lui, Charlotte Singleton, dar nu spusese nimic despre legătura mea de

rudenie cu contesa.

Desigur, Henry Forrest ştia, dar nu cred că spusese ceva celorlalţi.

„Soţului meu, Cal Marcus, îi las frumoasa iapă, Lady Baltimore şi suma de cinci mii de dolari anual, pe viaţă…”

Glasul plictisit făcu o pauză şi un murmur sparse liniştea din cameră. Victor Desantis se ridică deodată.

— Calul acesta de curse ar trebui să fie al meu!

Dorcas se roşi de mânie şi strigă:

— Stai jos Victore! Calul acesta i-a fost promis lui Nicky!

Apoi se prăbuşi din nou în scaun şi zise:

— Târfa! Nu caută decât să-l supere pe sărmanul meu Nicky.

Folosind pumnul ca pe un ciocan, Henry Forrest lovi în masă.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să vă stăpâniţi. Nu voi mai tolera asemenea ieşiri.

Murmurele încetară, iar vârstnicul mire dispăruse. Îl văzusem când se strecurase afară, cu ochii în lacrimi, în timp ce moştenirea sa era atacată. Îmi era milă de el şi mă întrebam cum avea să fie tratată mica mea moştenire, de către aceşti oameni lacomi.

„Cariei Pinetti, nerecunoscătoarei mele protejate, îi las amanţii mei. Dintotdeauna am ştiut că îi împărţeam, Caria. Fie ca să-ţi fie la fel de fideli cum mi-au fost mie, draga mea. Îi mai las

Cariei broşa cu smaralde şi colierul cu safire care îmi lipsesc din colecţia de bijuterii de un an. Le poţi păstra, cu binecuvântarea mea”.

Mânia Cariei explodă în italiană. Nu aveam habar ce spunea, dar mesajul era clar. Ieşind furtunos din birou, în plină criză de isterie, avu timp să strige:

— Minciuni! Numai minciuni! Era o bătrână rea şi geloasă.

Uşa se trânti în urma ei, iar ceilalţi începură să se mişte în scaune. Era clar că toţi erau neliniştiţi, aşteptându-şi rândul.

„Lui Vincent DeSantis, administratorul meu, îi las sfatul pe care mi l-a dat: Cine călătoreşte singur, călătoreşte mai repede. A fost un sfat prost, dar poţi să-l păstrezi, Victor, meriţi să fii singur”.

Nimic nu se putea citi pe figura bătrânului şi o tăcere de mormânt se instală în încăpere.

„Lui Marshall Haines îi las colecţia mea de muzică şi fonduri suficiente pentru a putea să-şi continue educaţia – muzicală într-un institut la alegerea lui. Vocea sa îl va ajuta să atingă orice culmi doreşte”.

Dacă Marshall Haines era dezamăgit, cel puţin nu o arăta; glasul fără urmă de milă se auzi din nou.

„Lui Nicholas Faro, nepotul contelui Belinski, îi las castelul din Rusia şi sugestia să găsească mijloacele suficiente pentru a-l întreţine, pentru

că mi-a secat finanţele de când m-am căsătorit cu tatăl său”.

Mai rămâneau doar Dorcas şi eu însămi, mai degrabă numai Dorcas, pentru că dacă mi s-ar fi încredinţat ceva, acest lucru ar fi fost menţionat mai devreme, în testament. Cu atât mai bine. Nu voiam nimic de la această femeie lipsită de inimă, în orice caz.

„Lui Dorcas Belinski Faro îi las suma de douăzeci de mii de dolari, ceea ce reprezintă mai mult decât suma pe care o avea tatăl său când ne-am căsătorit, din moment ce datoriile sale, pe care i le-am plătit, s-au ridicat la suma de o sută de mii de dolari”.

Dorcas era iarăşi roşie de mânie şi aveam impresia că avea să se sufoce. Ceilalţi se uitau dezorientaţi unii la alţii.

— Dar cine va primi grosul? strigă Victor DeSantis. Nu a mai rămas nimeni.

Ceilalţi aprobară şi începură să vorbească între ei Vocea lui Henry Forrest acoperi murmurele.

— Doamnelor şi domnilor, nu am terminat de citit testamentul.

— Nu a mai rămas nimeni, repetă cineva.

— Mă tem că a mai rămas cineva, zise unchiul lui Forrest cu un oftat. Ochii lui albaştri, întâlniră privirea mea în lungul încăperii. Doamnă Singleton, vreţi să veniţi în faţă, pentru a putea auzi mai bine acestea?

Toate privirile se îndreptară spre mine. Am

observat uluire, şoc şi apariţia urii în ele.

Forrest mă apucă de mână.

— Du-te, Charlotte, o să stau eu aici…

Aş fi vrut să fug din birou, cum făcuse Caria, dar picioarele-mi de plumb mă îndreptară ţeapănă în faţa imensului birou al lui Henry Forrest.

„Nepoatei mele Charlotte Stone, îi las casă, vila Montelano şi tot ce se află în ea şi pe proprietatea respectivă; grajdurile şi caii, cu excepţia calului de curse menţionat mai sus, Lady Baltimore, cei nouăzeci de acri de pământ care înconjoară vila şi toate bunurile financiare, după ce vor fi plătite impozitele şi sumele stipulate în prezentul testament, cu menţiunea că trebuie să locuiască în vila Montelano cel puţin doi ani de la moartea mea. Mai menţionez că toţi cei care locuiesc actualmente în vilă vor putea rămâne acolo timp de şase luni, sau până când vor găsi un alt loc pentru a se stabili. Acestea constituie ultimele stipulări ale acestui ultim testament. Semnat, Gia Gerardo, Contesă Belinski”.

Inima îmi bătea ca un ciocan în piept şi genunchii îmi erau aşa de moi, încât simţeam că nu puteam să mai stau în picioare. Forrest apăru imediat lângă mine şi îmi şopti:

— Linişteşte-te, iubito, nu au ce să-ţi facă.

Ca zgomotul tunetului ce se apropie de departe, strigătele de protest deveniră tot mai puternice.

Figura gigantică a lui Victor DeSantis era aplecată ameninţător spre Henry Forrest.

— Ce figură mai e şi asta? Cum poate să existe o nepoată? Gia nu a avut niciodată copii.

— Mă tem că a avut. Am făcut investigaţii temeinice, Victor. Tatăl lui Charlotte Stone era fiul Giei.

Dorcas îşi împinse corpul impunător printre scaune şi oameni.

— Am de gând să contest acest testament, Henry.

— Este dreptul tău, Dorcas.

— Nu e nevoie să-l contestăm, mamă, zise timid fiul său. Acesta nu este ultimul ei testament.

Toţi ceilalţi tăcură şi-şi îndreptară atenţia spre Faro.

— Ce vrei să spui, întrebă DeSantis?

— Vreau să spun că mai există un testament. Am auzit-o pe Gia vorbind despre el în noaptea în care a murit. I-a spus cameristei ăleia tâmpite să-l caute pe Henry Forrest şi să-i spună să vină imediat fiindcă vrea să facă un nou testament.

— E prima oară când aud de aşa ceva, zise Henry.

Faro îi aruncă un surâs sinistru.

— Poate altcineva din biroul dumneavoastră a primit mesajul. Apoi se întoarse spre Forrest. Parcă îmi amintesc că dumneavoastră aţi venit să o vedeţi pe Gia în acea seară?

— Aşa este, am venit, dar pentru cu totul altă problemă.

Victor DeSantis mârâi.

— O cunoşteam pe Gia. Era înnebunită de testament. Nu s-ar fi încrezut într-un „partener neînsemnat”.

Nicholas Faro se uită atent la Dorcas şi spuse:

— Să ne întoarcem la hotel, mamă. Pari epuizată.

Ceilalţi plecară împreună cu ei şi Forrest îi spuse unchiului său:

— Nu cred să existe alt testament, dar lichelele astea sunt disperate. Charlotte şi cu mine am face mai bine să ajungem cât mai repede la vilă, înainte ca să se năpustească asupra ei ca un roi de lăcuste.

Unchiul Henry îl privi cu atenţie pe soţul meu.

— Cazul Winslow se judecă la tribunal miercuri. Să-ţi numesc un înlocuitor?

— Sub nicio formă. O instalez pe Charlotte şi mă întorc la Baltimore a doua zi dimineaţă.

Am simţit atunci mâna destinului apucându-mă şi scuturându-mă. Triate presimţirile vagi de până atunci culminară acum şi umbra unui gând îmi umbla prin minte.

„Spune nu. Nu eşti obligată să mergi la vila Montelano”, îmi şoptea subconştientul, dar apoi l-am văzut pe Forrest zâmbindu-mi.

— Să mergem, iubito. Te împachetăm şi te ducem la vilă înainte ca vulturii aceştia să apuce să părăsească hotelul Belvedere.

Dragostea îmi învinse teama şi m-am auzit spunând:

— Cum crezi tu că-i mai bine, Forrest.

IV

Forrest stătea în pragul uşii în timp ce eu făceam bagajele.

— Ia-ţi lucruri doar pentru câteva zile. O să-i spun doamnei Chaney să ne trimită restul cu vaporul, mai târziu.

Încă mai eram într-o stare de şoc.

— Ce o să facem cu casa asta? am întrebat.

— Nimic.

Aceasta m-a mai liniştit.

— Atunci nu ne mutăm definitiv. Ne vom întoarce aici.

— Charlotte, spuse nerăbdător, de ce să locuim aici, când putem sta într-o casă cu patruzeci de camere? Aceasta o voi folosi când va trebui să rămân în oraş.

Apoi, după ce se uită la ceas, îmi spuse:

— Grăbeşte-te, scumpo, ne aşteaptă un drum lung.

Am urcat într-un tren care ne-a scos din oraş şi curând peisajul era cel al dealurilor nesfârşite şi al văilor împădurite.

— Peisajul e minunat, am remarcat.

— Aşteaptă să vezi domeniul nostru, Charlotte, spuse, privindu-mă cu înţeles. La marginea proprietăţii e o pădure, iar toamna, când cad frunzele, culorile se schimbă de la roşu aprins la

auriu. Văzut de pe deal, peisajul e încântător.

— Şi casa e la fel de frumoasă? am întrebat, pentru că încercam cu disperare să scap de impresia întunecată pe care o aveam în privinţa vilei Montelano.

— A! Casa e o monstruozitate.

— O monstruozitate!

— E numai părerea mea personală, zise, ridicând din umeri. Bunica ta avea o înclinaţie spre opulent. Gia nu ştia niciodată ce vrea, râse el în batjocură. Aducea în vilă tot ce ce vedea şi îi plăcea. Ţi-am spus că pe dinafară arată ca un palat oriental. Ei bine, interiorul aduce a Versailles, adăugă zâmbind, apoi îmi atinse mâna. Nu-ţi face probleme, iubito. Ne vom impune gusturile. Poate chiar îi vom schimba numele.

Spusele sale nu reuşiră să-mi potolească neliniştea. Dumnezeule! Cum mă voi simţi într-o asemenea casă? El mă trezi din reverie, spunând:

— Dacă tot vorbim de asta, vreau să te previn în privinţa celorlalţi.

Probabil arătam îngrozită – şi chiar eram – pentru că mă luă după umeri şi îmi spus:

— Nu face figura asta. Nu te vor omorî în timp ce dormi, dar vor încerca să-ţi facă viaţa grea. Vreau să le rezişti, Charlotte. Ţine minte: tu eşti stăpâna vilei Montelano.

— Când te vei întoarce?

— Imediat după ce rezolv acest caz. Charlotte, trebuie să înţelegi că nu pot sta la vilă în

permanenţă. Am clienţii mei, scumpo. Doar nu ai vrea să fi las baltă?

„Ba da, aş vrea”, mă gândeam. „Lasă-l pe unchiul tău să se ocupe de ei. Vreau să fiu cu tine”.

Am scuturat din cap şi am răspuns:

— Nu, bineînţeles că nu.

Trenul făcea opriri dese şi tocmai când aveam impresia că nu aveam să mai ajungem vreodată, Forrest se ridică şi luă bagajele din plasa de deasupra.

— La următoarea staţie coborâm, zise, bine dispus.

Ne apropiam de o gară mică, în care o mână de oameni aşteptau pe o platformă de lemn să urce în tren. Câţiva copii alergau în toate părţile, fericiţi la vederea locomotivei care scârţâia pe şine, fluierând teribil, ca o prevestire de rele.

Un băieţel se repezi să urce în timp ce noi coboram, iar mama lui îl luă de urechi.

Ai nişte maniere de maimuţă, Joseph Fisher! Aşteaptă întâi ca doamna şi domnul să coboare. Apoi se întoarse spre Forrest: îşi cere scuze, domnule. E foarte agitat, asta e.

— Şi de ce nu ar fi? zise Forrest, adresându-se copilului cu un zâmbet prietenos. Nu în fiecare zi un flăcău călătoreşte cu trenul.

Băieţelul îi întoarse zâmbetul şi am simţit un val de dragoste pentru Forrest. Căldura şi înţelegerea lui îi liniştea pe oameni şi îmi doream din toată

inima să fi putut rămâne, pentru a linişti bătăile din aripi ale acelor vulturi care urmau să sosească a doua zi.

O trăsură veche aştepta în faţa gării şi Forrest îmi spuse:

— Va trebui să luăm trăsura. Nu ne aşteaptă nimeni de Sa vilă.

Vizitiul, cu o înfăţişare la fel de deplorabilă ca şi a trăsurii lui, coborî de îndată şi se apropie de noi.

— Pot să vă duc la vilă, domnule Singleton?

— Sigur, Wilson. Nu vor trimite vreo trăsură de la vilă, căci nu suntem aşteptaţi.

Vizitiul vru să ia bagajele, dar Forrest îl opri.

— Le iau eu, Wilson, şi à propos, ţi-o prezint pe doamna Singleton.

Bătrânul mă privi cu evidentă uimire şi duse mâna la pălăria lui demodată.

— Bună ziua, doamnă, zâmbi, lăsând să i se vadă un dinte de aur care străluci în soare. Deodată am hotărât că omul nu îmi plăcea. Probabil îmi amintea de cineva, căci altfel ce aş fi putut avea împotriva omului acestuia?

Wilson deschise uşa şi Forrest mă ajută să urc în trăsură.

— Ia-o pe drumul Old Fork, îi spuse. Vreau să-i arăt doamnei Singleton pădurea.

— Vine o furtună… zise Wilson, privind spre cer.

Forrest nu îl băgă în seamă şi aproape am fost aruncaţi de pe banchetă când Wilson pocni furios din bici şi calul o luă la galop prin câmpul deschis.

Trăsura urma un drum îngust prăfuit. Peste puţin timp mi-am luat privirile de pe fluviul învolburat şi am început să admir splendidul peisaj al Maryland-ului.

Trăsura mergea repede şi o luă deodată la stângi Ne-am trezit pe un drum încadrat de copaci înalţi, îngust cât să treacă o trăsură. Drumul îngust dădea într-un luminiş prin care curgea un pârâu. Pe o parte a lui erau stânci înalte care păreau să atingă cerul întunecat şi ameninţător.

La un moment dat, un fulger sfâşie orizontul, părând să arunce nenumăraţi copaci în aer. Am tresărit la auzul tunetului. Paradisul rural luase un aspect ameninţător şi aş fi vrut să-l părăsesc, să alerg înapoi, în oraşul cu cimentul şi pavajul lui atât de familiare.

Vizitiul pocni din bici încă o dată, iar trăsura ţâşni înainte, cu o viteză ameţitoare, ca şi cum calul ar fi avut aripi.

Mă aşteptam să ne sfărâmăm de un copac sau să fim loviţi de trăsnetele furioase care luminau cerul.

— E doar o furtună, mă linişti Forrest, în momentul în care mi-am îngropat faţa la pieptul lui.

— Am simţit strângându-mă în braţe ca un scut protector. Voiam să-l rog să se răzgândească şi să rămână la vilă, dar mă temeam să nu se supere.

Când am ridicat privirile, am observat că ieşisem din pădure şi ne aflam din nou pe un drum

deschis. Furtuna era la fel de puternică, dar mă simţeam mai în siguranţă acum, când nu eram înconjuraţi de copacii înalţi.

— Dacă priveşti spre dreapta, îmi spuse Forrest, poţi vedea vila, imediat după prima curbă.

Privind prin fereastra spălată de apă, inima îmi stătu deodată în loc, căci, în vârful unui deal, stătea o replică exactă a casei care îmi propulsa visele, căci era identică cu pata de cerneală de pe foaia mea de hârtie. Semăna cu o moschee cu turnuri din ce în ce mai înalte, care se terminau cu un imens dom central.

— Nu ţi-am spus că e o monstruozitate? spuse Forrest râzând. Gia pretindea că adusese domurile de la un castel din Persia, dar eu nu prea cred.

Am aprobat solemn, dorindu-mi să o privesc ca pe o glumă a unei femei excentrice şi ca pe o urâţenie reală. Nu-mi puteam înlătura convingerea că îmi fusese scris să ajung aici şi că ceva îngrozitor mă aştepta în vila Montelano.

Drumul spre castel era ocolit şi copaci înalţi îl ascundeau din când în când, dar era cert că se afla acolo, ca un prevestitor de rele. Am tresărit când a apărut în apropiere. Ceva diabolic plutea deasupra vilei şi, fără să mă gândesc, m-am întors spre soţul meu şi am spus:

— Te rog, nu mă duce acolo. Mi-e frică.

Mă privi întâi surprins, apoi enervat.

— Curaj, Charlotte. Ce vor spune servitorii? Eşti stăpâna acestei case. Pentru numele lui

Dumnezeu, intră-ţi în rol.

— Iartă-mă. Sunt obosită şi puţin copleşită de toate acestea.

— Desigur, draga mea, dar acesta este un vis devenit realitate. Vreau să te bucuri de el, îmi spuse, strângându-mă la piept.

Wilson ne întrerupse discuţia, deschizând uşa trăsurii şi înfruntându-ne cu o privire încruntată.

— Am ajuns şi mare minune mai e, după ce am mers prin pădure în plină furtună.

— Du-te în casă şi spune servitorilor că a sosit noua lor stăpână, îi replică Forrest.

Wilson trânti uşa şi urcă treptele spre casă.

— E nervos fiindcă l-ai pus să meargă prin pădure, zisei.

— Totdeauna e nervos dintr-un motiv sau altul.

— Dar te-a prevenit în privinţa furtunii.

— Ei şi? S-a pornit mai repede decât mă aşteptam. Nu-ţi face probleme. Va fi bine plătit pentru că s-a udat puţin.

În acel moment se întoarse Wilson, însoţit de doi servitori. În timp ce unul dintre ei luă bagajele, celălalt ţinea o umbrelă deasupra capetelor noastre şi ne escortară în casă.

Nu ştiu la ce mă aşteptam să văd, dar nimic din experienţa mea limitată nu m-ar fi putut pregăti pentru aşa ceva.

Numai intrarea era mai mare decât întregul meu apartament londonez, iar casa din Mount Vernon părea o căsuţă pentru păpuşi faţă de vila

Montelano.

Ca o fată de la ţară am ridicat privirile spre tavanul care trebuie să fi fost înalt de douăzeci de picioare. Era ornamentat strălucitor. Mai văzusem ceva asemănător într-o catedrală imensă din Londra. Privind în jur, ochii mi s-au oprit pe o fereastră circulară cu vitralii. Îmi dădea impresia unui caleidoscop, cu toate acele forme geometrice albastre, roşii şi aurii. Era flancată de două ferestre înalte şi toate trei străluceau ca şi cum ar fi fost încrustate cu diamante, în lumina pe care o filtrau.

— Charlotte, mă trezi la realitate vocea lui Forrest şi atunci mi-am dat seama că o femeie apăruse în hol şi stătea chiar în faţa noastră. Dânsa este Sophia Grazziano, zise. A fost garderobiera bunicii tale, iar când Gia s-a retras de pe scenă, a numit-o pe Sophia intendentă.

O văzusem în biroul firmei de avocaţi, dar nu făcusem cunoştinţă. De aproape era şi mai şocantă. Pe faţa ei nu se vedea niciun rid, cu toate că trebuie să fi avut peste şaizeci de ani. Era brunetă, cu şuviţe de păr alb, prins la – spate într-un coc imens. Toate acestea îi dădeau o încremenire rece.

Privirile ni se întâlniră şi lipsa de expresie din ochii ei îmi dădu fiori. Cu un accent greoi îmi spuse:

— O cunoşteam pe bunica dumneavoastră, de când era de vârsta dumneavoastră, signora

Singleton, dar nu îi semănaţi deloc.

— Mi s-a spus că semăn foarte mult cu mama mea, zisei cu mândrie. Nu aş fi vrut să am vreo legătură de rudenie cu contesa Belinski şi mă bucuram că nu îi moştenisem nici talentul şi nici temperamentul.

Ochii negri ai femeii mă cercetară un moment, apoi îi spuse lui Forrest:

— Felicitări pentru căsătorie, signore Singleton, vă doresc amândurora numai fericire. Întorcându-se spre mine, luă un aer distant şi zise: Dacă doriţi, signora, voi convoca întregul personal şi îi puteţi vedea mâine dimineaţă, la ora zece.

„Of, Doamne", mă gândeam, „ce o să le spun? Habar nu am ce li se cere servitorilor într-o casă ca asta".

Mă gândeam să amân întrevederea, să dau vina pe oboseală, dar Forrest răspunse în locul meu.

— Excelentă idee, Sophia. Doamna Singleton va fi bucuroasă să fi cunoască. Şi acum, am vrea să ne instalăm. Pune să ni se aducă bagajele în camera albastră.

Pentru o clipă păru surprinsă, dar imediat afişă o expresie de dezinteres.

— Desigur, signore.

Tânărul fecior care ne cărase bagajele ne conduse spre cea mai largă scară pe care o văzusem vreodată. Era acoperită cu o carpetă roşie, groasă iar Forrest mângâie balustrada

splendid sculptată.

— Lemn de trandafir african. Magnific, nu-i aşa?

Am dat din cap, dar nu am scos o vorbă. Totul mi se părea magnific, dar oare mă voi putea simţi aici ca acasă?

Tânărul servitor ne conduse în cameră, care era asortată în culoarea mea preferată. Minunatul covor persan combina toate nuanţele de albastru, de la indigo la culoarea safirului, pe un fond bej. Lenjeria de pat brodată era de asemenea bej, potrivindu-se perfect cu bejul baldachinului; draperii albastre, de catifea înfrumuseţau ferestrele.

Era o cameră elegantă, fără opulenţa pe care o observasem jos, care mă intimida. Forrest mă privea zâmbind.

— Îţi place camera aceasta, nu-i aşa, Charlotte?

— Oh, da. E cea mai frumoasă din câte am văzut vreodată

— Asta pentru că Gia nu s-a ocupat de ea, zise şi, mângâind cuvertura de pe pat, adăugă: A uitat să redecoreze camerele de oaspeţi, altfel, totul aici ar fi fost înlocuit cu ceva impresionant şi roşu.

— Atunci îmi pare bine că a uitat. Cuvertura asta e minunată şi, în plus, îmi place albastrul din camera asta. Albastrul e culoarea mea preferată.

Se întinse în pat şi mă trase alături de el.

— Nu ştiam asta.

Îmi scoase pălăria şi o puse pe măsuţa de lângă pat, apoi privindu-mă cu subînţeles, zise:

— Multe lucruri nu ştim unul despre celălalt, Charlotte.

Mă sărută cu tandreţe şi, deodată, toate temerile dispărură. Iubeam şi, minunea minunilor, eram iubită. Dacă Forrest dorea să devin o doamnă, atunci, o doamnă aveam de gând să devin. Sau să mor încercând asta. M-am închinat în gând. În curând aveam să împart vila cu toţi moştenitorii nedreptăţiţi.

Forrest se bine dispuse deodată şi îmi spuse:

— Nu mă mir că îţi place albastrul, Charlotte. E delicat şi elegant; se potriveşte unei doamne ca tine, adăugă, în timp ce încerca să-mi desfacă copcile de la spate ale rochiei.

— Forrest, am strigat. E ziuă.

El râse răutăcios.

— Cu atât mai bine. Te pot vedea mai bine.

— E aproape ora patru, ora ceaiului. S-ar putea să fim aşteptaţi jos.

Desfăcu ultima copcă şi o deschise până la şolduri.

— Eşti în America, draga mea, zise, scoţându-mi rochia. Nu există ora ceaiului şi chiar dacă ar exista, cine să ne aştepte? Noi doi suntem stăpânul şi stăpâna, iubito.

După ce aruncă rochia pe un scaun mă împinse uşor pe pernă şi îmi desfăcu bluza de corp.

— Oh, Charlotte, eşti atât de frumoasă! zise şi începu să-mi sărute sânii, făcându-mă să uit de imoralitatea faptului de a face dragoste pe lumină.

Ne îmbrăcam pentru cină când Forrest îmi spuse:

— Mâine, când vei face cunoştinţă cu personalul, vreau să-ţi alegi una din servitoare care va fi camerista ta personală.

— Nu am nevoie de cameristă, iubitule, prefer să îmi închizi tu rochia la spate.

Era întors cu spatele, aşa că nu-i puteam vedea expresia feţei, dar mi s-a părut să aud o notă de nervozitate în glasul său.

— Charlotte, eşti stăpână aici. Nu se poate să nu ai o cameristă personală.

„Doamne, mă gândeam, poţi să scoţi o fată din magazin, dar nu poţi scoate magazinul din ea”.

— Şi încă ceva, continuă, dacă ceilalţi te întreabă ce făceai la Londra, spune-le doar că erai profesoară.

— Dar nu am profesat niciodată, am replicat.

— Mi-ai spus că ai un atestat de profesoară.

— Am, dar…

— Nu are importanţă atunci; eşti profesoară.

Nu ştiu de unde mi-au venit lacrimile, dar deodată am început să plâng şi m-am întors, pentru ca Forrest să nu mă vadă. Fu imediat lângă mine şi mă strânse în braţe.

— Nu plânge, Charlotte, te rog, nu plânge. Nu vreau să te fac să suferi.

Mi-am ascuns faţa la pieptul lui larg, plângând ca un copil, şi tot ca un copil m-am lăsat purtată în braţe spre un scaun de lângă şemineu. Îmi dădu

părul din ochi şi mă strânse în braţe ca un tată iubitor.

— Nu-mi pasă ce făceai în Anglia, Charlotte. Eram mândru cu tine atunci, ca şi acum. Dar ceilalţi pot fi foarte răi, mai ales Caria şi Dorcas. Vor ajunge aici pregătiţi pentru luptă şi nu vreau să le oferi muniţia.

— N-au decât să ia totul, mie nu îmi trebuie, zisei.

— Sst! Nu spune asta Charlotte; bunica ta încerca să repare nişte greşeli. Nu-i refuza dreptul la iertare.

Duse mâna la buzunar şi scoase o batistă pe care mi-o înmână.

— Şi acum şterge-ţi lacrimile şi arată-mi un zâmbet.

Am zâmbit prosteşte şi am spus:

— Nu ştiu ce mi-a venit.

— Au survenit prea multe schimbări în viaţa ta, dar o să te obişnuieşti aşa cum te-ai obişnuit şi cu soţul tău cel rău. Sunt sigur că ţi-a plăcut să faci dragoste pe lumină. Să-ţi fie ruşine Charlotte. Ce-ar zice proprietăreasa ta de la Londra?

Am început să râd. Biata doamnă Hill era convinsă că aveam să ajung în iad, când am părăsit Londra. Oare ce-ar fi spus dacă ar fi aflat că trăiam în decadenta splendoare a unui palat oriental?

Am servit cina în ceea ce Forrest numea „salonul mic”. Eu nu am observat nimic de

dimensiuni mici în sală. În camera aceasta ar fi încăput salonul şi sufrageria din locuinţa de la Baltimore. Forrest îmi spusese că sala de banchete era de trei ori mai mare şi era folosită numai când contesa dădea vreo petrecere selectă.

Ne-am aşezat la capetele unei mese lungi, de mahon. Tânjeam după intimitatea meselor din casa de la oraş.

Culoarea predominantă aici era auriul, cu pete de roşu. Pereţii erau tapetaţi cu pânză aurie, iar ferestrele înguste erau ornate cu nişte draperii de catifea roşie, tivite cu mătase aurie.

Masa consta din mai multe feluri de mâncare, însoţite de o garnitură de paste făinoase delicioase. Îmi era greu să discut cu Forrest, fiind atât de departe unul de celălalt. Neîndemânarea mea cu greu era suplinită de cei doi servitori care alergau în toate părţile, înlocuind farfuriile şi umplând încontinuu paharele de vin şi de apă.

M-am mai liniştit la vederea desertului şi, deşi mă simţeam ca o gâscă îndopată, m-am forţat să înghit prăjitura mare, de frică să nu fie considerat o lipsă de etichetă un eventual refuz.

După cină, Forrest îmi arătă această aripă a casei, care avea o sală de petreceri, un teatru, o alta mică şi o bibliotecă unde se opri să-şi plimbe privirile pe numeroasele volume din rafturi.

Erau multe cărţi rare, mai ales din domeniul muzicii, după cum spunea şi adăugă că tablourile şi obiectele de artă din cele două galerii

constituiau o colecţie foarte valoroasă.

Începeam să-mi dau seama de Valoarea moştenirii mele şi mă simţeam din ce în ce mai neliniştită de responsabilităţile pe care le presupunea o asemenea avere. Slavă Domnului că îl aveam pe Forrest alături de mine. Gândul acesta îmi aminti că el avea să plece a doua zi dimineaţă şi urma să rămân singură până la sfârşitul săptămânii.

Mai erau câteva salonaşe care erau folosite ca săli de conversaţie după cină, după cum îmi explică Forrest, sau pentru jocuri de cărţi între invitaţi sau între cei care locuiau permanent în vilă. Erau la fel de opulente într-un fel ostentativ, ca şi salonul mare, în culori roz şi roşii.

Forrest îmi spuse că mobila era o combinaţie de Ludovic XV ŞI XVI, la care contesa adăugase elemente chinezeşti pentru a oferi o nuanţă exotică încăperilor.

Deja aveam ochii obosiţi la vederea atâtor minunăţii, în cantităţi nenumărate, pe pereţi atârnau tablouri şi ornamente, arabescuri suflate cu aur; covoarele şi draperiile prezentau orice combinaţie imaginabilă de forme şi toate acestea în culori frapante.

Îmi doream să mă întorc în eleganţa nepretenţioasă a dormitorului albastru şi mă rugam ca un somn sănătos să mă ajute să trec peste plecarea lui Forrest de dimineaţă şi sosirea celorlalţi moştenitori.

Am răsuflat uşurată când Forrest rosti:

— A fost o zi grea, scumpo. Aş vrea să te duci sus şi să te pregăteşti de culcare. Vin şi eu peste câteva minute şi o să-ţi aduc ceva cald care să te ajute să adormi.

Aş fi vrut să îl rog să vină cu mine, dar ştiam că ar fi fost ridicol. Eram o femeie măritată, în toată firea. Mă puteam duce şi singură sus. I-am aruncat un zâmbet curajos.

— Bine, iubitule, dar nu întârzia.

El mă sărută pe ochi şi îmi spuse:

O jumătate de oră, promit.

Am ieşit din salon şi am apucat-o pe lungul coridor care dădea în sala mare de recepţii. În vilă era o linişte de mormânt. Nu se vedea niciun servitor; probabil că se retrăseseră în camera lor, în altă aripă a casei.

Sala mare se afla în semiobscuritate; o singură lampă fusese lăsată aprinsă de către servitori. Am putut distinge armura de cavaler care străjuia scările. Avea aproape doi metri înălţime şi îmi era frică să trec pe lângă ea, gândindu-mă copilăreşte că se afla cineva înăuntru.

Am rămas pironită în loc pentru ce mi s-a părut a fi un timp îndelungat, apoi mi-am ridicat poalele rochiei şi am luat-o la fugă pe scări, oprindu-mă abia în sanctuarul camerei albastre, cu răsuflarea tăiată, dar în siguranţă.

Când Forest intră în cameră cu moţăiam, cu capul pe pernă şi cu o carte închisă lângă mine.

Veni lângă pat şi îmi dădu un pahar înalt.

— Bea asta, iubito, o să te ajute să dormi.

— Nu am nevoie, Forrest, mi-e somn, i-am spus printre gene.

— Bea-l pentru mine, insistă.

M-am ridicat şi am apucat paharul. Avea un gust bizar şi am rostit…

— Nu prea îmi place. Ce este?

— Un punci cu lapte. Te va calma. Haide, dă-l peste cap, ca o fetiţă cuminte.

— Am băut tot şi am făcut o grimasă.

— Poftim, l-am băut. Şi acum să nu pleci. Urcă-te şi tu în pat.

— Desigur, zise şi dispăru în anticameră. Câteva minute mai târziu am simţit salteaua lăsându-se sub greutatea lui. M-am lipit de trupul său şi câteva clipe mai târziu, o cortină neagră coborî peste mintea mea, aruncându-mă într-o uitare totală.

V

M-am trezit într-o beznă apăsătoare, complet dezorientată. Unde mă aflam? în cabina vasului? în casa din oraş? Nu, nu putea fi în casa din oraş, pentru că nu se vedeau prin geam lămpile de stradă.

Vila! Da, bineînţeles. Mă aflam în camera albastră din vila Montelano. Nu-mi aminteam decât momentul în care am băut paharul cu punci.

Forrest îmi spusese că, avea să mă adoarmă şi avusese dreptate. Trebuie că am dormit imediat, dar de ce m-am trezit aşa, deodată?

Ce importanţă avea, mă gândeam pe jumătate adormită şi m-am întins spre trupul liniştitor al soţului meu. Dar cealaltă parte a patului era rece şi goală. Forrest nu era în pat.

Am încremenit de o teamă neobişnuită, apoi m-am dat jos din pat şi mi-am pus capotul. Am aprins lampa. Eram singură în cameră şi am tresărit când ceasul bătu ora trei.

Cu lumina aprinsă, m-am urcat iarăşi în pat, consolându-mă cu ideea că Forrest avea să se întoarcă curând, dar când ceasul bătu ora patru, am devenit neliniştită. Bănuiam că Forrest dusese jos paharul gol şi apoi se hotărâse să treacă prin bibliotecă. Îmi amintii că îl interesa deosebit una din cărţile de muzică. Probabil că acum dormea în vreun fotoliu. Mi-am pus capotul şi am ieşit în hol, încercând să văd ceva peste balustrada scărilor. O lampă aprinsă la intrare arunca o lumină stranie peste salon.

— Forrest! am strigat.

Vocea mea răsună puternic în salon şi, cu frica în suflet, am început să cobor scările. Ajunsesem la jumătate când am auzit un murmur fantomatic. Era vocea unei femei, dar nu recunoşteam melodia. Sunetul bizar mă paralizã şi am rămas încremenită în timp ce îmi simţeam fiecare nerv întins la maximum.

Murmurul încetă la fel de brusc precum începuse şi am alergat în sus pe scări, ca şi când diavolul însuşi mă urmărea.

Odată ajunsă în camera albastră am închis uşa şi am blocat-o cu spătarul unui scaun pus sub clanţă.

Cum putuse Forrest să îmi facă aşa ceva? Ştia foarte bine că mă temeam de casa aceasta. M-am târât iarăşi în pat, abandonată şi rănită, dar somnul, ca un vânător viclean, puse stăpânire pe mine şi când auzii din nou ceasul, acesta bătea ora şapte dimineaţa.

Un soare strălucitor de septembrie inunda camera şi, înainte de a-mi aduna gândurile, m-am trezit înlănţuită de două braţe puternice.

— Trezește-te, frumoasă adormită, zise Forrest, sărutându-mă pe ceafă. Mirosea îmbătător a pudră de dinţi şi săpun de ras şi m-am întors pentru a-i gusta prospeţimea buzelor.

Era complet îmbrăcat şi am rostit:

— De când te-ai trezit? înainte să-mi răspundă, mi-am amintit totul şi m-am smuls din braţele sale.

— Unde ai fost noaptea trecută?

— Unde să fiu? zise, ridicând din sprâncene şi aruncându-mi un zâmbet încurcat. Ce vrei să spui?

— M-am trezit în toiul nopţii şi tu nu erai aici. De ce m-ai părăsit în felul ăsta, Forrest? Ştiai că îmi e frică.

Mă îmbrăţişă iarăşi şi îmi zise:

— Ai visat, iubito.

— Oare? Dar totul părea atât de real. Am auzit

ceasul bătând. M-am sculat şi am vrut să vin jos, dar…

— Dar ce? întrebă, trecându-şi degetele prin părul meu lung şi lipindu-şi buzele de urechea mea.

— Am auzit un glas de femeie. Cânta ceva. Ah, era atât de sinistru!

— Vai, vai, iubito, zise, bătându-mă uşor pe spate, o femeie care cânta! zise amuzat. Asta aduce a coşmar.

— Atunci, nu ai plecat din cameră?

— Unde era să mă duc?

— M-am gândit că erai în bibliotecă, zisei, dând din umeri. Păreai atât de interesat de cărţile alea.

— Dar n-o să plece nicăieri, râse el. Pot să le citesc când vreau. Şi acum, trezeşte-te, draga mea. Un mic dejun copios o să te pună pe picioare. Eu cel puţin, sunt mort de foame, şi dacă nu te trezeşti chiar acum, o să te mănânc.

Mă muşcă în joacă de gât şi, chicotind, am coborât din pat şi am alergat în baie.

M-am spălat repede şi, căutând în garderobă, am ales o rochie de dimineaţă, de culoarea caisei. Culoarea era provocatoare, şi voiam să arăt cât mai bine, amintindu-mi cu tristeţe că Forrest urma să plece în această dimineaţă. Era o zi de marţi şi nu aveam să-l mai văd până vineri după-amiaza. Trebuie că arătam foarte tristă, fiindcă mă luă în braţe şi îmi acoperi buzele cu sărutări voluptuoase.

Rochia de culoarea caisei aştepta pe un scaun să fie îmbrăcată, dar, încă înlănţuiţi într-un sărut, ne-am îndreptat spre pat şi am căzut în el. Făcurăm dragoste grăbiţi şi înfierbântaţi, dar şi puţin panicaţi, fiindcă eram soţ şi soţie şi urma să fim despărţiţi pentru un timp.

Ceva mai târziu, când coboram scările mână în mână, mi-am amintit din nou de vis. Revedeam cu claritate salonul fantomatic, lampa slabă care arunca umbre sinistre pe pereţi; mi-am amintit cum simţurile toate îmi erau excitate la auzul murmurului fără melodie.

— Punciul acela a avut un efect curios asupra mea. Ce ai pus în el?

— Doar un ou, puţină frişcă şi puţin rom, zise el, privindu-mă condescendent. Dar nu a fost din cauza băuturii, Charlotte! Nu a fost decât un coşmar din cele mai banale.

Când am intrat în mica sală de mese, am rămas surprinsă să văd o femeie în dreptul mesei cu mâncare. Era cu spatele la noi, dar când se întoarse am recunoscut-o pe Caria Pinetti, furtunoasa tânără care părăsise biroul avocatului atât de furioasă.

Fixându-l pe Forrest cu privirea, îi zâmbi cu căldură.

— Buon giorno.

— Bună dimineaţa, răspunse el şi, luându-mă după umeri rosti:

— Îţi mai aminteşti de Caria, nu-i aşa, draga

mea?

— Desigur. Bună dimineaţa, domnişoară Pinetti.

Mă privi condescendent şi Forrest interveni:

— Noi ne tutuim cu toţii aici, draga mea. Caria şi Charlotte e suficient.

— Bineînţeles, adăugă Caria. Aici la vila Montelano, suntem cu toţii o familie mare şi fericită.

Îşi luă farfuria şi se îndreptă spre masă, iar Forrest îşi îndreptă atenţia spre bufet. Ridică un capac de pe un platou şi exclamă:

— Frittata al formaggio, frittata al prosciuto, salsiccia, crespelle. Îmi dădu o farfurie de pe platoul cald şi mă îndemnă: Trebuie să încerci câte puţin din fiecare, Charlotte. Mâncarea italienească e delicioasă. O să-ţi placă, chiar dacă nu poţi să le pronunţi denumirile.

Îmi dădeam seama că limba va fi o altă barieră care avea să mă despartă de ceilalţi. Cunoşteam puţină franceză, dar nu suficient pentru a putea citi un meniu, în timp ce ceilalţi, bănuiam, vorbeau curent mai multe limbi străine.

Ne-am alăturat Cariei şi imediat ce ne aşezarăm, ea se întoarse spre Forrest şi începu să-i vorbească repede în italiană.

Cu o voce fermă şi rece ca un bloc de gheaţă, o întrerupse brusc.

— Vom discuta în engleză, Caria. Soţia mea nu înţelege limba italiană.

Două pete roşii îi apărură în obraji şi ochii i se

micşorară când îmi întâlni privea.

— Îmi cer scuze. Toți de aici sunt poligloţi, dar voi încerca să ţin minte că nu vorbeşti decât engleza.

— Nu mă deranjează. Abia apuc să învăţ şi eu.

— Sunt sigură că vei învăţa, zise, dându-şi farfuria de-o parte, şi întorcându-se spre Forrest, rosti:

— Când pleci?

— Peste aproximativ o oră.

— Bun. Vin şi eu cu tine. Mai am o parte din bagaje la gară.

— Cum aşa? întrebă el nedumerit.

— Pentru că idiotul ăla de vizitiu nu a vrut să le ia pe toate, de asta.

— Ai ajuns azi dimineaţă? am întrebat-o pe Caria, pentru că, precum un şarpe veninos, un gând mi se strecură în minte.

— Nu, cara mia, am ajuns ieri după-amiază, răspunse zâmbindu-mi batjocoritor.

Forrest îşi închise valiza şi îşi luă pălăria.

— Ţine minte, draga mea, la ora zece trebuie să te întâlneşti cu servitorii şi nu uita că vreau să-ţi alegi o cameristă.

Pierdută în propriile-mi gânduri, am dat din cap, absentă. Gelozia şi suspiciunea răsăreau într-un colţ întunecat al minţii mele. Dacă Forrest mă minţise în legătură cu noaptea precedentă? Dacă absenţa sa fusese o realitate şi nu un vis? apoi mi-am amintit brusc de scaunul cu care blocasem

uşa.

Bineînţeles că fusese un vis! Dacă într-adevăr pusesem scaunul acolo, Forrest nu ar fi putut să intre în cameră. Cum puteam avea asemenea gânduri necinstite? Cuprinsă de remuşcări, mi-am strâns soţul în braţe.

— Oh, cât de mult te iubesc Forrest! Şi o să-mi fie atât de dor de tine!

Ardoarea mea îl luă prin surprindere şi începu să râdă.

— Charlotte, am impresia că vrei să mă seduci.

— Dacă ar fi suficient ca să te fac să rămâi, am replicat, roşind toată.

Mă strânse tare în braţe şi vocea sigură mă linişti.

— Englezoaica mea puritană! Cât de mult aş vrea să accept oferta ta, dar mă cheamă datoria! zise zâmbind, apoi mă sărută şi zise: Mă simt ca un ticălos când mă gândesc că te las aici să te descurci cu toţi italienii ăştia trăsniţi, dar nu-i lăsa să te intimideze, Charlotte. Nu uita că eşti stăpâna vilei.

— Am dat dreptate ca să-i fac plăcere, dar nu credeam că aveam să devin vreodată stăpâna vilei, pentru că această casă reflecta imaginea unei femei vanitoase şi pretenţioase; o femeie care nu mi-ar fi plăcut şi care sunt sigură, nu m-ar fi plăcui nici ea.

— Forreeest!

Era Caria care îl striga de jos. Vocea ei îmi

asaltă urechile şi mă făcu să simt dorul accentului sacadat şi curat londonez.

— Gia spunea totdeauna că glasul Cariei arc mai mult timbru decât ton, zise Forrest, dându-şi ochii peste cap, apoi mă sărută în grabă. La revedere, iubito, ne vedem vineri după-amiază.

Am rămas la fereastră şi i-am urmărit plecând. Caria purta un costum verde şi o pălărie care se asorta perfect, ornată cu flori de prun.

Forrest o ajută să urce în trăsură şi apoi se aşeză alături de ea. Florile de prun fluturau jucăuş în părul ei negru şi am simţit nevoia să-i sparg geamul în cap. Violenţa gândurilor mele mă şocă. Mă gândeam că era din cauza casei acesteia. Mia Montelano era saturată cu ură, iar dacă Forrest şi cu mine aveam să locuim aici, oare ce avea să se întâmple cu dragostea noastră?

Am coborât şi pentru că nu era decât ora nouă, am colindat fără niciun scop prin camerele bogat ornamentate. Trebuie să existe un loc în palatul ăsta în care să mă simt ca acasă, mă gândeam.

În sufrageria cea mare, un dulap curios îmi atrăsese privirile. Spre bucuria mea, am observat că era plin cu cutii muzicale. Fără să stau să mă gândesc, am deschis uşile de sticlă şi am scos o figurină. O balerină din porţelan fin, excelent executată. Am învârtit cheiţa. Ţinând cutia muzicală în Mână, admiram figurina care făcea piruete pe un minunat fond muzical, care, am aflat mai târziu, că era din Lohengrin.

— Doriţi?

Nu era un glas tare, dar cu toate acestea m-am speriat din moment ce fusesem sigură că sunt singură în cameră. M-am întors şi cutia îmi scăpă din mână.

Madre di Dio! strigă signora Grazziano, când figurina căzu şi se sparse în mii de bucăţi.

Îngrozită, m-am aplecat şi am început să strâng cioburile.

— Îmi pare rău. M-aţi speriat şi mi-a scăpat din mână. Poate se poate lipi, am adăugat, stupidă, fiindcă se vedea clar că nu se mai putea face nimic.

Mă privi de sus cu milă.

— Un Pattiere nu se lipeşte.

Nu auzisem niciodată de faimosul artizan francez şi mă uitam la ea ca o şcolăriţă care nu a înţeles lecţia. Ochii ei negri mă sfredeleau.

— Domnul Pattiere în persoană i-a oferit această piesă contesei, după ce a auzit-o cântând în „Norma”, la Scala.

M-am ridicat şi am înfruntat-o.

— Îmi pare foarte rău, zisei; mă gândeam ca acea cutie muzicală să nu fi existat.

Ea trase nervoasă de cordonul clopoţelului şi, în câteva minute, o fată cu faţa plină de pistrui îşi făcu apariţia în pragul uşii. Accentul ei îmi ferici auzul.

— Vă cer iertare, senior Grazziano, da’ cred c-aţi sunat?

Intendenta o sfredeli cu privirea.

— Signora, signora! Nu eşti în stare să înveţi cuvântul ăsta?

Fata părea dezorientată şi signora Grazziano ridică mâinile spre tavan, exasperată.

— Adu un făraş şi curăţă mizeria asta. Apoi, întorcându-se spre mine: Dacă aţi terminat cu inspecţia cutiilor muzicale, doamnă Singleton, poate putem merge la inspecţia servitorilor.

Am urmat-o printr-un labirint de coridoare care duceau în altă aripă a palatului, în care, în dreptul bucătăriei demodate, servitorii aşteptau să fie prezentaţi noii lor stăpâne.

Signora făcu prezentările, anunțându-mă sarcinile fiecăruia şi după ce am terminat, mi se adresă:

— Domnul Singleton mi-a spus că aveţi de gând să vă alegeţi camerista personală. V-aş sugera să o alegeţi pe Anna. Să o chem?

— Cred că îi voi oferi postul fetei roşcate pe care am văzut-o în salonul mare.

— Fiona? râse signora. Zău, doamnă Singleton! Fiona nu e decât o nepricepută şi nu lucrează aici decât de câteva săptămâni.

Nu aveam de gând să mă las condusă, cel puţin nu acum.

— Am ales-o pe Fiona, am spus scurt, iar signora dădu din umeri.

Am reuşit să găsesc drumul spre aripa principală a casei şi, apropiindu-mă de salonul cel

mare, am auzit voci.

Oh, Dumnezeule, moştenitorii nemulţumiţi sosiseră.

M-am hotărât să port o rochie de culoarea piersicii. Era culoarea potrivită pentru o fată cu păr şaten. Cel puţin, Madame spunea aşa şi doar era o expertă.

„Gâsculiţele cu ochi căprui şi păr şaten trebuie să se îmbrace în culoarea piersicii. Mai bine de atât nu se poate”.

Pălăria cu flori de prun şi părul negru, strălucitor al Cariei îmi apărură în faţa ochilor.

„O femeie frumoasă are părul blond sau negru – poate şi roşu dacă are o anumită nuanţă – dar şaten? Niciodată!”

Cuvintele înţelepte ale lui Madame erau întotdeauna însoţite de ridicarea din umeri. Privind în oglindă, cu Fiona în spatele meu, am făcut şi eu la fel.

Părul roşu aprins al Fionei nu avea deloc nuanţa potrivită şi pistruii nenumăraţi de pe faţă nu o înfrumuseţau deloc, dar nu mă interesa. Propria mea urâţenie nu mă preocupase vreodată, până acum.

„Când o femeie obişnuită se mărită cu un bărbat frumos…” Am lăsat gândul în suspensie. „Pe Forrest nu îl interesează Caria”.

„De unde ştii”, întrebă un demon din mine. „Probabil au fost amanţi înainte de a te întâlni pe tine”.

„Dar s-a însurat cu mine!” am protestat.

„Şi de ce crezi că s-a însurat cu tine? Ce-i poţi oferi unui bărbat ca Forrest Singleton?” râse demonul.

Mi-am acoperit urechile cu mâinile, la care Fiona sări:

— Oh, doamnă, vă înţeapă cerceii?

— Ce? Ah, nu Fiona, e-n regulă.

„E ridicol. Trebuie să încetez să-mi mai imaginez tot felul de lucruri”, îmi spusei.

Am ridicat privirea spre oglindă şi ceea ce văzui mă paralizã de groază. Fiona se transformase într-o vrăjitoare frumoasă, cu părul negru, ca de abanos. Nu i-am recunoscut figura, dar zâmbetul pe care îl afişa mă terifia.

Sărind de pe scaun, am răsturnat o sticlă de colonie.

— Oh, doamnă, aveţi grijă! Să nu se verse pe rochie.

M-am depărtat de ea, dar se transformase din nou, figura ei prostuţă afişând o expresie de îngrijorare.

— Am prins-o din cădere. Slavă sfinţilor din cer. Doar n-o să strice rochia asta frumoasă.

Încă mai tremuram când am ieşit din cameră. Desigur că nu fusese ceva real. Mintea îmi juca feste, lucru care nu reuşi să mă liniştească. Dintotdeauna mă considerasem o persoană rezonabilă, aşa că ce se întâmpla cu mine, îmi pierdeam minţile?

Totul începuse în aceeaşi cameră, cu o noapte înainte. Nu, m-am corectat, totul începuse în Londra. Trăisem presimţirea pericolului chiar din ziua în care Forrest se înfiinţa cu invitaţia la vila Montelano. Şi pata de cerneală? Eram hăituită de imaginea aceea de pe foaia de hârtie cu care îmi dădeam acceptul.

Totul se învârtea în jurul vilei. Era un lucru evident şi îmi doream din toată inima ca bunica mea boemă să nu fi dorit atât de mult să repare greşelile trecutului. Un dar de consolare ar fi fost suficient pentru a asigura o oarecare bunăstare lui Forrest şi mie în casa din minunatul Baltimore.

Am coborât încet scările majestuoase şi, odată ajunsă la parter, am auzit o amestecătură de voci. Făcându-mi curaj, am urmat sunetele în salon.

Grupul strălucitor îşi ridică privirile spre mine şi îmi simţeam picioarele ca de plumb. Îmi era imposibil să mai fac un pas. Stăteam prosteşte în pragul uşii, în timp ce mai multe perechi de ochi ostili mă fixau.

— Ah, doamnă Singleton, ce plăcere să vă vedem.

Tânărul se apropie de mine şi îmi oferi braţul; slavă Domnului, în momentul acela am reuşit să păşesc şi m-am gândit că întotdeauna aveam să-i fiu recunoscătoare lui Marshall Haines pentru că a reuşit să mă salveze în acea primă seară, când mă simţeam înconjurată de duşmani.

Buna dispoziţie reuşi să-mi liniştească nervii

întinşi la maximum şi mi-am afişat o expresie decontractată.

— I-aţi cunoscut deja pe Caria, Victor, Dorcas şi Nicholas. În caz că aţi uitat, eu mă numesc Marshall, adăugă, zâmbindu-mi cu căldură. Putem să vă spunem Charlotte?

— Desigur.

Conducându-mă spre Victor DeSantis şi Caria Pinetti, care stăteau alături de un bătrân cu părul alb şi foarte lung, Marshall spuse:

— I-ai cunoscut pe Caria şi pe Victor, acum vreau să ţi-l prezint pe Maestru.

Cei doi bărbaţi se ridicară şi fusei prezentată Maestrului, care avea un nume de nepronunţat pentru mine. Din fericire, am aflat că toată lumea îi spunea simplu, Maestre.

Înclinându-se politicos, îmi sărută mâna şi spuse ceva despre Gia, iar Marshall traduse.

— Maestrul spune că Gia avea o voce de înger.

— Nicio Carmen nu o putea egala pe Gia, interveni Victor.

— Mi-aş dori să cânt în Carmen, zise Caria, aruncându-i Maestrului un zâmbet.

Părul des, negru, îi era strâns va spate într-un aranjament elaborat şi îmi imaginam senzualitatea pe care o putea avea cu părul despletit, aruncat neglijent peste umerii delicaţi. Ah, da, ar fi fost o Carmen perfectă.

Purta o rochie albastră, de culoarea safirului, cu un decolteu larg, care lăsa să se vadă umerii

frumoşi şi o parte din sâni, ceea ce mie mi se părea indecent. Albastrul i se potrivea perfect, ca şi verdele pe care îl purtase dimineaţă. Madame avea dreptate. Femeile cu păr negru pot purta orice culoare, în timp ce noi, şatenele, trebuie să ne mulţumim cu culoarea piersicii.

Victor DeSantis şi cei doi Faro, mamă şi fiu, erau interesaţi să afle când ajunsesem la vilă. Mi-am dat seama că nu se aşteptau să ajung atât de devreme şi, în orice caz, nu înaintea lor.

— Când se întoarce Forrest? întrebă Victor şi înainte să apuc să-i răspund, Caria interveni.

— Totul depinde de tribunal. Dacă procesul trenează, s-ar putea să piardă trenul de vineri seara şi să ajungă sâmbătă dimineaţă.

Forrest nu îmi spusese aşa ceva. Ne-am despărţit spunându-mi că ne vedem vineri.

— Îl aştept vineri, am rostit.

Caria îmi aruncă un surâs indulgent.

— Azi dimineaţă în drum spre gară, Forrest mi-a spus că există o mare posibilitate ca procesul să întârzie.

Nicky Faro ridică din sprâncene.

— Ai fost cu Forrest la gară?

— Da, să-mi ridic valizele.

— Ce ocazie! Apropo, nu dai vreun recital la Peabody în curând?

— Ba da, vineri seara.

Apăru un servitor cu o tavă plină cu pahare.

— Noi ţi-am luat-o înainte, Charlotte. Serveşte

un pahar de şampanie!

Am refuzat, inventând o durere de cap. Pentru nimic în lume nu aveam să-mi înec gândurile în şampanie. Mintea îmi era deja obosită de aluziile răutăcioase ale Cariei şi ale lui Nicky şi simţeam maliţiozitatea în toate aceste discuţii de circumstanţă.

În cele din urmă mi se adresă şi Dorcas, cu o voce rece:

— A discutat cu Sophia despre vreo schimbare în vilă, Charlotte?

— Nu intenţionez să fac vreo schimbare, am răspuns, sunt sigură că signora are totul sub control.

Ochii lui Dorcas fulgerară vitrina din salon.

— Nu prea cred. Lipseşte un Pattiere din colecţia de cutii muzicale.

— Din nefericire, am spart o balerină azi după-amiază, zisei, simţind cum mă roşesc toată.

— Vai, dar valora... Se opri şi mă sfredeli cu privirea, într-adevăr, din nefericire.

Fără să vreau am făcut un pas înapoi. Mă gândeam că avea puterea unui bărbat, observându-i braţele puternice care i se vedeau prin mânecile rochiei. Mi-am aruncat o privire asupra lui Nicky şi mi-a fost greu să cred că era fiul ei.

Fu anunţată cina şi am fost însoţită în sufragerie la braţul lui Marshall şi la cel al Maestrului. A urmat un moment jenant când am fost aşezată în

scaunul care probabil fusese al Giei, iar ochii lui Dorcas îmi aruncau fulgere în timp ce mă făceam comodă. Eram încadrată de Marshall şi de Maestru, şi cu toate că îmi era greu să înţeleg ce spunea, Maestrul părea o companie plăcută, mă făcea să uit tensiunea care mă înconjura. Spre bucuria mea, obiceiul britanic de segregare a sexelor nu se aplică aici, aşa că, am fost scutită după cină să rămân singură cu Dorcas şi Caria în salon.

Totuşi, eram în plus, pentru că Victor, Dorcas şi Caria se hotărâseră să joace bridge.

— Ne trebuie al patrulea, zise Caria.

— Nu contaţi pe mine, zise Nicky cu o grimasă. Sunt prea obosit ca să pot gândi.

— Dar tu, Charlotte, zise Victor, nu vrei să joci?

— Am spus că nu şi Caria se aruncă asupra lui Marshall.

— Nu ai rămas decât tu, dragule. Haide, joci cu mine. Gândeşte-te ce plăcere să-i batem pe Dorcas şi pe Victor, spuse înainte ca el să apuce să răspundă.

Rămăsesem singură cu Nicky şi cu Maestrul, dar, spre regretul meu, acesta din urmă se înclină şi rosti în engleza lui sacadată:

— Vă mulţumesc pentru seara aceasta minunată, signora Singleton.

— Vă rog, nu plecaţi, zisei agăţându-mă de acest bărbat atât de plăcut, ca de un colac de salvare.

— Mi-a făcut plăcere, signora, dar un bătrân are

nevoie de multă odihnă, răspunse cu un zâmbet, apoi pocni din călcâie.

— Spuneţi-mi Charlotte, vă rog. Vă mulţumesc că aţi venit. Sper să ne revedem curând.

Mi s-a părut puţin încurcat, dar îmi sărută mâna şi plecă.

— Maestrul locuieşte şi el aici, zise Nicky, cu un surâs sardonic.

Mă cuprinse ruşinea. Oare când am să încetez să mă mai fac de râs?

— Nu ştiam, răspunsei cu un glas stins. Credeam că Maestrul este un oaspete.

— Ca noi toţi, cu excepţia ta, replică.

Deja nu mai zâmbea, ci mă privea cu subînţeles.

— Nu trebuie să fie prea plăcut să se învârtă în jurul tău oaspeţii altcuiva, dar trebuie să te previn, Charlotte, niciunul dintre noi nu are de gând să plece înainte de termen.

Ochii-i negri păreau două găuri negre ale unui craniu şi am început să simt fiori de repulsie.

— Te rog să mă scuzi, capul mă doare din ce în ce mai tare. Cred că e mai bine să mă retrag.

— Atunci, noapte bună şi vise plăcute, Charlotte, zise ridicându-se.

M-am scuzat faţă de ceilalţi şi am alergat pe scări, spre liniştea camerei albastre. Deja chiar mă durea capul şi m-am grăbit să mă dezbrac şi să mă afund în pat. Forrest ar fi fost nemulţumit că nu folosesc serviciile cameristei, dar nu mă simţeam bine când jucam rolul unei doamne.

Puteam să mă dezbrac şi singură şi chiar îmi făcea plăcere, iar pe de altă parte, aveam nevoie de timp de gândire. Fusese o seară obositoare şi o retrăiam în mine. Oare discuţiile fuseseră într-adevăr presărate cu tot felul de aluzii, sau nu erau decât acei demoni din mine?

„Totul pare ameninţător sufletului speriat”.

Citisem aşa ceva undeva şi amintirea aceasta mă trezi la realitate. Nu aveam de gând să mă las iarăşi purtată de imaginaţie. Caria nu avea dreptate. Forrest avea să „se întoarcă vineri. Aşa îmi promisese şi aveam încredere în el.

VI

De data aceasta nu era un murmur, ci sunetul cristalin al unei cutii muzicale. Ascuţindu-mi auzul, m-am ridicat în pat şi am ascultat. Da, era aceeaşi melodie; dar spărsesem cutia muzicală, deci nu putea fi decât un vis.

Cutia distrusă continuă să cânte şi inima îmi stătu în loc când se auzi scârţâitul unei uşi. Încercând să disting prin întuneric, am simţit prezenţa cuiva în cameră. Mă forţam să mă trezesc din vis. Când ochii mi se obişnuiră cu întunericul, am observat forma unui craniu materializându-se în faţa mea.

Paralizată de frică, am rămas suspendată în acel abis dintre vis şi realitate şi apoi, foarte încet,

imaginea se îndepărtă şi dispăru în umbră. Aş fi putut să jur că am auzit din nou scârţâitul uşii, înainte ca somnul să mă arunce în uitare.

M-am trezit neliniştită, fiindcă, spre deosebire de celălalt vis, acesta avusese sunete mai clare şi imagini. Nu cred că voi uita vreodată acel murmur din primul vis şi sunetul cutiei muzicale îmi răsuna şi acum în minte, ca un refren cunoscut.

Deodată mi-am amintit figura lui Nicky Faro. Când îl privisem de aproape, faţa lui îmi adusese a craniu.

Nervii îmi jucau iarăşi feste. Cu siguranţă că tânărul nu ar fi îndrăznit să intre în cameră; dar ce era cu cutia muzicală? O distrusesem eu însămi.

Am tresărit când am auzit scârţâitul unei uşi care se deschidea încet. Cu răsuflarea tăiată, am văzut-o pe Fiona care băgă capul pe uşă şi rosti în limba ei tărăgănată:

— Bună dimineaţa, doamnă Singleton. Vin acu să vă aduc o ceaşcă de ceai bun. — îmi aduse mai mult decât ceai, pentru că prezenţa ei îmi alungă gândurile negre şi îmi readuse liniştea în suflet. Fiona era probabil lipsită de experienţă, dar era drăguţă şi în afară de Marshall şi de Maestru, era singura a cărei companie îmi făcea plăcere.

Slavă Domnului că o alesesem pe Fiona şi am refuzat propunerea signorei în privinţa Annei, fata aceea ştearsă, care probabil că ar fi raportat toate temerile mele supraveghetoarei.

— Senior Grazziano mi-a zis să vă zic că vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră în dimineaţa asta, doamnă Singleton.

— Mulţumesc Fiona, apoi am adăugat, îngrijorată că supraveghetoarea o certa tot timpul: Cred că se pronunţă „Siniora”, Fiona. Nici mie nu-mi vine uşor, ştii, sunt şi eu englezoaică.

— Oh, ştiu asta, doamnă Singleton, zise cu un zâmbet. Vă înţeleg şi asta e tot ce pot să spun despre italienii ăştia. Vorbesc aiurea, dar o să înţeleg să ţin minte; „siniora”, repetă în şoaptă. Seamănă cu begorra, că aşa îmi este mai uşor. Mulţumesc doamnă Singleton.

Am sorbit din ceaiul fierbinte, dorindu-mi să nu fiu nevoită să-i înfrunt pe ceilalţi la micul dejun. Oare ar fi fost nepoliticos dacă nu aş fi coborât?

— Fiona, zisei, aici la vilă e posibil să serveşti micul dejun în cameră?

— Oh, da, doamnă Singleton. Doamna Faro numai aşa îl serveşte. Îi spune „mic-prânz”, pentru că se trezeşte foarte târziu şi ia două mese într-una singură, adăugă, dându-şi ochii peste cap. Şi e un adevărat ospăţ, vă zic, dar doamnei Faro îi place să mănânce mult. Domnişorul Nicky nu mănâncă niciodată dimineaţa, cu toate că ar avea nevoie.

— Trebuie să scriu câteva scrisori, aşa că voi servi micul dejun aici.

Zâmbeam în sinea mea. Dacă reuşeam să sar peste prânz, nu mai trebuia să dau ochii cu ceilalţi

până seara. Cu toate că trebuia să recunosc că totul mersese bine la masa de seară, poate pentru că nu luase parte Caria. Plecase cu un tren de după-amiază, spunând că trebuia să mai repete pentru spectacol.

— Am scris cu adevărat o scrisoare lui Maggie. Era singura mea legătură cu Anglia, lucru care mă întrista.

Familia mea se mutase din loc în loc şi niciodată nu reuşisem să-mi fac prieteni în vreun loc.

Probabil de aceea fusesem atât de apropiată de părinţii mei. Eram noi trei împotriva întregii lumi, mai mult sau mai puţin, pentru că avusesem zile grele în adolescenţă. Atât mama mea cât şi tatăl meu fuseseră orfani. Propria lor singurătate îi legase şi dădu naştere la o dragoste puternică dar care fusese curmată curând.

Mama mea avea numai douăzeci şi opt de ani când murise, iar eu aveam atunci numai zece. Am rămas singură cu tatăl meu şi, cu toate că nu aveam o situaţie materială bună, niciodată nu am dus lipsă de dragoste.

Tata a muncit din greu, dar într-un fel sau altul ne-am descurcat şi a reuşit să mă ţină în şcoală. De fapt, el a insistat să-mi continui educaţia şi în ziua în care am obţinut atestatul de profesoară era cel mai fericit bărbat din Anglia.

Privind acum în jur, mă întrebam ce ar fi gândit despre toată această opulenţă şi despre femeia care îl părăsise pentru a deveni bogată.

În bunătatea lui probabil că ar fi simţit milă, ceea ce eu nu puteam simţi. Bunul meu tată intrase în mormânt de atâta muncă, în timp ce egoista lui mamă se lăfăia în acest lux, iar eu nu puteam ierta aşa ceva.

Fiona se întoarse cu o tavă şi am mâncat leneşă micul dejun, format doar din ceai şi pâine prăjită cu unt. Apoi am terminat scrisoarea pentru Maggie şi am zâmbit în sinea mea, imaginându-mi reacţia la vestea măritişului meu.

„De la început erai fixată pe el, gâsco”, ar fi spus.

Nu era chiar aşa. Fusese ideea lui Forrest şi nu înţelegeam de ce.

„Tu eşti moştenitoarea, Charlotte, de aceea”, se auzi vocea unui demon din mine.

Am negat din cap. Forrest nici nu ştia că eu aveam să fiu moştenitoarea când s-a căsătorit cu mine.

Deodată am înlemnit. Puteam să jur că auzisem pe cineva râzând în spatele meu.

— Fiona! strigai, apoi şi mai tare, Fiona!

Intră în baie şi rămase în pragul uşii.

— Doriţi ceva, doamnă Singleton?

— Nu. Te-am auzit râzând şi voiam să ştiu dacă mai eşti aici, zisei, închinându-mă în minte.

— Sunt aici doamnă, dar nu râdeam eu. E o casă bântuită. — Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic doamnă, nu mă luaţi în seamă, spuse ruşinată.

— Vreau să ştiu Fiona ce vrei să spui? insistai, ridicând tonul.

— Ceilalţi servitori încearcă să mă sperie, da asta numai fiindcă mi-s irlandeză şi ştiu că-s superstiţioasă.

— Şi ce spun ei? am insistat.

— Zic că vila e bântuită de fantome, doamnă, oftă.

După ce m-am mai calmat puţin şi m-am îmbrăcat cu o rochie galbenă cu picăţele care mă făcea să par şi mai tânără decât eram, am coborât. Am întâlnit-o pe Anna căreia i-am dat scrisoarea pentru a o pune la poştă şi, amintindu-mi de mesajul Fionei, i-am spus:

— Îi poţi spune signorei că acum o pot primi.

— Signora vă aşteaptă în biroul dânsei, răspunse şi, ca o proastă, m-am lăsat condusă, fără să-mi dau seama de greşeală decât în momentul în care am observat rânjetele pe care le schimbară când intrai în încăpere…

Desigur, ar fi trebuit să cer să vină intendenta la mine şi nu invers. Oare voi învăţa vreodată să fiu stăpâna vilei? Biroul intendentei era o cameră mică în aripa rezervată servitorilor. Signora stătea în spatele unui birou masiv, iar eu am fost pusă în situaţia de a sta în picioare în faţa ei, ca o elevă recalcitrantă. În aparenţă preocupată cu nişte tabele contabile, m-a făcut să aştept un timp, înainte de a-şi ridica privirile spre mine.

— Domnul DeSantis mi-a sugerat ca garderoba contesei să fie donată muzeului Metropolitan. Sunteţi de acord, doamnă Singleton?

Ochii ei negri mă sfredeleau şi m-am blestemat pentru bâlbâială care urmă.

— Bi-bineînţeles… O excelentă idee.

— Bine atunci la voi lua în prezenţa dumneavoastră.

Apucă un inel cu chei de pe birou şi imediat avusei remuşcări. Avea să ia toate hainele din camera contesei. Oare Forrest ar fi fost de acord? Şi dacă testamentul pierdut se afla în vreun buzunar al unei haine? Of, de ce nu se afla acolo să ia el toate deciziile? mă gândeam în timp ce, docilă, o urmam. Nu sunt făcută să nu stăpâna unei case, iar ea ştie asta foarte bine, dar era prea târziu, pentru a mă răzgândi. Ce aş fi spus? Că trebuia întâi să mă consult cu soţul meu?

Apartamentul contesei se afla în aripa de vest a vilei şi am urmat-o pe o scară laterală şi printr-un labirint de coridoare. Oprindu-se pentru a se odihni, îmi spuse:

— Contesa a adăugat această aripă după ce a vizitat conacul galez al lui Patti. Nu aţi auzit niciodată de Patti, mă întrebă încruntându-se, căci făcusem o faţă inexpresivă.

— Ba da, ba da, desigur. Mi se pare că a avut un concert de adio la Covent Garden cu câţiva ani în urmă.

— Patti a dat şase concerte de adio, pufni.

Cucuveaua! Nu a ştiut niciodată când să se retragă. Dar vocea lui Patti nu se putea compara cu cea a Giei.

Oprindu-se în dreptul unei uşi de la capătul coridorului, se sprijini de ea şi rosti, de parcă ar fi uitat de prezenţa mea.

— Gia Gerardo a fost cea mai mare cântăreaţă de operă a tuturor timpurilor, spuse cu o voce aproape religioasă.

— O cunoşteaţi de mult timp?

— De patruzeci şi cinci de ani, răspunse îngăduitoare, apoi mă pironi cu privirea şi căzu iarăşi în reverie. Eram atât de tinere. Cele mai tinere din cor. Dar era corul de la La Scala, strigă, ridicând braţele în aer în semn de triumf.

Afişă un surâs nesănătos, iar ochii îi străluceau. Simţeam cum mă furnică pe spate, dar un moment mai târziu îşi reveni, devenind aceeaşi, rea dar raţională.

— Nu aveam niciun secret una faţă de cealaltă, signora Singleton, spuneţi-i asta soţului dumneavoastră, adăugă întorcându-se spre mine.

Nu ştiam ce să spun. Ce voia să însemne remarca aceasta?

Deschise uşa şi mă lăsă să intru eu întâi. Buduarul – cel puţin asta bănuiam că era – era ornat cu auriu şi negru. Vase delicate de porţelan erau aşezate pe fiecare masă. Îmi ţineam braţele lipite de corp, de fiică să nu sparg ceva. Signora privea în sus, cu o expresie de veneraţie pe faţă şi,

urmărindu-i privirea, am observat portretul unei femei deasupra şemineului.

— Da, iat-o pe marea Gia Gerardo!

Figura era cea pe care Fiona o avusese când o văzusem reflectată în oglindă. Nu putea fi o festă a imaginaţiei, pentru că asemănarea era prea mare. Oare stafia contesei bântuia casa?

— Aici e înfăţişată în rolul lui Carmen, cel mai important rol al său.

Ochii negri pătrunzători mă sfredeleau şi simţeam cum mă trec fiorii.

— Gia era făcută din gheaţă şi foc, iar dumneavoastră… se opri şi mă privi cu atenţie. Nu, nu semănaţi deloc cu ea, adăugă cu emfază.

— Eu semăn cu mama mea, zisei, simţind cum mă făceam mică în faţa acestei femei impunătoare.

— Aţi mai spus asta, doamnă Singleton, zâmbi. Dormitorul contesei, spuse deschizând o altă uşă.

Auriul, negrul şi un roşu chinezesc încărcau încăperea. Era copleşitor şi îmi simţeam nervii întinşi la maximum. Ochii îmi erau obosiţi de auriul de pe pereţi, de patul imens îmbrăcat cu o cuvertură tivită cu fir de aur. Draperiile erau trase şi încinse cu câte un cordon din fir de aur. Mi-o imaginam pe Gia Gerardo (nu o pot numi bunica mea) primindu-şi amanţii în această cameră somptuoasă. Pe fiecare perete se afla câte o oglindă şi mi se părea că sunt mică şi neimportantă, ca o tânără puicuţă pierdută într-un

paradis tropical.

Signora mă privea şi m-am ruşinat brusc, imaginându-mi ce copil trebuie să par în rochiţa galbenă, subţire.

— Costumele se află în camera de toaletă, dar garderoba ei personală e aici, zise deschizând o uşă glisantă.

Erau mai multe haine decât în magazinul lui Madame. Nu înţelegeam cum poate o singură femeie să îmbrace atâtea haine.

— Gia avea haine frumoase, zise scoţând o rochie argintie. Pe aceasta a purtat-o când a fost prezentată reginei dumneavoastră.

Apoi, cu un rânjet: Gia spunea că nu era decât o femeiuşcă îndesată.

Remarca aceasta mă ofensă şi mă gândeam cât de limitate trebuie să fi fost amândouă dacă puteau judeca o asemenea personalitate numai după hainele pe care le purta.

Puse rochia la loc şi scoase o alta, de mătase verde, împodobită cu pene de struţ.

— Caria a vrut să pună mâna pe asta, murmură. Are impresia că verdele de smarald îi vine bine, dar Gia ştia să o poarte ca nimeni altcineva, chiar şi când începuse să îmbătrânească.

— Ce se va întâmpla cu toate aceste rochii?

— Nu le puteţi da de pomană şi, oricum, Gia nu voia ca altcineva în afară de ea să le poarte, răspunse înţepată.

— Nu aveam intenţia să… Vreau să spun, mă

întrebam ce aveţi de gând să faceţi cu ele.

Îmi dădeam seama că iarăşi scăpasem frâiele din mână cum spunea Madame, dar ştiam că nici nu dorisem vreodată să le ţin.

Nu mă simţeam legată cu nimic de Gia Gerardo şi nu îmi doream nimic din ceea ce fusese al ei. Nici casa aceasta blestemată şi nici nimic din ceea ce se afla în ea, cu atât mai puţin hainele acestea. Încercând să-mi stăpânesc lacrimile de ruşine, am întâlnit privirea fixă a signorei.

— Cred că ar trebui să ne uităm la costume, am rostit înţepată.

Nu reacţionă şi cred că îşi dădea seama că mersese prea departe, dar nu îi stătea în fire să-şi ceară scuze.

Am petrecut restul dimineţii sortând şi împachetând costumele pretenţioase care fuseseră depozitate în alt dulap imens. Signora îşi amintea câte ceva la fiecare dintre ele.

— Gia a şocat pe toată lumea când a purtat asta în Aida.

Lăsând să-i alunece mâna sub materialul de culoarea levănţicii, mă invită să privesc. Mâna i se vedea perfect sub materialul diafan şi mă întrebam ce lenjerie purtase sub acest costum.

Fără îndoială, signora îmi citi gândurile, pentru că începu să rânjească.

— Numai o femeie cu un trup perfect poate îndrăzni să poarte un asemenea costum. Gia avea deja treizeci şi şapte de ani, dar avea un corp

superb. Fiecare bărbat din teatru o dorea şi toate femeile erau geloase pe ea. La sfârşit, Aida şi iubitul ei sunt îngropaţi de vii. „O terra, addio”. Duetul de dragoste storcea lacrimi publicului, adăugă împăturind costumul.

Scoase un costum albastru cu o fustă largă, demodată, pe care le despături şi spuse:

— Frumoasă, nu-i aşa? Din Traviata. Ce Violetta frumoasă era! Rolul reflecta personalitatea reală a Giei, explică.

Dădu visătoare din cap şi simţii din nou că fusesem uitată.

— Verdi se îndrăgosti de Gia când o auzi cântând „Amami, Alfredo”. El avea patruzeci de ani, căsătorit, iar Gia nu avea decât nouăsprezece. Giuseppe Verdi era un bărbat cu influenţă; de ce nu ar fi profitat Gia de acest lucru? adăugă ridicând din umeri.

Nu am răspuns, ar fi fost ridicol să vorbeşti de onoare sau de moralitate. Gia Gerardo nu era preocupată decât de propria-i celebritate.

Urmară alte costume: din Norma, din Martha, o rochie albă feciorelnică din Romeo şi Julieta. Mai erau peruci, coroane, ace de păr şi, în cele din urmă ieşi la iveală costumul de ţigancă din Carmen, roşu aprins, pliuri nenumărate.

Signora mângâie rochia de culoare ţipătoare.

— Fusese o Carmen perfectă. Oacheşă şi senzuală. Opera aceasta nu a avut succes când a fost prezentată în premieră la Paris. Ştiaţi? Nu,

sigur că nu ştiaţi, adăugă ca pentru ea. Bizet era francez, dar franţuzoaicele nu pot juca în Carmen. Solange era prea rece şi prea stilată pentru acest rol, dar Gia era italiancă. Ah, cu cât foc, cu câtă „passione”! zise ducându-şi degetele la buze şi simulând un sărut. Patru ani mai târziu, când Gia cântă la Metropolitan, s-a ucat cu casa închisă. În acea seară fu chemată de şase ori pe scenă. Aşa ceva nu i s-a mai întâmplat lui Patti sau Jenny Lind. Sărmanul Bizet! A murit crezând că lucrarea lui fusese un eşec. Ce păcat că nu a apucat să o vadă pe Gia cântând în Carmen! Poate ar fi trăit mai mult!

Am ajutat-o să împacheteze costumele în cutii, încercând pe cât posibil să controlez fiecare buzunar, în căutarea testamentului pierdut. Inima îmi stătu în loc când descoperii o hârtie mototolită în fundul unui buzunar, dar nu era decât un bileţel scris în italiană, pe care l-am înmânat signorei.

— E de la unul dintre admiratorii ei. Zice că e îndrăgostit nebuneşte de ea. Toţi o iubeau, zâmbi şi făcându-l ghemotoc, îndesă biletul într-un buzunar.

— În fiecare seară îi umpleau cabina cu buchete de fiori, îi trimiteau cadouri, parfumuri franţuzeşti, diamante, blănuri. Un tânăr înnebunit de dragoste chiar s-a sinucis din cauza ei.

— Şi îi păsa de vreunul dintre ei?

— Nu. Râdea de ei. Râdeam amândouă.

Cruzimea ei mă dezgusta.

— Cine era tatăl copilului ei? m-am auzit întrebând, iar întrebarea directă ne uimi pe amândouă.

Făcu ochii mari, apoi îi micşoră repede.

— Nu v-a spus soţul dumneavoastră?

— El nu ştie, dar dumneavoastră bănuiesc că da, din moment ce o cunoşteaţi atât de bine.

— Da, o cunoşteam bine pe Gia, zâmbi. V-am mai spus că nu aveam secrete una faţă de cealaltă.

Mă fixă cu privirea ceea ce mi se păru o eternitate.

— Gia nu mi-a vorbit niciodată de existenţa vreunui copil.

Înţelesul spuselor ei mă ului. Credea că sunt o impostoare. Inima îmi bătea tare, dar m-am încruntat la ea.

— Firmele de avocaţi nu greşesc. Investigaţiile au fost minuţioase.

Ridică din umeri şi în momentul acela aş fi vrut să strig că îmi doream să fi fost o greşeală. Nu aş fi vrut ca sângele acestei femei imorale să îmi curgă prin vene, iar faptul că signora o admira atât de mult îmi întărea convingerile despre caracterul ei.

Ne întoarserăm la ce aveam de făcut în tăcere şi, în cele din urmă, ultimul costum fu împăturit şi împachetat, iar cutia legată cu o sfoară groasă. Apoi signora se îndreptă spre pat şi trase de cordonul gros al clopoţelului.

— Un servitor va veni şi va căra cutiile, apoi

privi în jur prin cameră şi o expresie de tristeţe îi acoperi faţa. Domnul Singleton mi-a dat instrucţii să vă las cheile, mă informă cu răceală, şi scoţându-le de pe inel le depuse cu zgomot pe o măsuţă. Nu existau decât două, a Giei şi a mea. Totul a rămas neschimbat, ar fi mai bine să încuiaţi camera, altfel vor începe să dispară din lucruri.

Fără să mai adauge un cuvânt se întoarse pe călcâie şi părăsi camera.

Am auzit uşa închizându-se şi inima începu să-mi bată târfe în piept. Rămăsesem singură şi pereţii păreau să se prăbuşească peste mine. Acesta fusese dormitorul contesei şi prezenţa ei încă îl domina.

Evitam să privesc spre vreo oglindă, fiindcă aveam impresia că aveam să văd alt chip reflectat decât al ineu. De ce nu mai venea servitorul? Forrest o să se supere pe mine. „De ce nu ai profitat de ocazie pentru a cerceta camera”, ar fi spus. Dar cum puteam să-i explic că nu aveam niciun drept de a mă atinge de lucrurile acestei femei? Pentru mine era o străină, îmi displăcea şi eram sigură că dacă ar fi trăit s-ar fi purtat la fel de dispreţuitor cu mine, ca şi signora.

Şi atunci de ce îmi lăsase moştenirea? Oare numai pentru a-şi descărca conştiinţa, sau poate se aştepta să fiu o altfel de fată. Îşi imaginase că eram o fată frumoasă şi sofisticată; o succesoare demnă de a domni în locul ei. În cazul acesta ar fi

fost dezamăgită, pentru că nu eram deloc o asemenea femeie. În plus, distrusesem deja unul din bunurile sale preţioase.

„Stafiile se întorc pentru a-şi repara greşelile”, sau cel puţin aşa mi s-a părut că aud. Oare spiritul contesei încerca să îmi spună că nu aveam ce căuta aici? Ştiam deja acest lucru, dar ce era să fac?

Un zgomot puternic sfâşie aerul din cameră şi am tresărit.

Zgomotul venise din buduar şi mi-am purtat trupul tremurând într-acolo. Privind speriată, ascunsă după colţ, am încremenit. Portretul contesei mă privea de jos, prăbuşit pe podea.

VII

— Spuneţi-mi că nu-i adevărat, doamnă Singleton!

Fiona era aplecată peste patul meu, frământându-și mâinile, iar eu o priveam dezorientată. Tocmai mă trezisem dintr-un somn scurt de după-amiază şi aveam mintea ca o foaie albă de hârtie.

— Ce? am mormăit şi înainte de a auzi răspunsul, incidentul neliniştitor de dimineaţă mi se derulă în minte.

Zgomotul puternic adusese în grabă pe majoritatea servitorilor la locul faptei şi rămaseră în loc când văzură tabloul prăbuşit pe podea. Erau

prea îngroziţi pentru a se mai putea mişca. Fără îndoială că superstiţia cu tablourile care cădeau de pe pereţi era universală.

— Oh, doamnă, unii servitori spun că un tablou a căzut de pe perete. Asta înseamnă moarte în casă. Până şi italienii ăştia ştiu asta. Îşi făcu cruce şi începu iarăşi să-şi frământe mâinile. Mai spuneau că s-a mai întâmplat o dată, când a murit contesa. Oh, Sfântă Fecioară, poate fi oricare dintre noi, de data asta.

Nu eram superstiţioasă, dar trebuie să recunosc că şi eu am rămas încremenită când am văzut tabloul căzut. Şi acum să aud că s-a mai întâmplat o dată!

— Poate că era slăbit cuiul, spusei.

Cred că eram mai preocupată să mă conving pe mine însămi decât pe Fiona, dar nu era uşor să o linişteşti pe aceasta.

— Antonio spune că a prins tabloul cu mâna lui după ce a căzut prima dată şi Antonio e dulgher; ştie să bată un cui, nu?

Ce puteam să mai spun? Trebuie să fi existat o explicaţie logică, dar eu nu o puteam găsi.

— Cât e ceasul? am întrebat, încercând să schimb subiectul. Trebuie să fi fost târziu pentru că încăperea era în semiîntuneric.

— E şapte, doamnă. Trebuie să vă îmbrăcaţi pentru cină.

— Cum puteam să dorm atât de mult? Acum nu voi reuşi să adorm la noapte, iar gândul de a

rămâne trează noaptea în casa aceasta sinistră mă neliniştea, ca să nu spun mai mult. Mă bucuram la gândul că peste o noapte Forrest avea să se întoarcă.

Văzând figura speriată a Fionei, mi-am dat seama că dacă ea ar fi plecat, ar fi trebuit să o accept pe Anna drept cameristă personală.

— Aripa de est a fost construită de curând, m-am auzit spunând. Toate structurile noi trec printr-o perioadă de aşezare. Sunt sigură că din cauza asta a căzut tabloul.

Nu ştiu de unde am scos deodată o asemenea teorie, dar era logică şi Fiona o îmbrăţişă imediat.

Nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva, doamnă, dar are sens, asta aşa e. Ce noroc pe mine să am o stăpână atât de deşteaptă, adăugă cu un zâmbet. M-aţi mai liniştit şi o să le spun şi italienilor ălora din bucătărie. Le place să sperie omul de moarte cu bârfa lor.

Acum mai rămânea să mă liniştesc pe mine însămi. Dar mai erau lucruri cărora nu le găseam vreo explicaţie logică: visurile ciudate, râsul pe care îl auzisem când eram trează şi, cel mai îngrozitor, figura din oglindă, care se suprapusese pe cea a Fionei.

— Vreţi să o purtaţi pe asta? întrebă Fiona, ţinând în mână o rochie albastră cu şnururi. E aşa de drăguţă! O mângâie cu mânuţa ei aspră. E atât de moale, ca o petală de trandafir.

Deodată m-am imaginat în magazinul din

Londra, mângâind cu privirea o rochie roz de mătase. O luasem şi stăteam în faţa oglinzii, lipindu-mi-o de trup.

„Nu te plătesc ca să visezi cu ochii deschişi”, auzii vocea din spatele meu şi când m-am întors, am văzut-o pe Madame în pragul uşii.

Ochii ei mă măsurau din cap până în picioare, apoi mă certă amuzată. „O găinuşă care se crede păuniţă, e?” Zâmbetul se transforma într-o grimasă. „Întoarce-te la locul tău şi nu mai pierde timpul”.

Fiona aştepta un răspuns şi am rostit.

— Rochia e într-adevăr frumoasă, dar nuanţa e prea închisă pentru mine. Ţi-o fac cadou, Fiona; nu face decât să ocupe spaţiu în dulap.

Făcu ochii mari de uimire.

— Eu, doamnă? îi daţi uneia ca mine o rochie atât de frumoasă?

— Bine, dacă nu o vrei…

— Oh, doamnă, o vreau. Niciodată nu aş fi crezut că o să am o rochie atât de frumoasă. O s-o împăturesc în scrin şi o s-o păstrez pentru ziua nunţii mele. Oh, Doamne ajută, ce norocoasă sunt să lucrez pentru o stăpână atât de bună.

— Acum nu mă mai linguşi atâta, zisei, imitându-i accentul, ceea ce o făcu să izbucnească în râs.

— Ah, doamnă, zău c-aşa-i; e o minune că am ajuns să muncesc aici. Probabil treaba îngerului meu păzitor.

Mă gândeam că probabil era mai degrabă

lucrarea diavolului, dar m-am abţinut să sugerez aceasta.

În salon se serveau apetitivele şi, grăbindu-mă să mă alătur celorlalţi, mi-am amintit cu nostalgie prima oară când auzisem cuvântul american „coctail”. Era a doua seară a călătoriei pe mare şi încercam pe cât puteam să par matură şi mondenă.

„Vrei un coctail înainte de cină, Charlotte?”

„Nu, mulțumesc, nu cred că aş putea mânca aşa ceva, nu prea sunt obişnuită”.

Râsul lui mă rănise, dar, imediat, cuvintele sale îmi umplură sufletul de fericire.

„Oh, Charlotte, nu râd de tine. Te ador. Să nu te schimbi niciodată”.

Dar ştiam că ceva mai târziu, Forrest nu mai găsea amuzante greşelile mele.

„Acum eşti stăpâna casei, Charlotte. Pentru Dumnezeu, intră-ţi în rol”.

Încercând să mă conformez, am intrat în salon cu ceea ce speram să treacă drept un zâmbet încrezător.

— Charlotte! Ce bine arăţi! exclamă Marshall, iar Maestrul, care se găsea lângă el, îmi sărută mâna.

Am acceptat un pahar de sherry de la un servitor şi am sorbit din el pentru a-mi face curaj, când l-am văzut pe Nicky Faro îndreptându-se spre mine.

— Bună seara, Charlotte. Am auzit că erai de

faţă când a căzut portretul Giei.

— Aşa este, răspunsei. Servitorii s-au speriat, dar noi, britanicii, nu suntem superstiţioşi.

Nu am vrut ca spusele mele să fie maliţioase şi îndată ce am rostit aceasta, aş fi vrut să retractez.

— Nici italienii nu sunt superstiţioşi, răspunse o voce groasă. Cu toate acestea, avem un respect deosebit pentru supranatural. Probabil pentru că cultura noastră e mai veche şi mai solidă decât a voastră.

Glasul era al lui Victor DeSantis care stătuse în spatele meu, şi cu eficacitatea unui stilet, reuşi să-mi sfâşie încrederea în mine.

— Îmi cer scuze. Nu am vrut să vă jignesc.

— Jigneşti?! râse. În nu ai putea vreodată să mă jigneşti, cara mia.

Se îndepărtă şi tăcerea jenantă a grupului fu spulberată de vocea lui Nicky Faro.

— Felicitări, Charlotte. Mie-mi trebuie o jumătate de oră să intru în pielea lui Victor. IU ai făcut-o în cinci minute.

— Ajunge, Nicky, interveni Marshall. Nu-l băga în seamă pe Victor, Charlotte. Bea încontinuu de la prânz.

Am zâmbit recunoscătoare şi mi-am golit paharul de sherry. Gata cu încercarea mea de a părea băţoasă, mă gândii. Poate că Victor DeSantis e beat, dar nu va uita remarca mea nefericită.

Am păstrat la masă aceleaşi locuri. Am observat

că mă obişnuisem cu accentul Maestrului şi că acum îl înţelegeam mai bine. Fusese dirijor în Italia, îmi spuse, apoi se mutase în Anglia, pentru a preda. Gia fusese una din elevele sale şi mulţi ani mai târziu îl convinsese să vină în America pentru a preda studenţilor pe care îi susţinea financiar.

Trei dintre ei cântă acum la Metropolitan, iar unul este cântăreţ de operă la Milano. În şase luni de zile, Caria şi Marshall vor termina cursurile, adăugă.

— Nu mă pricep deloc la muzică, dar îmi place foarte mult, am mărturisit.

— Desigur, o ai în sânge. Poate că ai moştenit mai mult decât darul de a aprecia muzica. Cânţi?

— Numai când nu aude nimeni, râsei.

— Mi-ar face plăcere să te ascult Vino mâine la studio.

— Voi veni, zisei. Nu ca să cânt, ci ca să învăţ. Am ajutat-o pe signora astăzi să împacheteze costumele contesei şi aş vrea să aflu mai mult despre operă.

— Bine. Atunci vii. Îţi voi spune tot ce vei vrea să afli.

— Maestrul cunoaşte secrete despre toate divele, de la Jenny Lind la Melba. Nu-i aşa, Maestre?

Bătrânul nu făcu decât să ridice din umeri şi să zâmbească.

— Secrete? Ce secrete? întrebă Victor care se

afla la celălalt capăt al mesei.

— Nicky îl tachinează pe Maestru în privinţa primadonelor, explică Dorcas.

Victor începu să râdă ca un beţiv.

— Erau toate nişte târfe. Jenny Lind, bâigui, agitându-şi vinul în pahar înainte de a-l bea, era o puicuţă cu fundul mic, dar reuşea să-l convingă pe Barnum să-i găsească angajamente în fiecare grajd din America pentru un avans de o sută optzeci de mii.

— Erau ceva bani pe vremea aceea, interveni Nicky, ce e, Victor, erai gelos?

— Gelos pe Barnum? Slavă Domnului, promova numai nulităţi. Crezi c-aş fi conceput să asociez numele Giei cu Tom Degeţelul?

— Privighetoarea suedeză nu era decât o mieunătoare în comparaţie cu Gia. Gia şi Adelina Patti erau rivale atât în viaţa personală, cât şi în cea profesională, mi se adresă. Dacă Patti primea o mie de lire pentru o reprezentaţie, Gia cerea două mi. Patti s-a căsătorit cu un marchiz, aşa că şi Gia avea nevoie de un titlu nobiliar. Iar când Patti a obţinut conacul galez, Gia a cumpărat vila Montelano. Patti a decorat-o…

— Taci din gură castrato, strigă Victor. Gia nu a imitat-o niciodată pe Patti. Patti o imita pe Gia. Şi în privinţa bunicului tău, Gia a fost cât pe-aci să divorţeze de licheaua aia, dar a scăpat-o de formalităţi murind subit.

Dorcas sări ca arsă şi ochii-i roşii îl pironeau pe

Victor.

— Cum îndrăzneşti să-i spui fiului meu „castrato”? ţipă. Şi cum îndrăzneşti să-i spui să tacă? Să taci tu, beţivule!

Începură să vorbească toţi trei în acelaşi timp, iar Marshal trebui să bată cu furculiţa în pahar pentru a face linişte.

— Vă rog, calmaţi-vă!

— Să mă calmez? îl numeşte pe fiul meu „castrato”, pe tatăl meu lichea, şi ar trebui să mă calmez?

Nu ştiam ce înseamnă „castrato”, dar a numi pe tatăl cuiva lichea era într-adevăr o ofensă prea mare. Cu toate acestea, eram la fel de şocată de ieşirea lui Dorcas ca şi de cea a lui Victor. Avea o expresie criminală pe faţă şi mă gândeam că dacă privirile ar fi putut ucide, Victor ar fi fost deja mort în acel moment, Maestrul interveni cu calm. Prinzând privirea lui Victor îi spuse ceva în italiană şi apoi părăsiră amândoi încăperea.

Cu coada ochiului am văzut mişcându-se uşa care dădea în salonul mic. Cineva ascultase! Nu era de mirare. Care servitor ar fi rezistat tentaţiei de a trage cu urechea la o asemenea ceartă?

Nu cred că mai observa cineva, pentru că toată lumea era cu privirile aţintite asupra lui Dorcas, care se prăbuşise într-un scaun şi anunţa cu emfază că avea să leşine. Servitorii au fost trimişi după săruri de amoniac, în timp ce Nicky îi făcea vânt cu batista. Dorcas evită intenţionat să cadă

pe scaun şi ca printr-o minune, îşi reveni după ce mirosi sărurile puţin.

Ajunge! strigă ţâfnoasă, împingând-o pe servitoare care aproape scăpă sărurile din mână.

Declarând că se simte mai bine, se reaşeză la masă pentru a se bucura de o bucată imensă de tort de ciocolată.

Ne-am retras cu toţii în salonul mic şi am răsuflat uşuraţi la vestea că Victor se dusese la culcare.

— O să vă spun şi eu noapte bună, Charlotte, zise Maestrul, dar te rog să vii mâine la studio, apoi ceru ajutorul lui Marshall. Îi vei cânta tu, nu-i aşa, Marshall?

— Va fi un privilegiu.

— Aşa. Acum nu mai poţi refuza, îmi spuse. Acest tânăr va deveni un tenor celebru.

— Am promis că mă voi duce şi atunci Maestrul spuse noapte bună tuturor.

— Ce-ar fi să ne plimbăm puţin prin grădină? sugeră Marshall. E o seară minunată. Nici nu ai nevoie să te îmbraci.

Eram nerăbdătoare să scap de cei doi Faro ale căror expresii neplăcute descurajau orice conversaţie şi am acceptat cu plăcere oferta lui Marshall.

Trecând prin salonul mic şi prin seră, am ieşit în grădina scăldată de razele lunii, cu aleile pietruite, flancate de tufişuri cu flori. O slabă adiere împrospăta aerul cu mirosuri nebănuite, pe care le

inspiram cu nesaţ.

— Miroase minunat, zisei.

— Contesa era foarte mândră de grădina ei. Şi cu asta era hotărâtă să o depăşească pe Patti, râse.

— Atunci erau într-adevăr rivale.

— Oh, da. În privinţa a cine copia pe cine, sunt înclinat să cred că Nicky avea dreptate, dar DeSantis nu ar recunoaşte niciodată asta. Îmi luă braţul şi mă conduse pe aleea şerpuitoare. Patti avea cu opt sau nouă ani mai puţin decât Gia şi majoritatea primadonelor sunt geloase pe succesoarele lor.

— Ce părere aveai despre contesă? l-am întrebat.

Răspunse după un timp de gândire.

— Avea cea mai frumoasă voce pe care am auzit-o vreodată. În plus, îi voi fi veşnic recunoscător pentru protecţia ei.

Vocea, mă gândeam. Oare asta era tot ceea ce conta?

Ne-am aşezat pe o bancă de piatră, pe malul unui iaz.

— Arta este un diriginte exigent şi un amant gelos în acelaşi timp. Câteodată îţi ocupă toată viaţa, zise, aruncând o piatră în apă. Cere un preţ foarte mare, adăugă.

— Şi merită? întrebai, pentru că într-adevăr voiam să ştiu.

— Cândva credeam că da, dar acum nu mai ştiu.

— Mă tem că eu sunt prea mediocră pentru a avea asemenea probleme, am mărturisit.

— Dar nu eşti mediocră, Charlotte; ai mai mult bun simţ decât oricare dintre cei din vilă. Mă întreb dacă Forrest ştie cât este de norocos.

Nu ştiam ce să cred despre această remarcă, dar pe faţa lui nu se citea nicio expresie de răutate, aşa că am socotit o prostie eventualitatea de a mă simţi ofensată. Schimbând subiectul, zisei:

— Tu nu vorbeşti ca Forrest. Eşti din alt colţ de ţară, Marshall?

— Mă surprinde că ai observat, râse. Sunt atâtea accente diferite, aici la vilă, dar ai dreptate. Sunt din vestul mijlociu. Din Clear Creek, Missouri, mai exact. Tatăl meu era predicator într-o biserică dintr-un orăşel, iar eu cântam în corul bisericii. Câştigam bani puţini, dar am reuşit să supravieţuim.

Privi atent grădina frumoasă şi clădirea impunătoare pe care o înconjura.

— Nici nu ştiam că există asemenea locuri, până nu am sosit aici, la vilă, rosti cu glas scăzut.

Mărturisirea lui Marshall mă ului. Marshall era atât de sigur pe el, atât de orăşean. Îmi venea greu să cred că nu se născuse la vilă. Mă simţeam aproape de acest tânăr cu suflet bun, al cărui trecut nu era diferit de al meu. Probabil că aveam mai multe în comun cu el decât aveam cu Forrest.

Gândul acesta mă nelinişti, pentru că îl iubeam

pe Forrest la nebunie, dar trebuie să recunosc că eram la fel de diferiţi ca o bucată de pânză de sac şi una de mătase.

— Vei reuşi să te obişnuieşti cu vila şi cu toţi pensionarii săi trăsniţi. Eu am reuşit, mărturisi, atingându-mi mâna cu un gest care mi s-ar fi părut jignitor dacă nu ar fi fost atât de sincer şi direct.

Impresionată de spusele lui, nu mi-am retras mâna.

— Îţi apreciez prietenia, Marshall, zisei şi, imediat după aceea, ne-am ridicat şi am pornit spre conac.

Casa apăru din întuneric în faţa noastră, arhitectura eclectică făcând-o să semene cu un monstru preistoric. Mă ustura pielea şi, ridicând privirea, am observat o perdea care se mişcase la una din ferestre. Silueta se retrase repede de la fereastră şi nu reuşii să disting dacă era a unei femei sau a unui bărbat.

În casă domnea o linişte de mormânt şi singura lumină lăsată să ardă arunca o umbră ca de ambră pe holul imens de la intrare. Atunci ne-am despărţit, Mashall îndreptându-se spre aripa de vest a clădirii. Am rămas la piciorul scărilor şi l-am urmărit cu privirea până când întunericul îl înghiţi şi zgomotul înfundat al paşilor săi nu se mai auzi. Am alergat în sus pe scări, ferindu-mă apoi de umbrele de pe coridorul întunecat şi am intrat ca o furtună în camera albastră.

Cu răsuflarea tăiată, am închis uşa. Înainte să

apuc să aprind lampa, o pereche de braţe puternice mă înlănţuiră. Am încercat să strig, dar nu am reuşit să articulez vreun sunet. Un râs slab de bărbat îmi explodă în ureche şi, cu o putere supraomenească, m-am smuls din strânsoare.

— Charlotte! Charlotte! am auzit glasul lui Forrest spulberându-mi confuzia din creier, apoi am căzut la pământ. Un moment mai târziu camera fu inundată în lumină şi l-am văzut pe soţul meu lângă mine.

— Oh, iubito, îmi pare rău. Am vrut să-ţi fac o surpriză, nu am vrut să te sperii de moarte.

Mă ridică în braţe şi mă depuse pe pat tremuram şi plângeam în acelaşi timp.

— Azi e joi, am rostit, trebuia să lipseşti până mâine. De unde era să ştiu că erai tu?

Copleşit de remuşcări, începu să-mi maseze mâinile reci şi să-mi şteargă lacrimile cu dragostea unui tată care era preocupat de fiica sa speriată.

— Gata, gata, e în regulă. Ce credeai că sunt? O stafie?

— Nu e amuzant, spusei. Servitorii spun că vila e bântuită de fantome.

— Doar nu crezi o asemenea prostie?

Atitudinea lui era atât de condescendentă, încât am renunţat să-i mărturisesc. Ce ar fi crezut dacă i-aş fi spus că văzusem un craniu aplecându-se peste patul meu sau că o privisem pe cameristă prin oglindă şi se transformase în altă persoană?

Sau că auzisem voci care cântau şi râdeau?

Nervii îmi jucau feste. Niciodată până atunci nu avusesem vedenii. Dimpotrivă, făceam un punct de onoare din faptul că eram atât de curajoasă.

Nu, nu cred în fantome, am minţit. Şi nu sunt superstiţioasă, dar nu e corect să sari aşa la mine, din beznă.

— Ai dreptate şi îmi cer scuze. Mă ierţi?

— Te iert pentru că mi-a fost dor de tine şi mă bucur că ai sosit mai devreme, dar cum ai reuşit? Credeam că trebuia să fii la tribunal.

— Am fost la tribunal. Am terminat cazul mai repede, pentru a putea veni mai devreme să ţin ochii pe tine. À propos, ce făceai în grădină cu Marshall Haines?

Oare Forrest era cel care ne spiona de la fereastră?

— S-a oferit să-mi arate grădina. Dorcas, Nicky şi Victor s-au certat la masă şi atmosfera era foarte încărcată în vilă. Am simţit nevoia să iau puţin aer curat.

— Pe ce s-au certat?

— Nu sunt sigură. Cred că totul a început când Maestrul m-a invitat la studio. Voiam să aflu mai multe despre muzica de operă. Nicky a făcut nişte remarci despre Maestru, care ar cunoaşte toate secretele primadonelor. Apoi el şi cu Victor au pornit o discuţie despre contesă şi Adelina Patti. Victor era băut şi au depăşit măsura. Victor i-a spus lui Nicky „castrato” şi bunicului său lichea.

De fapt, ce înseamnă „castrato”?

— Un eunuc. Cu ani în urmă, în Italia, tinerii erau castraţi ca să capete voci înalte.

— E un lucru barbar! Nu era ilegal?

— Ba da, dar nimeni nu băga asta în seamă. Majoritatea proveneau din familii sărace. Părinţii lor aveau nevoie de bani şi unii dintre ei, ca Farinelli şi Pacchierotti, au devenit bogaţi şi celebri.

— Dar de ce? Nu înţeleg.

— Istoricii muzicali spun că aceşti „castraţi”, care au devenit o amintire în zilele noastre, aveau o voce magnifică, neobişnuită, ceva între tenor şi soprano. Unii dintre ei erau homosexuali, dar nu toţi. În orice caz, nu li se permitea să se însoare.

Partea umbrită a muzicii mă revolta. Ce putea fi mai diabolic decât să mutilezi un tânăr în numele artei?

— Deci acum ştii de ce Dorcas era supărată pe Victor.

— Cred că înţeleg, dar să faci o asemenea scenă… am suspinat.

— Aşa sunt ei, Charlotte. Mâine, totul va fi uitat.

— Caria nu era de faţă, spusei, gândindu-mă că fără îndoială ar fi pus paie pe foc.

— Ştiu.

— De unde ştii?

— Pentru că era la Baltimore.

— Ai întâlnit-o?

— A trecut pe la mine aseară, după repetiţii.

Ar fi trebuit să fi cer o explicaţie atunci, să spun tot ce aveam pe suflet. Dar nu am spus nimic, laşă cum eram, iar când făcurăm dragoste, mi-am deschis sufletul şi trupul pentru el, copleşită de fericirea că Forrest se afla acolo lângă mine şi numai pentru mine.

După înlănţuirea pătimaşă am adormit ca şi când aş fi fost drogată, iar soarele se ridicase de mult pe cer când am sărit din pat, speriată de un ţipăt asurzitor.

VIII

Rămăsesem amândoi ţepeni în pat.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă Forrest, privindu-mă cu nişte ochi umflaţi de somn.

— Ţipă cineva. Probabil că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Sării din pat şi apucai halatul. Dinţii îmi clănţăneau în gură şi mâinile îmi tremurau în asemenea hal, încât abia am reuşit să-mi înnod cordonul.

— Nu te speria. Ştii ce nervoşi sunt, zise Forrest ridicându-se şi el din pat şi îmbrăcându-şi halatul. Rămâi aici. Mă duc să văd ce s-a întâmplat. Probabil că bucătarul a ars pâinea prăjită, zise, încercând să mă facă să zâmbesc, dar deja se auzeau zgomote de paşi pe coridor.

Nu aveam de gând să rămân singură în cameră, aşa că l-am însoţit.

Privind din capul scărilor în salonul de jos, am văzut cum ceilalţi servitori încercau să o calmeze pe o cameristă tânără care era aşezată într-un scaun, strigând ceva în italiană.

— La manonera! La manonera!

— Ce se întâmplă aici?

Forrest vorbea coborând scările, dar eu am rămas în spate, cu dinţii clănţănind şi picioarele tremurând.

— Mâna neagră, signore, spuse unul din servitori. Zice întrunea asta: Mâna neagră.

Toți servitorii păreau înfricoșați şi începură să se crucească, privind spre tavan. Atunci, fata se ridică şi spuse ceva în italiană. Expresia de pe faţa lui Forrest se schimbă instantaneu şi o luă la fugă, ieşind din salonul cel mare. Mai mulţi servitori îl urmară şi, în mijlocul confuziei generale, Nicky şi Marshall apărură, urmaţi de Victor DeSantis”.

Servitorii începură să vorbească toţi în acelaşi timp şi nu înţelegeam nimic din ceea ce se întâmplă, până când nu l-am auzit pe Marshall spunând ceva, în timp ce o scutura pe tânăra servitoare.

— Încetează! Eşti isterică. Vrei să spui că e mort? Morto?

Apoi Marshall, Nicky şi DeSantis o luară la fugă pe urmele lui Forrest, lăsând servitoarele să se ocupe de tânără şi să pălăvrăgească.

Mă lăsară picioarele şi căzui la podea. Fiona avusese dreptate. Portretul căzut prezisese o

moarte în casă şi acum cineva murise. Dar cine şi ce însemnase acea „Mână neagră”?

Nu ştiu cât timp am rămas acolo, strângându-mi genunchii ca un copil înspăimântat. Servitorii se împrăştiară, luând-o pe servitoarea înlăcrimată cu ei, iar eu rămăsesem acolo, întrebându-mă ce se întâmplase şi rugându-mă ca, într-un fel sau altul, să fi înţeles eu greşit, sau, şi mai bine, poate că servitoarea înţelesese ceva greşit şi nicio nenorocire nu se petrecuse.

După un timp, Forrest se întoarse împreună cu ceilalţi care îl urmau.

— Eu zic să anunţăm poliţia, spuse Nicky.

— Nu! comandă Forrest.

— Nu fi mai prost decât eşti deja, Faro, zise Victor DeSantis. Doar nu vrei ca poliţia să vină şi să-şi bage nasul peste tot?

— Fata avea o criză de isterie, zise Marshall, rezonabil. Poate că şi-a închipuit.

— Mă îndoiesc, dar cred că ai dreptate în privinţa poliţiei, zise Nicky. Totuşi, ceilalţi servitori au auzit-o. Ce ne facem cu ei?

Las-o pe Sophia să se ocupe de servitori, replică Victor.

Toţi erau îmbrăcaţi în halate şi Forrest sugeră:

— Cred că ar fi bine să ne schimbăm. Doctorul trebuie să sosească în orice moment.

O porni pe scări, iar ceilalţi s-au îndreptat spre aripa de vest. Eu m-am ridicat când Forrest ajunse în dreptul meu.

— Oh, Forrest, mi-a fost atât de teamă. Ce s-a întâmplat?

Păru surprins să mă vadă.

— Ai fost aici tot timpul? Ar fi trebuit să rămâi în cameră, Charlotte, zise, luându-mă pe după umeri. Vino!

— Dar ce s-a întâmplat? am insistat. De ce ţipa camerista?

— Aşteaptă până ajungem în cameră, zise împingându-mă pe coridor.

Uşa camerei rămăsese deschisă, şi după ce intrarăm, îmi zise:

— Maestrul a murit.

— Ah, nu! strigai, izbucnind în lacrimi. Nu-mi puteam imagina că Maestrul murise. Cu o seară înainte părea perfect sănătos şi de-abia aşteptam să merg cu el la studio.

Forrest mă duse în pat şi îmi acoperi trupul tremurând cu o pătură. Maestrul locuia într-o casă de oaspeţi de pe domeniu, mă informă, şi acolo descoperise camerista trupul, când sosi dimineaţa cu cafeaua.

— Se pare că e vorba de un infarct, zise, dar vom afla mai multe odată cu sosirea doctorului.

Forrest se îmbrăcă în grabă şi plecă. L-am rugat să o anunţe pe intendentă, pentru că nu voiam să dau ochii cu Fiona, cel puţin nu prea curând.

Câteva minute mai târziu am auzit scârţâitul unei trăsuri şi, privind pe fereastră, am văzut cum vizitiul coborî de pe capră şi deschise uşa.

Doctorul coborî, ducând obişnuita geantă neagră şi amândoi dispărură în spatele casei. Vizitiul îmi părea cunoscut şi mi l-am adus aminte imediat. Era majordomul care iscase atâtea nemulţumiri cu moştenirea sa.

Părea să se fi întâmplat cu atâta timp în urmă şi totuşi cu numai patru zile înainte, vocea tărăgănată a unchiului lui Forrest citise „Ultimul testament al Giei Geraldo”.

Eram îndurerată şi înspăimântată de moartea Maestrului. Era adevărat că nu îl cunoscusem prea bine, dar se purtase frumos cu mine şi mi-aş fi dorit să devenim prieteni. În privinţa temerilor, încercam să mă liniştesc, spunându-mi că erau nişte prostii, dar oare cum aveam să le înfrunt începând acum?

Mai era ceva care mă neliniştea, dar era nedefinit şi atunci atenţia îmi fu atrasă spre fereastră. Victor DeSantis purta o discuţie însufleţită pe aleea de la intrare. Nu-mi puteam da seama dacă se certau sau pur şi simplu discutau. Toți italienii, cum spunea Fiona, fac uz de expresii faciale dramatice şi gesticulează foarte mult.

Discuţia se întrerupse brusc şi signora dispăru din câmpul meu vizual. Se apropia cineva şi am observat că era vorba de Nicky Faro. Cei doi se îndepărtară rapid în direcţia în care plecase Forrest.

M-am îmbrăcat într-o rochie gri închis, potrivită momentului şi l-am aşteptat pe Forrest să se

întoarcă, iar când aceasta se întâmplă, i-am sugerat să servim micul dejun în cameră”.

Nu eram îngrijorată în privinţa Fionei, ştiind că prezenţa lui Forrest ar fi împiedicat-o să discute despre evenimentele de dimineaţă.

El părea preocupat şi fu de acord pe loc. Am sunat după Fiona şi apoi l-am întrebat:

— Ce a fost? Inima?

— Ce? Ah, da. Doctorul spune că a fost vorba de un atac de cord.

Eu începui să plâng.

— Te rog, nu, Charlotte. Tuturor ne pare rău de Maestru, dar era bătrân şi avea de mult probleme cu inima.

— Avea rude?

— Nu, niciuna. Îi vom face slujba în biserica de aici. Victor se ocupă de toate formalităţile.

— Tot aici a fost îngropată şi contesa?

— Cum? A, nu. Gia a fost înmormântată la catedrala din Baltimore. A fost o înmormântare spectaculoasă. I-ar fi plăcut, adăugă răutăcios.

Fiona intră atunci cu micul dejun. Era palidă şi am observat că îi tremurau mâinile când puse tava pe masă, dar părea că se putea controla.

Când am rămas iarăşi singuri, mi-am amintit de ceva ce uitasem să-l întreb pe Forrest.

— Ce este aceea „Mâna neagră”?

Se încruntă puţin şi unse metodic cu unt o tartină.

— Nu e nimic care să te îngrijoreze.

— Am auzit ce a spus camerista, Forrest. Ce este?

— Cred că oricum vei afla mai devreme sau mai târziu. Nu e de fapt nimic grav. E doar că nu vreau să te sperii. Ai auzit vreodată de Mafia?

— Nu cred.

— E o societate secretă care a fost creată cu secole în urmă, în Sicilia. La început avea nişte scopuri onorabile, ceva în genul bandei lui Robin Hood, dar a devenit coruptă şi de aproape două secole terorizează italienii din toată lumea. În ţara asta are ca simbol Mâna neagră şi când un italian vede aşa ceva, ştie că în curând va muri.

— Dar ce legătură aveau toate acestea cu Maestrul?

— De fapt, niciuna. Camerista crede că a văzut o foaie de hârtie neagră lângă patul Maestrului pe care era desenată o mână neagră. Fata era isterică. Nu am văzut nicio foaie de hârtie. Cred că a avut o halucinaţie.

— Dar ai spus că a murit de un atac de cord.

— Aşa şi este. Doctorul a confirmat-o. Nicky vrea să creadă că cineva i-a trimis Mâna neagră şi l-a speriat de moarte.

— De aceea voia Nicky să cheme poliţia?

El aprobă din cap şi îşi trecu degetele prin păr.

— Nicky e un prost nenorocit. Îţi dai seama ce reclamă ne-ar fi făcut? Ziarele ar fi acuzat Mafia că ar controla opera, nici mai mult nici mai puţin. Slavă Domnului că, o singură dată, Victor a fost de

acord cu mine.

— Dar dacă cineva a făcut într-adevăr asta…

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva, Charlotte. Era un – om bătrân şi inima i-a cedat. Asta-i tot!

Aruncă şervetul pe jos şi apoi zise, pe un ton mai blând:

— Servitorii de aici sunt ca nişte copii, Charlotte. E datoria ta, ca stăpână, să-i linişteşti. Dacă spun ceva despre asta, explică-le ce s-a întâmplat şi apoi schimbă subiectul. Tu trebuie să stabileşti ce trebuie să vorbească servitorii. Înţelegi?

— Da, înţeleg.

Dar eu? mă gândeam. Cum era să mă liniştesc? Cum să-mi explic întâmplarea cu tabloul şi toate celelalte? Şi, în privinţa Mâinii negre, cum putea fi Forrest atât de sigur că fata şi-o imaginase? El a fost primul care a intrat în cameră, dar dacă cineva o luase de acolo mai înainte?

„Sau poate chiar el a luat-o!” se auzi vocea demonului.

— Charlotte, ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Veni lângă mine şi mă luă în braţe.

— Pentru o secundă am avut impresia că aveai de gând să leşini. Oh, iubito! Ce s-a întâmplat cu fata mea curajoasă? Te-ai descurcat la Londra fără familie, fără bani şi nu îţi era frică de nimeni. Nici măcar de balaurul acela de proprietăreasă. Ce s-a întâmplat acum, draga mea?

Pentru a evita un răspuns, mi-am îngropat faţa la pieptul său. Casa aceasta şi spiritele care sălăşluiau aici mă descurajaseră. Mă atacă din interior şi, dacă nu sunt atentă, mă vor distruge.

Corpul neînsufleţit al Maestrului fusese depus în capela casei parohiale, pentru înmormântarea de luni. Cu toate că mulţi dintre contemporanii săi îl precedaseră în mormânt, mai multe celebrităţi ale operei erau aşteptate să sosească de la New York, pentru a-i aduce un ultim omagiu.

Signora pusese într-atâta la treabă pe servitori, încât aceştia nu mai aveau timp să se gândească la tragedie. Camerista care descoperise cadavrul nu mai era văzută şi Fiona mă informă că fusese concediată.

— Se zice că signora i-a oferit nişte recomandări nemaipomenite şi o primă mare. Oare de ce o fi făcut asta? se întreba ea, scrutându-mi figura în căutarea unui răspuns.

— Bănuiesc că a fost ideea domnului Singleton, zisei descurajând astfel de întrebări.

Nu ştia nimic despre Mâna neagră, lucru care nu era de mirare. Toţi servitorii erau italieni cu excepţia ei. Cu siguranţă că o considerau o intrusă şi, în plus, signora aşternuse tăcerea pe această afacere.

În ce mă privea, încercam să nu mă mai gândesc la asta.

Oaspeţii de la New York şi unchiul lui Forrest urmau să sosească duminică şi să petreacă

noaptea la vilă. Erau aşteptaţi a doua zi, la unsprezece.

„Deoarece nu se dau spectacole lunea, cei de la Metropolitan pot sta să servească masa de prânz şi apoi să ia înapoi trenul de după-amiază”, mă informase Victor.

Ce întâmplare! Nici la propria lui înmormântare, Maestrul nu avea să împiedice cu ceva desfăşurarea spectacolelor de operă.

Victor îmi făcuse o descriere scurtă a oaspeţilor.

Mario Vidici era asistent de regie la Metropolitan, nu îl cunoscuse personal pe Maestro, dar venea ca reprezentant al companiei.

Tăcut şi liniştit, domnul Vidici părea nepotrivit în mijlocul acestui grup locvace, deşi am observat că toţi i se adresau cu respect.

Celălalt bărbat, Don Alberto Rinaldi, fusese un cântăreţ care promisese în tinereţe. Unul din primii studenţi ai Maestrului, venise în America după ce îşi pierduse vocea, în urma unei difterii. De-a lungul anilor purtase corespondenţă cu Maestrul şi era unul din cei mai mari admiratori ai acestuia, după cum spunea Victor.

Domnişoara Simpson, cea mai tânără dintre cele două femei, fusese una din protejatele Giei de la Peabody, dar doamna mai în vârstă cântase la La Scala pe când Maestrul era dirijor acolo. Ca şi Gia „baroana” îşi obţinuse titlul prin căsătorie cu un nobil austriac. Scăpase de baron, dar nu renunţase la titlu, pe care şi-l ataşase la nume,

pentru a se numi „Baroana” Greco. Am întâlnit-o prima oară la coctail, în micul salon, înainte de cină.

Gazda noastră, domnul Singleton, şi apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit deodată, şi doamna Singleton.

Forrest zâmbi şi sărută mâna grăsuţă a femeii.

— Soţia mea este nepoata Giei.

Baroana Greco păru surprinsă şi îşi duse lornionul la ochi.

— Nipote? se miră întorcându-se şi privindu-mă cu atenţie prin lentile. Gia era bunica dumneavoastră?

— Aşa este, baroană, tatăl Charlottei era fiul Giei.

Am simţit cum roşesc când această femeie se apropie şi mă cercetă de aproape.

— Nu semănaţi deloc cu Gia, spuse.

Caria trebuie că trăsese cu urechea, căci intră în discuţie.

— Aşa spune toată lumea, dar ce spuneţi de mine? Mi s-a spus nu numai că am vocea Giei din tinereţe, dar chiar că semăn cu ea. Ce credeţi, baroană?

— Ai părul negru, ca al Giei, dar vocea Giei era plină, perfectto, adăugă cu un zâmbet, moment în care Caria se roşi ca un rac…

Baroana continuă să zâmbească şi, ignorând-o pe Caria, se întoarse spre mine.

— Vocea bunicii dumneavoastră era încântătoare. O spun fără invidie, pentru că eu

eram mezzosoprană.

— Aţi jucat vreodată alături de Gia? întrebă Forrest.

— Cu siguranţă că nu. Ea îi punea în umbră pe toţi ceilalţi colegi ai săi.

Mă încălzea această femeie sinceră. Nu numai că o pusese pe Caria la punct, dar ceva în acei ochi negri îmi spunea că pieptul imens nu ascundea decât o inimă pe măsură.

Ceva mai târziu în acea seară, îl urmăream pe Forrest care era încins într-o conversaţie cu Victor, într-un colţ al salonului. Probabil că faţa îmi trăda sentimentele, pentru că baroana Greco, care stătea alături de mine, mi se adresă:

— Îl iubeşti foarte mult, nu-i aşa, draga mea?

— Desigur; e soţul meu.

— Sunteţi atât de tânără, râse.

— Vă rog, spuneţi-mi Charlotte. Îmi permiteţi să vă spun simplu, baroană?

— Bineînţeles.

— De ce ai râs? Nu e normal ca o soţie să-şi iubească bărbatul?

— Nu totdeauna, dar eu sunt o bătrână trecută prin multe, iar tu eşti proaspăt căsătorită. Probabil că sunt geloasă. E foarte multă vreme de când am avut un bărbat tânăr şi atrăgător.

— Sunteţi văduvă?

— Probabil. Nu sunt sigură. Am divorţat de o groază de timp, răspunse, după o ezitare.

— Îmi pare rău.

— Şi mie.

În acel moment Caria apăru lângă Forrest, îi spuse ceva la ureche şi râse.

Ochii baroanei Greco îmi urmăreau privirile.

— Aia de acolo e ambiţioasă, dar nu are voce. Giuseppe avea un suflet bun. Nu a meritat să-şi piardă vremea cu ea.

— Cine e Giuseppe?

— Maestro al dumitale.

— A, da; nu i-am auzit numele decât o singură dată. Mie mi se părea de nepronunţat. Îmi părea bine că toată lumea îi spunea Maestrul.

— Nu vorbeşti italiana şi ai un accent britanic. Cum se face asta, întrebă, încurcată.

— Tatăl meu a fost crescut într-un orfelinat din Anglia. Nu a știut niciodată că era de descendenţă italiană.

— Înţeleg. Mă miram că nu am auzit-o niciodată pe Gia vorbind de vreun copil al ei. Unde e tatăl tău acum?

— A murit acum un an. Forrest a venit în Anglia şi mi-a spus de contesă. M-a adus în America pentru citirea testamentului.

— Da? Şi când v-aţi căsătorit?

— Acum o lună, în timpul traversării.

„Dar nu e ce credeţi”, aş fi vrut să adaug, când tăcerea jenată dintre noi se lungi.

Am continuat să urmărim amândouă cum Caria flirta fără ruşine cu Forrest, apoi baroana îşi drese glasul şi spuse:

— Acum că Maestrul nu mai e printre noi, bănuiesc că o să-ţi iei la revedere şi de la Caria Pinetti.

Bineînţeles! Cum de nu m-am gândit. Caria şi Marshall nu mai aveau niciun motiv să locuiască la vilă fără profesorul lor.

Mă simţeam mai în largul meu, dar nu şi în prezenţa Cariei. Era cu multe lungimi înaintea mea, lucru de care urma să mă conving în curând.

Am plecat la biserică în patru trăsuri. Una deschisă şi două victoriene, urmate de trăsura domnului Wilson, care fusese închiriată pentru a se asigura sosirea la înmormântare a tuturor în acelaşi timp. Mă bucuram că Forrest, unchiul său şi cu mine, puteam avea privilegiul folosirii unei singure trăsuri, fiindcă nu m-aş fi hazardat în încă o cursă nebunească cu domnul Wilson.

Ca Marcus, cel care moştenise calul de curse al Giei, ne conduse. După ce ne aşezarăm, i se adresă lui Forrest:

— Dacă nu vă deranjează, signore Singleton, îmi permiteţi să stau înăuntru? Nu vă supăraţi.

— Sigur Cal, îl cunoşteai pe Maestru. Ai la fel de mult drept ca şi noi să mergi la înmormântare.

— Grazie, signore. Voi sta în scaunul din spate. Nu voi deranja pe nimeni.

— Nu-ţi face probleme, Cal. Stai unde doreşti, spuse Forrest.

Funeraliile marcară prima mea asistare la o asemenea ceremonie catolică. Slujba fu în

întregime în latină şi nu am înţeles nimic, dar am rămas impresionată de toată pompa afişată.

Nu mai auzisem niciodată o asemenea muzică. Parcă ascultam o arie de operă, sau ceea ce îmi imaginam – în ignoranţa mea – că ar fi trebuit să fie o arie de operă. Mai târziu am aflat că era din Requiem-ul de Mozart, pe care acesta îl compusese pentru un nobil austriac. Simţeam că era un tribut potrivit pentru un nobil italian, cum era Maestrul.

De asemenea, era pentru prima oară că îi auzeam pe Caria şi Marshall cântând şi, cu toate că nu aveam niciun fel de cunoştinţă de muzică, am ştiut din instinct că vocea lui Marshall era mai frumoasă decât cea a Cariei, îmi amintii rândurile contesei, înscrise în testament: „Vocea îl va purta spre orice culmi va dori să urce”.

După ce se termină slujba, sicriul fu depus pe un dric şi purtat spre cimitirul din spatele bisericii. Aceasta mi-a amintit de funeraliile părinţilor mei şi mă gândeam că mormintele lor aveau să rămână de acum nevizitate şi neîngrijite.

Apoi gândurile mi se îndreptară spre contesă. Oare odihneşte în pace? Sau poate că spiritul ei încă mai hoinăreşte şi controlează viaţa din vila Montelano şi pe toţi cei care locuiesc acolo?

Ne întorseserăm în curtea bisericii şi ne adunarăm toţi la un loc, îndureraţi de realitatea zdrobitoare a morţii.

Domnul Vidici rupse tăcerea.

— Lumea muzicii a pierdut un mare maestru prin moartea lui Giuseppe Barranco.

— Maestrul m-a învăţat tot ceea ce ştiu şi-mi voi petrece viaţa pomenindu-l, zise Don Alberto, dând din cap.

Caria îşi duse batista la ochii uscaţi şi privi tristă spre Mario Vidici.

— Maestrului i-a plăcut cum am cântat în Carmen. În acel moment, signora şi Victor DeSantis o priviră uluiţi.

— A lăsat o scrisoare prin care cere ca Metropolitan să programeze un spectacol cu Carmen, pentru debutul meu. Sărmanul Maestru, nu a avut timp să o pună la poştă, oftă.

Signora şi Victor schimbară priviri neliniştite, iar baroana Greco îşi dădu ochii peste cap.

— Tocmai mi-am amintit. Am o copie a scrisorii. Să v-o trimit, domnule Vidici? adăugă Caria.

— Neapărat, domnişoară Pinetti.

— Treabă de copil!

Neaşteptata exclamaţie ne făcu să ne întoarcem capetele spre vorbitor, care se dovedi a fi Wilson, dezagreabilul vizitiu. Nicky Faro se afla lângă el şi era clar că tocmai se certaseră. Dându-şi seama că este privit, vizitiul nervos se aruncă pe capră şi mână, dispărând într-un nor de praf.

Victor chicoti.

— Gura păcătosului, adevăr grăieşte.

— Omul acesta îngrozitor! spuse Caria, roşie de furie, apoi se întoarse spre Nicky care se îndrepta

spre noi.

— Ce e cu nebunul acela? trebuia să ne ducă înapoi la vila.

— Nu a mai vrut să aştepte, ridică Nicky din umeri. Spunea că pierde curse importante dacă stă aici. Nu-ţi face probleme. Unii din bărbaţi pot merge şi pe jos.

Forrest şi Marshal se oferiră să meargă pe jos, ca şi trei din cei mai tineri invitaţi. Aş fi preferat să merg şi eu cu ei, dar nu cred că Forrest ar fi apreciat faptul că mi-aş fi abandonat oaspeţii. Bineînţeles, Caria se asigură că merge în această trăsură cu domnul Vidici şi, spre disperarea ei, domnişoara Simpson se văzu însoţită de Victor, care abia avu loc în trăsură, alături de ea.

Drumul scurt făcu să ajungem la vilă cu puţin înaintea pedeştrilor. Doamnele profitară de avans pentru a se spăla, iar când m-am întors din cameră, Anna mă informă că gustarea avea să fie servită pe terasă.

Fuseseră aduse mese rotunde cu umbrele galbene, iar oaspeţii stăteau undeva în spate şi discutau sau admirau tufişurile minunate de trandafiri.

— Iat-o şi pe Charlotte, spuse Forrest, înaintând spre a-mi lua braţul şi a mă conduce câţiva paşi mai departe de terasă.

Admiram scena şi, pentru prima oară de când venisem la vilă, mă bucuram de un moment de pace. În câteva zile, Caria avea să plece şi gândul

acesta mă întărea. Mă aşteptam la o după-amiază lipsită de demoni şi insinuări.

— Vino să-i faci o primire potrivită lui Don Alberto la vilă, îmi şopti Forrest. Va sta în locul Maestrului.

— Vrei să spui că Marshall şi Caria vor continua să studieze aici, la vilă?

— Da. Caria a vorbit cu Vidici şi a acceptat postul. Don Alberto însuşi a studiat cu Maestrul, aşa că îi cunoaşte metodele. E cel mai bun lucru de făcut, adăugă, după un timp de gândire, apoi făcu cu ochiul în direcţia celorlalţi. Poate se vor purta mai frumos dacă prietenul lui Vidici va locui aici.

Am încercat să zâmbesc, căutând să-i evit privirea. Priveam spre grădină. O femeie stătea rezemată de un copac şi am îngheţat în momentul în care am recunoscut figura pe care Fiona o purtase în oglindă.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Forrest, strângându-mi mâna.

Automat privirea mi se îndreptă spre el, şi când mi-am întors-o spre grădină, silueta se estompa. Se evapora în faţa ochilor mei, ca o picătură de rouă în soare.

IX

Toată buna dispoziţie mi se evaporă odată cu vederea stafiei bunicii mele. Ce înţeles avea

apariţia ei, murmurul ei în puterea nopţii? Ce voia de la mine?

Dar oare era adevărat? Poate aceste manifestări nu erau decât jocul imaginaţiei mele, halucinaţii iscate de certitudinea că niciodată nu aveam să mulţumesc aşteptările soţului meu. Soţia lui Forrest Singleton şi stăpâna vilei trebuiau să fie o persoană sigură pe ea şi atrăgătoare. O asemenea femeie nu ar fi întâmpinat nicio problemă în a o înfrunta pe Caria sau pe servitori. Trebuia să fie o bavardă încântătoare şi o doamnă plină de graţie…

— Charlotte, m-ai auzit?…

Cuvintele lui Forrest mă treziră la realitate şi am răspuns puţin dezorientată:

— Iartă-mă, ce spuneai?

— Spuneam că ar fi politicos să fi urezi bun venit la vilă lui Don Alberto…

„Nu eşti obligată să o faci”, îmi şopti demonul. „Nici măcar nu ai fost consultată”.

Am ignorat vocea insidioasă a conştiinţei şi i-am zâmbit lui Don Alberto.

— Am înţeles că veţi rămâne cu noi. Permiteţi-mi să vă urez bun venit la vila Montelano.

— Vă mulţumesc, frumoasă doamnă. Sunt copleşit de bucuria de a vă fi fost de ajutor, zise, după ce îmi sărută mâna.

În ce mă privea, nu eram foarte bucuroasă, dar am încercat să nu o arăt. În fond, sărmanul Don Alberto nu avea nicio vină.

Fu anunţată gustarea şi întregul grup se întoarse pe terasă. Se aşezară la întâmplare, la cele patru mese rotunde.

La masa noastră se aşezară Don Alberto şi baroana Greco, care deschise conversaţia spunând:

— Acum că o să locuiesc la Baltimore, sper să vă întâlnesc mai des.

— Vă mutaţi la Baltimore? întrebai, plăcut surprinsă.

— De fapt, m-am mutat deja, dar am petrecut ultima lună la New York; am un apartament acolo.

— Splendid, spuse Forrest. Aţi cumpărat o casă?

— Într-adevăr. E pe strada Charles, nu departe de monumentul lui Washington. Cunoaşte-ţi zona?

— Chiar foarte bine, zâmbi Forrest. Eu am o casă în piaţa Mount Vernon.

— Atunci, suntem vecini, exclamă. Într-o zi trebuie să vii în oraş cu Forrest, Charlotte. Vom face cumpărături şi vom merge la „Bursa femeilor”.

Forrest mimă uluirea.

— Dumnezeule, baroană, dar nu vreau să o negociez.

— Prostuţule, Bursa femeilor este un magazin splendid la care s-a adăugat un restaurant. Doamnele din lumea bună se întâlnesc acolo.

Sugestia ei mă încântă, cu toate că încă mai temurăm în urma incidentului din grădină. Cuvintele mi se rostogoleau ca o avalanşă.

— Mi-ar face mare plăcere să vin. Ce-ar fi să ne întâlnim săptămâna asta? Forrest pleacă mâine şi aş putea să îl însoţesc.

Baroana părea surprinsă, ceea ce mă făcu să roşesc. Mă gândeam că vorbisem precum Caria.

— Îmi cer scuze; e cam devreme, nu-i aşa? Poate altă dată.

Forrest se mai linişti la spusele mele şi completă jovial:

— Poate luna viitoare.

— Prostii, îl ignoră baroana. Charlotte poate veni când vrea. Ne vom simţi minunat, draga mea, adăugă, mângâindu-mi mâna.

Apoi îi aruncă o privire cochetă lui Forrest şi se întoarse spre mine.

— Poate mergem chiar la operă, dacă arătosul tău bărbat e dispus să ne însoţească.

— Ar fi o onoare pentru mine, zise Forrest, dar trebuie să insist să amânaţi această excursie până săptămâna viitoare. Cred că voi fi foarte prins în Washington în zilele ce urmează.

Rămase stabilit astfel şi, ceva mai târziu, când le făceam cu mâna din dreptul vilei, Forrest îmi arătă că nu era momentul propice de a părăsi vila.

— Încă mai speră să găsească cel de-al doilea testament. Ai uitat de lucrul acesta, Charlotte?

— Dar unchiul tău spunea că nu există un al doilea testament.

— Nu există, dar nu îmi face plăcere să ştiu că vulturii ăştia cotrobăie peste tot.

— Păi nu au aceeaşi ocazie săptămâna viitoare?

— Nu prea, şi îmi pare bine că mi-ai amintit. Uitasem să-ţi spun. Mâine va sosi un lăcătuş ca să schimbe o parte din încuietori.

— Signora ştie?

— Las-o pe signora. Tu eşti stăpâna. Lăcătuşul va veni direct la tine.

Nu aveam chef să-mi asum vreo răspundere şi probabil că pe faţa mea se citea îngrijorarea, pentru că mă sărută pe vârful nasului şi îmi spuse:

— Linişteşte-te, draga mea. Nu ai de făcut decât să primeşti cheile după ce îşi termină treaba. Tom cunoaşte foarte bine vila, îmi explică. Gia schimba foarte des broaştele, chicoti. Pe când trăia, casa asta era arhiplină de oaspeţi. Gia dădea fiecăruia câte o cheie, iar când se descotorosea de ei, schimba broaştele. Bunica ta era o figură, Charlotte. Uneori îmi vine greu să cred că sunteţi înrudite.

Şi eu aveam aceleaşi sentimente.

— Atunci, lăcătuşul se va ocupa de tot.

— Da, trebuie să schimbe broasca de la camera contesei, de la căsuţa Maestrului şi de la cabana de vânătoare. Trebuie doar să fi spui lui Tom că ne trebuie câte o singură cheie. Şi, mai ales, Charlotte, asigură-te că ai încuiat bine apartamentul contesei.

Ideea de a intra încă o dată în acea cameră mă îngrozea, dar mai era şi altceva care mă neliniştea:

— Ce facem dacă într-adevăr există un al doilea testament? îl întrebai.

— Desigur, îl vom ataca în justiţie.

Cuvintele sale avură darul de a mă linişti şi m-am hotărât în acel moment să nu îi mai permit demonului din mine să mai rostească un singur cuvânt.

— De aceea vreau să controlezi camera cât mai repede. Nu am încredere în Dorcas şi în Nicky, iar dacă trebuie să ne judecăm, vreau să mă pregătesc din vreme.

Temerile mele mi se părură puerile şi mă hotărâi să controlez apartamentul acela imediat ce lăcătuşul va fi terminat.

Când am intrat în casă, unul dintre servitori îl informă pe Forrest că unchiul lui dorea să fi vorbească în bibliotecă.

— Cred că voi fi ocupat toată după-amiaza. Maestrul a cedat toată averea săracilor, dar mai avea unele proprietăţi în Italia şi va fi complicat să identificăm totul.

— Nu fi îngrijorat. Voi fi în regulă. E o zi perfectă pentru plimbare.

Ne-am despărţit şi eu am ieşit la aer. Mergând pe alee am ajuns la remiza trăsurilor şi apoi, trecând de o poartă mare, m-am îndreptat spre grajduri, apoi spre pădurea din spatele acestora.

Un încântător peisaj se desfăşura în faţa mea spre răsărit. Aruncând o privire înapoi, spre vilă, am fost încă o dată scârbită de urâţenia ei. Casa

aceasta părea că îşi bate joc de mine. În strălucirea soarelui, clădirea părea încă o creaţie a imaginaţiei mele. I-am întors spatele şi am privit din nou spre terenul nesfârşit, părându-mi-se de neconceput că toate acestea îmi aparţineau.

Apropiindu-mă de grajduri, l-am observat pe bătrânul majordom care moştenise calul de curse. Îmi zâmbi şi îşi ridică pălăria.

— Buona sera, Signora.

— Bună seara, am spus. Nu-i aşa că e o zi minunată?

— Şi, Signora.

— E foarte cald pentru septembrie.

— Şi. Asta se mai numeşte vară indiană.

— E frig iarna aici? am întrebat.

— Şi, Signora. Când vine iama, toate dealurile sunt acoperite cu zăpadă. Bella! Dar mie îmi place mai mult soarele.

— Eşti de mult timp în America?

— De douăzeci de ani, dar am tot bântuit, mai ales în vest. Aici am venit doar de câţiva ani.

— Eşti într-adevăr din Italia? l-am întrebat, pentru că aşa bănuiam, chiar dacă nu eram expertă în accente.

— Şi, din Calagirone. Asta e în Sicilia. Prima oară când am căpătat o slujbă, nu ştiam prea bine engleza. Ziceam că sunt din Calagirone şi ceilalți servitori credeau că îmi spun numele.

Am râs amândoi apoi mă întrebă:

— Ştiţi să călăriţi, Signora?

— Nu, mă tem că nu am încercat niciodată.

— E plăcut. Vă învăţ eu într-o zi.

Mă imaginam călărind prin acest domeniu splendid şi gândul acesta îmi făcea o plăcere nespusă.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai învăţa. Dintotdeauna mi-am închipuit cât de frumos ar fi.

— Vă voi învăţa. Veniţi la grajduri oricând vă simţiţi pregătită.

— Vă mulţumesc domnule Marcus. Voi veni.

— Toată lumea de aici îmi spune Cal, mă corectă sfios. El era un bărbat în vârstă iar eu eram fiica unui muncitor.

Nu-mi făceau plăcere „Doamna Singleton” şi „Cal”.

— Mie toată lumea de aici îmi zice Charlotte.

— Atunci eu o să vă spun doamna Charlotte, râse. OK?

— OK, zisei, şi pe tonul acesta prietenos, ne despărţirăm. Mă întrebam de ce mai rămânea aici. Cu moştenirea pe care o primise, îşi putea permite să părăsească vila, dar mă gândeam că se obişnuise să muncească aici, ca şi signora Grazziano.

Era de înţeles ca signora Grazziano să fie obsedată de vilă şi de fosta ei stăpână. Fără îndoială că ea, ca şi moştenitorii nedreptăţiţi vor rămâne pe loc până la sfârşitul perioadei de graţie; octombrie, noiembrie, decembrie, ianuarie, februarie, martie. Număram lunile pe degete şi

oftam. Avea să fie o iarnă lungă.

Pădurea era minunată. Un pârâu o traversa, izvorât de pe un platou înalt şi am observat ceva ce aducea a o căsuţă în vârf. Aş fi vrut să merg să o vizitez, dar pantofii mei de promenadă nu erau făcuţi pentru căţărare. Trebuie să fi fost cabana de vânătoare, îmi spusei, ducând mâna streaşină la ochi, pentru a o vedea mai bine. Mă întrebam la ce folosea şi de ce voia Forrest să fi schimb broasca.

Domeniul era superb şi găseam că era un sacrilegiu ca vila să fie amplasată într-un asemenea decor. O asemenea oroare arhitecturală nu făcea decât să urâţească peisajul. Nu înţelegeam cum putea tatăl meu să se tragă dintr-o femeie cu asemenea gusturi.

Nu era posibil să fi fost o greşeală şi tatăl meu să nu fie fiul acestei contese? Signora aşa crede şi ea a cunoscut-o pe Gia din tinereţe.

Victor DeSantis exprimase aceleaşi păreri în biroul avocatului: „Gia nu a avut niciun copil”.

Dar Forrest era sigur că era adevărat: „Fără cea mai mică îndoială”, spusese. Atunci, aşa trebuie să fie. Mi-am continuat plimbarea, setoasă de frumuseţile din jur.

Frunzele tocmai începeau să se usuce şi îmi imaginam superbele culori cu care aveau să fie împodobiţi pomii peste câteva săptămâni. Frunzele roşii şi aurii vor cădea ca nişte fulgi imenşi, şi vor acoperi natura cu un covor ireal.

Mi-am ridicat privirile şi am mai văzut o dată

căsuţa din vârf. Ceva mă intriga în privinţa ei. Mă gândeam la Mayerling, prinţul ungur şi la amanta lui, care se sinuciseseră într-o cabană de vânătoare, cu zece ani în urmă. Pe atunci eram doar un copil, dar tragica poveste de dragoste mă fascinase şi îmi incendiase imaginaţia.

Poate că şi aceasta ascundea vreo poveste romantică. Vrând să văd mai bine, m-am ridicat pe un bolovan şi am stat un moment în vârful picioarelor. Bineînţeles că mi-am pierdut echilibrul şi am căzut. Din fericire nu mă lovisem şi în timp ce mă scuturam de praf, m-am hotărât să las explorarea pădurii pentru altă dată.

Observând o cărare în stânga mea, am apucat un băţ de care m-am folosit ca de un baston şi am început să urc panta abruptă, până când am ajuns la un drum prăfuit. L-am recunoscut ca fiind drumul pe care îl urmasem dimineaţă spre cimitir.

Felicitându-mă pentru acest simţ al orientării, am luat-o încet pe drumul ocolit Copacii erau foarte înalţi zgomot apropiindu-se. Ziua fusese neobişnuit de călduroasă şi am mărit pasul, de frică să nu fiu prinsă de vreo furtună.

Acest gând îmi aminti de o altă furtună care mă udase până la piele în drum spre casă. Fusese ziua în care îl întâlnisem pe Forrest. Ce creatură demnă de milă trebuie să fi părut în hainele acelea ude, în timp ce Forrest era, ca întotdeauna, impecabil. Oare ce-i venise să mă invite la masă? Putea foarte bine să-mi prezinte situaţia în salonul

doamnei Hill.

Zgomotul se apropiase, asurzitor acum şi de-abia am reuşit să mă feresc de o trăsură în plină viteză, apucându-mă de o creangă joasă. Odată trecut pericolul, mă cuprinse furia. Puteam să mă împiedic şi să cad sub roţile trăsurii. Recunoscusem atât trăsura cât şi vizitiul şi mă gândeam că acestui domn Wilson nu ar fi trebuit să i se permită să conducă nici măcar o bicicletă.

Făceam o baie fierbinte curăţindu-mă de praful de pe drum şi relaxându-mi muşchii încercaţi, când Forrest băgă capul pe uşă.

— Ce tentant! zise. Pot să-ţi ţin companie?

— Am făcut o plimbare şi apa e plină de praf.

— Nu mă deranjează puţin praf, răspunse, dezbrăcându-se şi intrând în cadă, lângă mine.

Prima oară când Forrest făcuse aşa ceva, am rămas şocată. Eram în luna de miere şi mi se părea o depravare imensă. Fusesem întotdeauna pudică, dar Forrest nu avea prejudecăţi, ceea ce făcu afin curând să le pierd şi pe ale mele.

Ca o consecinţă normală a jocului din baie, am făcut dragoste şi încă mai eram, în pat când un servitor bătu la uşă. M-am ascuns sub pătură, îngrozită la gândul că un servitor ar fi bănuit ce făceam.

— Spune-i că vin numaidecât, l-am auzit pe Forrest.

— Ce este? l-am întrebat, imediat ce uşa se închise.

— Of, nu ştiu, răspunse în timp ce se îmbrăca, o problemă urgentă pe care unchiul vrea să o discute cu mine. Are impresia că ne aflăm tot la biroul din oraş şi că trebuie să stau pe lângă el şi să-i ascult ordinele.

Am adormit imediat ce plecă şi m-am trezit singură, la ora şapte. Sărmanul Forrest, încă mai era închis cu unchiul Forrest şi peste puţin timp se făcea ora cinei.

Am chemat-o pe Fiona. Dacă voiam să mă îmbrac şi să ajung jos la timp pentru apetitiv, aveam nevoie de ajutorul ei.

Sosi în câteva minute, cu răsuflarea tăiată şi roşie ca un rac.

— Aşa o agitaţie e jos, doamnă! Ai nevoie de nervi tari ca să lucrezi într-o casă ca asta, vă spun io.

— Ce s-a mai întâmplat? am întrebat.

— Vreţi să ziceţi că nu ştiţi? Nu aţi auzit?

Îmi pierdeam răbdarea. Era evident că Fiona nu era speriată de întâmplare, ci voia să mărească suspansul, încă leneşă după ce făcusem dragoste, nu voiam să fiu întristată de vreo veste proastă.

— Spune-mi odată ce s-a întâmplat! zisei, aruncându-i o privire demnă de signora.

— Domnul forrest a fost atacat.

— Ce?

— Oh, nu e rănit, doamnă, are doar un cucui. Domnul Singleton l-a trimis pe Cal după doctor. Poţi să capeţi ceva şi de la o lovitură uşoară şi

cred că voiau să se asigure că totul este în ordine.

— Dar cine? Cum? am întrebat, simţindu-mi nervii întinşi la maximum.

— Domnul Forrest nu a văzut cine era, zise, ridicând din umeri.

— Cum s-a întâmplat? zisei, încercând să rămân calmă, dar un gând nebunesc îmi bântuia prin minte: „Era posibil ca o fantomă să lovească fizic?”

— Domnul Singleton i-a dat domnului Forrest cheia de la căsuţa Maestrului, din pădure. Cred că avea nevoie de înscrisurile Maestrului. În orice caz, domnul Forrest s-a dus acolo şi cine era deja înăuntru, ascuns după uşă, poc! L-a lovit pe domnul Forrest în cap şi a fugit pe uşă. Domnul Forrest a leşinat şi când s-a trezit nu mai era nimeni acolo.

— Sărmanul unchi Henry! zisei.

— Oh, domnul Forrest era calm, aşa să ştiţi. Zice că a continuat să caute ce voia şi după ce le-a găsit, s-a întors la vilă şi i-a spus signorei. Zice: „Se pare că aveţi un bătăuş în pădure” şi pe urmă îi povesteşte tot ce s-a întâmplat.

Mă îndreptam spre gară împreună cu unchiul Henry şi cu Forrest. Unchiul Henry încă mai avea cucuiul, dar nu îi dădea importanţă. Nu îi plăcea să inspire milă şi trata incidentul cu indiferenţă, spunând că era opera vreunui hoţ din zonă.

— Probabil credea că erau lucruri de valoare în

căsuţă şi a vrut să se servească.

Cal Marcus conducea trăsura. Când mă ajută să cobor, i-am spus accentuând pe nume:

— Mulţumesc, Cal.

— Călătorie plăcută, doamnă Charlotte, zâmbi.

Simţeam că ne împrieteniserăm şi asta îmi făcea plăcere. Era un om de care mă simţeam legată. Nu-şi dădea importanţă ca ceilalţi şi, în plus, era subiectul batjocurii, ca şi mine.

În timp ce aşteptam trenul, trăsura veche trase în spatele gării.

— Omul ăsta, Wilson, era cât p-aci să mă calce ieri, zisei.

— Dar ce făceai pe drum? întrebă Forrest, surprins.

— M-am plimbat prin pădure. Pământul era afânat, aşa că am apucat pe drumul ocolit spre casă. Trăsura aceea veche a apărut de după un deal şi aproape că m-a răsturnat.

Forrest era furios.

— Mă duc chiar acum să îl învăţ minte. E un pericol public.

— Te rog, nu. Nu serveşte la nimic şi, în plus, Cal mă învaţă să călăresc, aşa că nu o să mai fie nevoie să merg pe jos pe drumul acela.

Fluieratul trenului îmi acoperi glasul şi am uitat instantaneu de trăsura cea dărăpănată în momentul în care apăru trenul, iar grupul mic de oameni se apropie de marginea peronului, nerăbdători să se îmbarce. Ne-am sărutat în grabă

iar Forrest şi unchiul lui urcară în tren, lăsându-mă iarăşi singură.

Cal aştepta lângă trăsură şi trebuie că îmi simţi starea sufletească, fiindcă se grăbi să îmi spună:

— Săptămâna asta învăţăm să călărim, doamnă Charlotte. Vă dau o iapă cuminte. O cheamă Angelina. Dacă-i vorbiţi, vă ascultă, dar ea nu o să vă răspundă. Cavallos sunt prieteni buni, nu-i aşa, adăugă râzând.

X

La o oră după ce m-am întors de la gară, An na apăru în salon, pentru a mă anunţa că sosie Tom Atkins, lăcătuşul.

Îmi dădea impresia unei cucuvele, privindu-mă atentă, cu ochii ei negri, atât de apropiaţi.

— Zice că trebuie să se prezinte la dumneavoastră. De ce chemat la el, doamnă?

— Spune-i să vină, zisei, ignorând întrebarea.

Aproape imediat veni înapoi, urmată de un tânăr slab.

— Îmi zice Tom, doamnă. Domnul Singleton mi-a zis că vreţi să schimbaţi nişte broaşte?

Am aprobat din cap, iar Anna părăsi încăperea. Eram sigură că avea urechea lipită de uşă, ca şi bătrâna intendentă, dar nu îmi păsa. Nu aveam nimic secret de discutat cu acest om. Ştia dinainte ce avea de făcut şi nu am avut decât să-i spun câte chei trebuie să lase pentru fiecare încăpere. Am

insistat ca aceste chei să îmi fie lăsate mie, după ce va fi terminat lucrul.

— Am condus în aripa de apus şi am aşteptat în camera contesei să îşi termine treaba. M-am bucurat să văd că portretul Giei nu fusese pus la loc şi, privind în jur, nu mai simţeam nimic, nicio teamă, nicio privire iscoditoare. Nu era decât o cameră urâtă, supraîncărcată cu ornamente.

— Ea patra sau a cincea oară când schimb încuietoarea camerei ăsteia, zise domnul Atkins. La căsuţă am schimbat-o de vreo trei ori, dar la cabană, niciodată.

— Cabana e cea care se vede pe platoul acela?

— Da, doamnă.

— Cum se ajunge acolo? Am văzut-o din pădure, dar trebuie să existe un drum până acolo.

— Da, sigur că este un drum, doamnă, dar e mult de mers. E un pod de frânghie care duce la drum, chiar în partea asta a vilei. Podul e solid. E cam periculos dacă bate vântul, dar îmi aduc aminte că familia soţului.

dumneavoastră a pus să fie construit.

— Familia soţului meu? l-am întrebat crezând că făcea vreo confuzie.

— Da, doamnă, podul a fost făcut acum vreo treizeci de ani.

— Dar spuneai că familia soţului meu l-a construit. Ce voiai să spui cu asta.

— Vreau să spun, pe vremea când Singletonii locuiau aici. Pe când vila se numea Lauraland. Eu

eram mic cât un greiere şi nu-mi aduc aminte mare lucru, dar cei mai în vârstă, da.

Doamne Dumnezeule! Casa asta se numea cândva Lauraland, casa pe care Forrest nu o putea uita; de ce nu îmi spusese?

— Înţeleg că arăta cu totul altfel pe atunci, zisei, încercând să par indiferentă.

— Aşa zice lumea. Eu nu îmi aduc aminte. Ştiţi cum sunt tinerii, doamnă. Ne era cam frică să venim până aici, prin pădure, după câte s-au întâmplat.

Am aşteptat să continue, dar nu o făcu şi m-am stăpânit să-mi arăt ignoranţa printr-o întrebare. Era evident că din moment ce eram soţia lui Forrest ştiam despre ce vorbea. Numai că Forrest nu găsise de cuviinţă să-mi mărturisească ceva.

— Gata, zise, înmânându-mi cheia. Acum o pornesc spre cabană.

Am încuiat uşa şi am băgat cheia în buzunar. Camera mai putea aştepta. Nu mă simţeam pregătită să cotrobăi prin ea acum. Eram încurcată de ultimele noutăţi şi îmi spuneam că aveam altele, mai importante pe cap.

Tom Atkins duse mâna la pălărie.

— O s-o iau pe scările din spate, doamnă şi când termin vă aduc eu cheile.

— Foarte bine, zisei încet.

„Eu sunt stăpâna casei şi nici măcar nu ştiu unde sunt scările din spate”.

Prefăcându-mă că verific broasca, l-am lăsat să

se îndepărteze, iar în momentul în care dădu colţul o luai pe urmele lui, călcând cu grijă pe covorul gros, fără să fac vreun zgomot.

Dispăruse, dar am descoperit scările şi le-am coborât bănuind că duceau spre camerele servitorilor. La un palier am observat o uşă şi, deschizând-o, m-am trezit afară. Se putea vedea cabana şi podul de frânghii, care încă se mai mişca. Fără îndoială că Tom Atkins tocmai îl traversase.

Nu doream ca lăcătuşul să mă vadă, aşa că am intrat şi am închis uşa, spunându-mi însă că aveam să revin. Dacă trebuia să fiu stăpâna casei, trebuia să aflu toate ungherele şi toate secretele vilei.

Am continuat să cobor scările şi am ajuns în aripa rezervată personalului. Signora ridică privirile surprinsă în momentul în care trecui prin dreptul biroului său.

— Vă pot ajuta cu ceva? mă întrebă.

— Nu, mulţumesc, i-am răspuns şi mi-am continuat drumul.

Mă prinse din urmă şi mi se adresă:

— Anna mi-a spus că lăcătuşul e aici, zise, zdrăngănind inelul cu chei şi privindu-mă cu ochi ostili. Câte broaşte înlocuieşte?

— Numai trei.

— Voi lua eu cheile de la el.

— Nu va fi nevoie. Face o singură cheie pentru fiecare broască, iar domnul Atkins mi le va da mie,

înainte de plecare.

Începând iarăşi să zdrăngăne cheile, mă pironi cu privirea. Am rămas aşa, cu privirile fixate una pe cealaltă, ca înainte de o luptă pe viaţă şi pe moarte, ceea ce mi se păru o eternitate, apoi signora se întoarse pe călcâie şi dispăru în biroul său.

M-am întors în aripa de apus şi puţin timp mai târziu domnul Atkins se prezenta pentru a-mi spune că terminase. Îmi dădu cheile şi îmi spuse:

— Să-i ziceţi domnului Singleton că nu trebuie să-şi facă griji cu hoţii. Broaştele alea de la cabană şi de la căsuţă erau vechi, dar le-am schimbat cu unele „Yale”.

După ce plecă, Anna băgă capul pe uşă pentru a-mi spune că gustarea avea să fie servită ca şi cu o zi înainte, pe terasă. Am strecurat cheile în buzunarul bluzei şi am plecat să-i întâlnesc pe ceilalţi. Toți erau prezenţi, probabil din politeţe faţă de Don Alberto. Dorcas mă abordă de îndată ce mă văzu.

— Am auzit că baroana Greco s-a oferit să-ţi arate magazinele. Când ai de gând să te duci?

— Nu sunt sigură. Depinde de obligaţiile lui Forrest, răspunsei, încercând să fiu evazivă.

— Sper să nu fii dezamăgită. Ce magazine frecventai la Londra?

Întrebarea mi se părea atât de bizară, încât nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Mă tem că numai magazinul în care lucram.

— Ai lucrat într-un magazin? Eu ştiam că ai fost profesoară, mă întrebă uluită.

— Am un atestat de profesoară, am explicat. Aşteptam o ocazie pentru a mă angaja la o şcoală privată când l-am întâlnit pe Forrest.

— Ar fi fost mult mai bine, zise cu un zâmbet răutăcios.

— Poftim?!

— Voi doi nu o să scăpaţi atât de uşor, adăugă afişând o grimasă. Dacă ai puţină minte în cap, ai face bine să pleci cât mai ai timp.

Am rămas fără replică. Ochii ei negri mă sfredeleau şi nările i se mişcau, ca cele ale unui mistreţ agasat. Am început să tremur şi m-am dat un pas înapoi.

— Hopa, se auzi glasul lui Marshall, care mă susţinu. Scuză-mă, Charlotte, nu ar fi trebuit să stau atât de aproape.

Mă întrebam dacă auzise discuţia, dar pe faţa sa nu se putea citi nimic.

— Cred că masa e pregătită, doamnele mele, zise.

Dorcas se îndepărtă şi, recunoscătoare, am profitat de braţul pe care Marshall mi-l întinse.

Era încă o zi de vară indiană şi masa consta din homar şi salată cu carne de pui, fructe proaspete, dar şi un aranjament încântător de paste; dar eu îmi pierdusem pofta de mâncare.

Atacul verbal al lui Dorcas mă afecta mai mult chiar decât mi-aş fi putut mărturisi mie însămi.

Era a doua oară când eram considerată o impostoare. Înainte nu dădusem atâta importanță, fiindcă nu ştiam că vila Montelano şi iubita Lauraland a lui Forrest erau una şi aceeaşi.

— Numai atât ai de gând să mănânci, Charlotte, mi se adresă Marshall privind în farfuria mea, în care nu pusesem decât o lingură de salată cu pui.

— Nu prea îmi e foame, am mărturisit.

Caria, care apăruse în spatele lui Marshall cu o farfurie plină cu fiecare fel, interveni:

— Englezoaicele mănâncă mai puţin decât vrăbiile. Am observat asta când am fost la Londra. Toate au pieptul nedezvoltat, adăugă, umflându-şi pieptul şi atrăgând atenţia asupra sfârcurilor care se ghiceau prin pânza subţire. De aceea Anglia are atât de puţine dive şi Italia atât de multe. Ochii ei nu îl pierdeau pe Marshall şi începu să ia o linguriţă de cremă de căpşuni din farfuria acestuia, pe care o degustă apoi îndelung. Delicios! zise, lingându-se pe buzele cărnoase.

Victor bătu din palme.

— Repeţi pentru Carmen, Caria, nu-i aşa?

— Bestie, şopti pentru ea, apoi îi spuse lui Marshall la ureche:

— Victor crede că au înmormântat-o pe Carmen împreună cu Gia, dar Vidici mi-a promis rolul. Hai să stăm acolo, zise ignorându-mă şi arătând cu capul masa liberă din apropiere, ferită de auzul lui Victor.

Don Alberto apăru şi el şi Caria îl strigă:

— Veniţi, Maestro, staţi aici cu noi.

Marshall luă farfuria mea şi pe a lui şi le depuse pe masa alăturată, la care se alătură şi Don Alberto.

Un bărbat bine făcut, de aproape cincizeci de ani, noul profesor era la fel de calm ca şi mentorul pe care îl admirase în asemenea măsură. Cred că simţea de datoria lui să lanseze pe foştii elevi ai Maestrului, cu toate că avea obligaţii importante la New York.

— Toate aici îmi amintesc de Craig-y-nos, zise, gesticulând.

— Chiar aşa? întrebă Caria? Deci aţi fost acolo?

El aprobă din cap, iar Marshall îmi explică cu un zâmbet:

— Craig-y-nos este domeniul Adelinei Patti din Ţara Galilor, apoi întorcându-se către profesor: Care vi se pare mai mare, Maestre, Craig-y-nos sau vila Montelano?

— Amândouă sunt la fel de grandioase.

— Aveţi tact, domnule, râse Marshall. Fantoma Giei v-ar fi urmărit dacă aţi fi răspuns Craig-y-nos.

— Fantoma Giei!? rostii eu speriată.

— Nu a fost decât o glumă Charlotte, răspunse Marshall.

— Înţeleg, dar mulţi spun că vila este bântuită.

— Poate localnicii, spuse el, ridicând din umeri. E ceva cu cei care locuiau aici înainte.

Din acel moment nu am mai fost atentă la conversaţie.

Distrată, am început să pipăi cele trei chei din buzunar. Ar fi fost momentul ideal pentru a cerceta camerele. Aveau să stea aici ore în şir, discutând despre muzică, iar eu nu aveam nicio grijă.

Acuzând deja binecunoscuta-mi durere de cap, am intrat în casă. Am folosit scara principală, pentru a evita întâlnirea cu signora sau cu oricare altă servitoare. Am trecut spre aripa de apus, pe la al doilea etaj.

Am trecut pe lângă studioul încuiat, dar nu m-am oprit nici la apartamentul contesei. O forţă nebănuită mă făcu să dau colţul şi să ajung în capul scărilor secundare. Aveam de gând să mă îndrept spre cabana de vânătoare, dar nu aş fi recunoscut acest lucru pentru nimic în lume.

Curentul puternic aproape că îmi smulse uşa din mâini şi imediat ce am ieşit, m-am certat pentru faptul că nu îmi luasem un şal. Grădina şi vila ascundeau terasa, iar aici, sus, aerul părea mai curat şi numai câteva frunze agăţate de ramurile deja golite de toamnă se mişcau încet.

Am luat urmele ghetelor mari ale domnului Atkins ca ghid şi am urmat cărarea înclinată care ducea la podul de frânghie. El spusese că era solid, dar privindu-l acum, mi se părea cam nesigur.

Era un pod scurt, cu o platformă de lemn şi nimic altceva decât nişte frânghii de care să se ţină cel care îl traversa. Făcea legătura între două

stânci care nu se aflau la o depărtare mai mare de douăzeci de picioare, dar spaţiul dintre ele era ocupat de o prăpastie adâncă de roci ameninţătoare în fund.

Mi-am făcut curaj, privind frânghiile care păreau solide. Dacă suportaseră greutatea domnului Atkins, trebuiau neapărat să o suporte şi pe a mea, îmi spuneam, păşind cu teamă pe pod.

Fără să-mi dau seama, făcusem câţiva paşi buni şi, privind înapoi, am observat că mă aflam aproape la jumătate. Să mă întorc, sau să continui? Din nou, ceva nedefinit mă împinse înainte şi am traversat podul, ţinându-mă cu grijă de frânghii.

Ajunsă la mijloc, podul începu să se balanseze, fiindcă vântul se înteţise. Mă vedeam deja aruncată spre stâncile ameninţătoare. Oare ce mă împinsese să fac aşa ceva? Dar hotărârea aceea nedefinită mă împinse înainte şi în scurt timp mă aflam la capătul podului.

Am privit în urmă şi podul mi s-a părut mult mai lung şi nesigur decât la început, pe măsură ce era legănat de vânt. De unde aveam să găsesc puterea de a-l trece înapoi? în acel moment, mi-am amintit că Tom Atkins îmi spusese că exista un drum.

Am privit spre cer. Se întunecase. Mă rugam să nu înceapă nicio furtună, dar, chiar în acel moment, am auzit bubuitul îndepărtat al unui tunet.

Nu aveam de gând să traversez înapoi acel pod,

aşa că m-am hotărât să văd chiar atunci cabana. Lăcătuşul scrisese pe fiecare cheie: D de la dormitor, C de la căsuţă şi Cab de la cabană.

Am introdus în broască cheia potrivită şi uşa se deschise cu un scârțâit. După ce ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, am observat că încăperea era complet mobilată. Un divan confortabil, scaune cu spătar înalt, covoare uzate, dădeau cabanei un aer intim, cu toate că eram înfiorată de un sentiment sinistru.

O rafală de vânt trânti uşa şi am tresărit, apoi am alergat şi am redeschis-o, pentru a mă asigura că aveam pe unde să fug, dacă ceva neplăcut avea să se întâmple.

Era o prostie. Eu aveam singura cheie, dar nu m-am gândit la asta şi am ieşit, în căutarea unui pietroi cu care să blochez uşa.

Lambriurile de lemn şi panoplia de deasupra şemineului voiau să arate că această cabană fusese folosită drept casă de vânătoare, dar ceva în jur îmi spunea că nu era aşa. Suspiciunile mi-au fost confirmate în momentul în care în dulapul din sala de baie am găsit un halat bărbătesc şi un capot roşu aprins, puse unul lângă celălalt. Oare de ce avea nevoie de o ascunzătoare? Doar nu făcea niciun secret din afacerile ei amoroase.

M-am întors în camera de zi şi am observat că vântul deschisese uşa larg. Un tunet în apropiere mă făcu să tresar şi cerul fu brăzdat de fulgere. Apoi se puse pe grindină, ceea ce mă făcu să

închid repede uşa. Stăteam sprijinită de ea, izolată de furtună, dar faptul acesta nu mă făcea să mă simt în siguranţă. Spiritul malefic din această casă se făcea tot mai mult simţit. Îmi era fiică să rămân aici, dar îmi era şi mai fiică să hoinăresc prin furtună, în căutarea unui drum.

Mă gândeam să plec imediat ce avea să se potolească. Privind pe fereastră, am văzut podul care se balansa periculos; mi-am spus că nimic pe lume nu m-ar fi convins să îl traversez înapoi. Numai de nu ar fi fost atât de frig aici. Îmi frecam braţele şi mă plimbam prin încăpere, pentru a mă încălzi, când am observat ceva lângă şemineu, Am ridicat o cuvertură şi nu-mi venea să-mi cred ochilor, căci era un braţ de lemne. Dacă aş fi găsi nişte chibrituri, aş fi putu să aştept să se potolească furtuna în plin confort.

Eram norocoasă, fiindcă, aproape imediat am găsit pe tăblia de pe şemineu o cutie de chibrituri şi în scurt timp mă bucuram de căldura focului.

Privind în jur cu atenţie, văzui un birou pe care nu îl observasem. Mă simţeam intrusă, dar asta nu m-a împiedicat să ridic capacul. Micile despărţituri dinăuntru erau umplute la întâmplare cu hârtii şi le-am scos pe toate, pentru a le examina.

Majoritatea erau note de plată sau chitanţe. Cele mai multe erau de la Tom Atkins şi acum puteam înţelege cum se făcea că era bine cunoscut la vilă. Conform chitanţelor fiecare

broască de la fiecare uşă fusese schimbată cel puţin o dată. Trebuie să fi fost o femeie foarte suspicioasă şi mă întrebam dacă nu cumva, tocmai din acest motiv murise.

Nu fusesem niciodată cinică şi mă temeam să nu devin ca şi bunica mea, dar nu! Niciodată! Cu toate acestea, Forrest îmi era dator cu o informaţie, dar nu aveam să îl judec, înainte de a-l auzi ce avea să-mi spună…

Am pus hârtiile la loc şi am deschis unul dintre sertare. Într-unul dintre ele am găsit o mapă pe care scria Pedigriul şi toate datele relative la calul de curse înregistrat ca „Lady Baltimore”. Am pus mapa la loc şi am scos o cutie îmbrăcată în mătase roz. Conţinea hârtie de scris şi câteva scrisori.

Am scos una din hârtiile îngălbenite de timp, pe care scria:

„10 Februarie, 1874

Dragă Gia, în buchetul de flori pe care ţi l-ara trimis se afla o brăţară. Ai primit-o? Te rog, nu mă ignora! Mi-ai frânt inima. Rămân sclavul tău, care te adoră. Dacă nu ne întâlnim diseară, mă voi sinucide”.

Mă întrebam dacă era vorba de domnul de care îmi spusese signora. Doar spusese că unul din admiratorii ei se sinucisese pentru ea! Dumnezeule, de ce ar fi păstrat această scrisoare? se gândea la ea ca la un premiu?

Mai era una de la Victor DeSantis, care îi propunea o plimbare şi altele peste care abia mi-am aruncat ochii pentru că deja eram dezgustată de faptul că săpam prin trecutul bunicii mele.

Am privit pe fereastră, dar căldura focului o aburise, aşa că am plecat să privesc prin fereastra dormitorului. Acolo era frig, şi mă aşteptam ca fereastra să nu fie aburită. Am dat la o parte draperia şi ceea ce am văzut era atât de clar, atât de clar şi de hidos, încât am rămas neclintită, cu răsuflarea tăiată.

Mi-am înăbuşit un ţipăt; în dreptul cabanei se afla un copac, iar de una din crengi atârna, spânzurat, trupul unui bărbat, legănându-se în bătaia vântului.

Şi acum port scena aceea în minte, pentru că sfoara aceea înnodată, corpul cu capul aplecat într-o parte şi picioarele care atârnau în aer nu se puteau uita. Am tras repede draperia şi mi-am ţinut răsuflarea. Răul se afla acolo, afară, nu înăuntru. Dumnezeule, ce trebuie să fac? Să plec, sau să rămân?

Îmi făceam curaj să mă întorc în salon, când am auzit un zgomot. Uitasem să încui uşa de la intrare; ciuleam urechile la cel mai mic zgomot. Instinctul de conservare puse stăpânire pe mine şi am alergat spre dulapul din baie. Am apucat clanţa şi am întors-o încet. Apoi, când am auzit clar paşi care se apropiau, am intrat şi am închis uşa.

Îmi era atât de frică încât mă temeam să nu ţip, şi astfel să mă dau de gol. Eram sigură că era „bătăuşul”. Nu se ascunsese el în căsuţă? Nu îl atacase pe unchiul Henry? Oh, Doamne, ce avea de gând să îmi facă? Aş fi vrut să existe mai multe haine în dulap, pentru a mă putea ascunde.

Timpul trecea şi nu auzeam niciun zgomot. Probabil că plecase. Oare era bine să plec acum? Poate că puteam auzi ceva, dacă deschideam câtuşi de puţin uşa. Mâna mea apucă clanţa de Ger şi un moment mai târziu îi dădu drumul. Am observat puşca înainte de a observa pe cel care o ţinea şi am leşinat imediat

Când mi-am revenit, Cal Marcus îmi masa mâinile, pe divan.

— Doamnă Charlotte, zău… nu am vrut să vă sperii, da am văzut fumul ieşind pe coş şi m-am gândit că hoţu' ăla s-a întors iarăşi.

Oh, Cal, eu am crezut că tu erai bătăuşul, zisei strângându-l de mână.

— Toţi facem greşeli, signora. Sunteţi mai bine acum? Şi?

— Nu; ascultă-mă Cal, s-a întâmplat ceva teribil. Oh, slavă Domnului că eşti aici!

— Ce s-a întâmplat, fata mea? mă întrebă îngrijorat.

— Dă draperia la o parte şi poţi vedea şi singur, zisei, arătând cu degetul spre fereastră.

Încurcat se ridică şi traversă încăperea. Am întors capul, în timp ce el trăgea draperiile.

— Ce nu e în regulă?

— Priveşte spre copac, zisei. Nu vezi?

— Ce să văd?

— Bărbatul acela, am strigat. E un om spânzurat de copac!

— Nu signora, nu e niciun om. Veniţi să vedeţi şi singură.

XI

Am făcut un efort deosebit să mă ridic şi să privesc prin fereastră.

— Dar era acolo. L-am văzut cu ochii mei, zisei, şi am început să tremur.

— Asta s-a întâmplat pe timpul furtunii? întrebă Cal, punându-şi un braţ pe după umerii mei. Poate s-a prins ceva de copac, cara mia. Poate era altceva. A fost o furtună puternică, doamnă Charlotte.

— Poate că cineva l-a dat jos?

— De ce ar face cineva aşa ceva, signora?

— Oh, nu mai ştiu. Cred că am înnebunit.

— Nu înnebunit, doamnă Charlotte; doar speriată şi nu vede bine pe furtună, zâmbi el şi îmi aruncă o privire blândă.

Dar văzusem perfect şi nu aveam să uit cele văzute niciodată.

— O să vă duc acum acasă, doamnă Charlotte, spuse Cal încet.

— Nu mai trec niciodată pe podul acela, am spus

cu tărie.

— Nuu, niciun pod, cara mia. Eu am venit călare. Mergem împreună acasă, O.K?

Mă hotărâsem să nu împărtăşesc nimănui experienţa de la cabană. Încă mai bănuiam că cineva tăiase funia, dar mai trebuiau luate în considerare şi alte variante.

Cal credea că furtuna îmi distorsionase vederea, dar explicaţia nu mă mulţumea, pentru că tot ceea ce văzusem fusese extrem de clar. Şi acest lucru era bizar pentru că, în mod normal geamul ar fi trebuit să şiroiască de ploaie.

Nu voiam să cred că fusese ceva supranatural; refuzam să mă gândesc la aşa ceva.

Probabil că cineva voise să mă sperie. Mi se părea mai logic. Era evident că majoritatea celor de la vilă ar fi vrut să dispar. Mi-am amintit de insinuările lui Nicky, de insultele Cariei şi de acuzaţiile celorlalţi.

Victor îşi exprimase dubii imediat ce testamentul fusese citit, iar Dorcas mă numise în faţă impostoare. Îi credeam în stare să atârne o paiaţă în copac pentru a mă speria şi îi priveam pe toţi cu ochi bănuitori.

Săptămâna trecu foarte repede, fiindcă acceptasem oferta lui Cal.

— Nu ţi-a fost deloc frică, îmi spuse cu un zâmbet, după prima lecţie. Te afli în ţara cailor şi vei deveni cea mai bună călăreaţă din ţinut.

Eram uimită de progresele făcute şi de cât de

mult mă fascina acest sport. Cum călăream în fiecare zi, mă culcam seara devreme, epuizată; mă cufundam într-un somn adânc, fără vise.

Forrest mă rugase să caut prin lucrurile contesei, dar nu o făcusem. Halatul bărbătesc din cabană şi scrisoarea umilitoare mă scârbiseră şi nu mai aveam curajul să reiau experienţa.

Nu-mi păsa de un al doilea testament. Numai Forrest îşi dorea casa aceasta blestemată. Nu avea decât să îl caute el. Cu o zi înainte de sosirea lui Forrest, Victor apăru la al doilea etaj al aripii de apus.

Eu vedeam de la grajduri şi încă mai purtam costumul de călărie când l-am văzut în dreptul apartamentului meu.

— Tocmai voiam să-ţi las un bilet, se explică. Aş vrea să discutăm ceva între patru ochi la noapte…

Mi-am amintit de Mâna neagră şi mă întrebam dacă era un obicei la el să strecoare bilete pe sub uşi.

— Nu putem discuta acum?

— Nu discut afaceri pe coridoare, zise privindumă de sus, ceea ce mă făcu să mă simt foarte mică. Deodată buzele sale senzuale se strâmbară într-un rictus. Doar nu credeai… zise şi scutură din cap. Nu, cara mia, nici nu mă gândesc să-ţi mânjesc impecabila reputaţie intrând în buduarul tău…

„Ca şi cum te-aş invita vreodată”, mă gândii, urându-l pentru interpretarea murdară pe care o

dădea oricărui lucru.

— Nu îţi voi răpi prea mult timp, zise. Ne întâlnim în seră la ora douăsprezece.

— La miezul nopţii?!

— Vă e frică de miezul nopţii, doamnă Stone?

— Doamnă Stone?!

— Îmi cer scuze, zise, scuturând din cap. M-a luat gura pe dinainte. Voiam să spun doamnă Charlotte. Aşa îţi spune majordomul, nu? Doamna Charlotte. Sună englezesc, zise ridicând din sprâncene.

— Este englezesc, răspunsei şi, îndepărtându-mă de el, am apucat clanţa. Nu ne putem întâlni. Mă duc la culcare întotdeauna înainte de miezul nopţii.

— Te culci înainte de miezul nopţii? râse. De ce? Crezi că te poţi transforma într-un spiriduş, iar hainele tale noi pot deveni zdrenţe?

Se sprijini în palme de uşă şi se aplecă spre mine. Faţa lui păstra vestigiile mediului ţărănesc bolnăvicios din care provenea. Mi-am amintit de descrierea Mafiei, făcută de Forrest.

— Ceea ce îţi voi spune te va interesa foarte mult, şopti.

Nu îmi făcea plăcere să îl ştiu atât de aproape de mine şi am rostit:

— Foarte bine, am să vin. Acu nu te rog să mă scuzi, vreau să mă schimb.

Mă întrebam ce avea să îmi spună şi ce putea fi atât de secret, dar artiştilor le plăceau intrigile

dramatice, după cum observasem în ultima vreme şi, cu toate că Victor nu era actor, se învârtise toată viaţa în jurul scenei.

Mi-am pus ţinuta obişnuită pentru cină şi, scuzându-mă cum făceam de când începusem lecţiile de călărie, mă retrăsei. Eram obosită şi mă deranja faptul că trebuia să stau trează până după miezul nopţii, numai pentru a satisface capriciul unui bătrân dezagreabil.

Am găsit un motiv pentru a o elibera pe Fiona; nu avea rost să mă dezbrac, doar pentru a mă îmbrăca din nou, peste două ore, aşa că m-am întins îmbrăcată în pat, după ce am fixat deşteptătorul.

Începeam să regret că acceptasem întâlnirea. O discuţie tainică şi, în plus, la miezul nopţii! Totul mirosea a melodramă ieftină. Probabil că era o scenă pe care o furase dintr-un libret de operă, mă gândeam dezgustată.

Probabil că am adormit destul de repede, pentru că nu am mai ştiut nimic până nu am auzit deşteptătorul, pe care l-am închis imediat.

M-am spălat pe faţă cu apă rece, m-am pieptănat şi am ieşit din cameră. Coridorul era în semiobscuritate şi, cu un sentiment al deja vu-ului, m-am aplecat peste balustradă şi am privit spre holul de la intrare. Liniştea, armura imensă, strălucirea de ambră, toate erau ca înainte. În timp ce coboram încet scările, am auzit iarăşi acel murmur fantomatic.

— Sunetul mă urmări prin salonul mare, iar când ajunsei în dreptul serei, încetă brusc.

— Intră, se auzi un glas din întuneric.

Am rămas încremenită în pragul uşii, şi după o pauză lungă, Victor apăru din umbră.

— Intră şi ia loc, zise arătându-mi o banchetă.

Era foarte cald în încăpere şi mirosul greu al florilor umplea atmosfera. În sera slab luminată, florile albe păreau luminate ireal. M-am aşezat pe banchetă, dar el rămase în picioare.

— Ca şi ceilalţi, nici eu nu aed că eşti nepoata Giei.

Am deschis gura pentru a protesta, dar el ridică o mână, pentru a mă opri.

— Mie personal, puţin îmi pasă, spuse repede. Nu vreau decât un singur lucru… Casa aceasta, adăugă după o pauză lungă.

Am încercat încă o dată să vorbesc, dar îmi tăie vorba.

— Nu mă interesează să contest testamentul sau să găsesc un altul. Poţi să păstrezi toate celelalte lucruri, dar vila Montelano îmi aparţine, rosti, aţintindu-mă cu o privire de nebun”.

Voiam să plec. Prezenţa lui şi mirosul greu, florilor îmi făceau rău.

— Îmi pare rău, am spus, ridicându-mă. Sunt obosită şi această conversaţie nu-şi are rostul.

Ochii lui mă fulgerară, dar reuşi să-şi stăpânească furia.

Sunt gata să-ţi fac o ofertă generoasă, Charlotte.

Aşa te numeşti, nu-i aşa, cara mia?

M-am îndreptat spre uşă, dar mă prinse de mână.

— Nu face prostii. Nu ştiu ce ţi-a spus Singleton, dar tu ţii frâiele aici. Casa asta e pe numele tău. Mi-o vinzi mie în secret şi, la sfârşitul anului, ai scăpat de grija ei.

— Nici nu mă gândesc să semnez ceva fără acordul soţului meu, am rostit apăsat şi, ridicând fruntea, m-am întors şi am ieşit.

Mult timp după această întâmplare aveam să fiu obsedată de acel miros al florilor şi de spusele lui de despărţire:

„Ce te face să crezi că poţi avea încredere în soţul tău?”

Ne aflam cu toţii în salonul mic, la apetitive, când Forrest intră. Ca întotdeauna după o despărţire îndelungată, frumuseţea trăsăturilor lui şi ochii albaştri îmi făceau inima să bată mai tare.

După ce acceptă un pahar de pe tava servitorului, traversă încăperea pentru a mă săruta pe buze.

— Mi-a fost dor de tine, îmi şopti, apoi luându-mă după mijloc, intră cu uşurinţă în conversaţie. Şi spuneţi că furtuna a fost puternică pe aici?

— A provocat mari pagube, spuse Don Alberto.

— A smuls crăci mari din copaci şi le-a aruncat în pârâu, interveni Marshall.

Oare putea fi aceasta o explicaţie? Spânzuratul şi o cracă smulsă se puteau confunda?

— A fost o grindină teribilă, continuă Don Alberto. A venit pe neaşteptate. Eram cu toţii pe terasă; luam masa.

— A sfâşiat pur şi simplu umbrelele de la mese, adăugă Marshall.

Dacă avea să fie găsit vreun cadavru, aceasta mi-ar oferi o explicaţie perfect logică. Nu aş fi dorit ca vreun nenorocit să fi murit, dar cu atât mai puţin îmi doream să înnebunesc, sau ca altcineva să vrea să mă scoată din minţi.

Fu anunţată cina şi în timp ce Forrest mă conducea în salon, îmi şopti:

— S-au schimbat încuietorile. Am dat din cap şi continuă: Bine, sper că ai pus cheile la loc sigur.

— Desigur, am spus şi apoi fusei cuprinsă de panică. Nu le pusesem nicăieri. În starea agitată în care fusesem, am uitat cu totul de ele. Trebuie să fi fost încă în buzunarul fustei.

— Acum că această mică problemă e rezolvată, putem pleca liniştiţi la Baltimore, zise.

Am luat decizia în minte să pun cheile în cutia de bijuterii, dar în momentul acela aveam alte lucruri mai importante la care să mă gândesc. Îmi venea greu să aduc vorba de Lauraland, acum că Forrest sosise. Totdeauna urâsem confruntările şi nu aveam niciun chef să stârnesc vreuna. Poate că era o greşeală. Poate că Forrest voia să-mi spună la momentul potrivit. O ceartă ar fi stricat toate planurile de călătorie la Baltimore, iar eu aveam nevoie disperată de a scăpa de aici.

Admirându-i capul frumos, mă umpleam de mândrie, îl iubeam şi ştiam că şi el mă iubea. Puteam discuta altă dată de Lauraland. Nu era chiar atât de important şi probabil era mai bine dacă aducea el vorba despre asta.

Cina interminabilă, de patru feluri, luă sfârşit în cele din urmă şi ne retraserăm în salon. Don Alberto îi rugă pe Caria şi pe Marshall să cânte, iar concertul improvizat dură o oră.

Vocea Cariei mi se părea stridentă, dar cea a lui Marshall era magnifică. Desigur că pe atunci detaliile mă depăşeau, dar mă interesau nespus, aşa că am ascultat cu atenţie discuţia aprinsă care urmă.

Don Alberto spunea că foarte puţin se cunoaşte despre glas, pentru că era imposibil să vezi cum funcţionează corzile vocale.

— Nu a inventat marele Garcia un aparat cu oglinzi în acest scop?

— Da, dar nu poate reflecta activitatea corzilor vocale, explică Don Alberto. Se ştie doar că sunetele muzicale se nasc prin expirarea aerului prin corzile vocale. După aceea laringele preia sunetele şi le amplifică.

— Exerciţiul e totul, interveni Caria, aruncând o privire languroasă lui Don Alberto. E o minune să vă a avem ca profesor, maestre.

Victor îşi turnă un pahar şi se apropie de grup. După ce o felicită pe Caria pentru aria aleasă din Carmen, arătă că în această operă trebuia să cânţi

şi să dansezi în acelaşi timp.

— Foarte obositor şi dificil pentru o voce fără experienţă.

Ea ridică din umeri, iar în priviri i se citea ura.

— Vidici nu întrevede nicio problemă.

Victor se aşeză şi i se adresă lui Don Alberto.

— Aţi auzit-o vreodată pe Gia atacând un re major?

— Nu, nu cred, spuse aceasta.

— Păcat, replică Victor, admirând băutura din pahar. Era ca ceva ireal. Ea numea asta „vocea a patra”. Era o metodă pe care o învăţase de la un castrato în vârstă din corul Capelei Sixtine. Trebuia doar să ţii gura închisă, ca şi cum ai fi murmurat. Gia exersa în felul acesta întotdeauna.

— Îmi amintesc foarte bine, interveni Dorcas, sarcastică. Acel murmur fără încetare! Mă călca pe nervi!

— Se zice că şi Emma Calve a început să facă incantaţii vrăjitoreşti. Le-a învăţat de la nişte africani, zise Nicky, amuzat.

— Nu are nicio legătură, zise Victor, privindu-l cu răceală.

Don Alberto interveni, pentru a calma spiritele:

— E un fapt bine cunoscut că murmuratul ajută glasului.

Deci acum ştiam. Dar de ce o auzeam numai eu?

— În sfârşit, singuri, zise Forrest, strângându-mă în braţe. Mă sărută voluptuos şi mi-am dat seama că nu mai puteam aduce vorba de

Lauraland sau de fantoma Giei.

„Eşti o laşă” spuse demonul din mine.

„Poate mâine” i-am răspuns, dezarmată de sărutările dulci.

— Dezbracă-te, îmi şopti, şi scoţându-mi hainele ca o sclavă, le-am lăsat să îmi cadă la picioare.

Mă ridică în braţe şi mă duse la pat. Făcurăm dragoste repede şi cam violent.

— Oh, Charlotte, îmi pare rău, îmi spuse după aceea.

— Am strâns capul la pieptul meu şi i-am şoptit, cu o voce încă plină de patimă:

— Să nu-ţi pară. Aşa am vrut şi eu să fie.

Am făcut din nou dragoste, de data aceasta mai încet şi cu mai multă tandreţe şi apoi epuizaţi, ne-am prăbuşit unul în braţele celuilalt. Încălziţi de zbaterea pătimaşă, am adormit imediat.

M-am trezit în sunetele apei care curgea în baie şi ale unei voci puternice, bărbăteşti, care cânta. M-am ridicat din pat şi m-am îndreptat spre dulap, pentru a-mi lua capotul. Căutam somnoroasă prin dulap când, deodată, mi-am amintit de chei. Slavă Domnului, Fiona nu dăduse fusta la spălat. Am scos-o şi am început să scotocesc prin buzunare. Am scos două chei, dar unde era a treia? Cuprinsă de panică, am întors fusta pe dos şi am început să o scutur, dar nu căzu nimic. M-am uitat la celelalte chei pe care le ţineam în mână; pe una era marcat D şi pe cealaltă C Cheia de la cabana de vânătoare lipsea!

Am îngenunchiat şi am început să pipăi în jurul dulapului.

— Ce cauţi?

— Nimic, zisei, sărind în sus de spaimă.

Mă privi amuzat şi îmi oferi braţul pentru a mă ridica.

— Te târăşti pe jos ca un copil.

— Mi s-a părut că aud ceva căzând, dar cred că mi s-a părut, zisei repede.

Nu aveam curaj să fi spun că pierdusem deja una din chei. Am strecurat la loc cele două chei în buzunarul fustei şi m-am lăsat ajutată să mă ridic. Ceva mai târziu, când Forrest nu mă putea vedea, am pus cheile în cutia de bijuterii.

Să-mi fi căzut din buzunar pe când mă plimbam prin pădure? Dacă era aşa, atunci cine avea să o găsească nu putea şti la ce folosea.

Tot nu aveam curajul să fi spun lui Forrest. Totul părea atât de stupid; nu eram în stare să duc la bun sfârşit nici cel mai neînsemnat lucru.

Nu, m-am hotărât; uşa e încuiată, iar dacă eu nu puteam găsi cheia, nici ceilalţi nu o vor putea găsi. O să-i spun domnului Atkins să îmi facă alta când ne întoarcem de la Baltimore…

— Eşti încruntată, îmi zise Forrest. Parcă eşti o fetiţă care a făcut o prostioară şi îi e frică să nu fie certată.

— Nu sunt o fetiţă, zisei, răsfăţată.

— Ba da, asta eşti! Veni în spatele meu şi îmi luă peria din mână, apoi începu să mă pieptene. Cal

mi-a spus că ai învăţat să călăreşti.

— Da, răspunsei. E un profesor excelent şi un om atât de bun! Mi-au făcut mare plăcere lecţiile lui.

— Cal se pricepe la cai. Am fost la fel de surprins ca şi ceilalţi că Gia i-a lăsat-o pe Lady Baltimore. Probabil a făcut-o ca să-i necăjească pe Victor şi pe Nicky, pentru că Gia nu era în niciun caz omul care să facă ceva normal, dar, oricum, e un lucru bun pentru Cal.

— Putem merge să călărim în dimineaţa asta?

Desigur. Vreau să admir şi eu această călăreaţă nemaiîntâlnită de care tot vorbeşte Cal.

Ne îmbrăcarăm în costumele de călărie şi după un mic dejun frugal, ne-am îndreptat spre grajduri. Cal nu se afla acolo, dar unul din ucenici ne înşeuă caii.

— Hai să o luăm prin pădure, zisei.

— Tu conduci. Eu te urmez.

Pentru a mă da în spectacol, am dat pinteni iepei şi am ţâşnit în galop de-a lungul luminişului care se termina cu pădurea. La intrarea în pădure, m-am oprit şocată de peisaj.

Mai mulţi copaci înalţi fuseseră doborâţi; rădăcinile se vedeau oarecum obscen, dovadă a violenţei pe care o suferiseră. Forrest mă ajunse din urmă.

— Ieri credeam că exagerează, dar văd că aţi avut o furtună serioasă pe aici.

— Da, a fost teribil, spusei.

— Hi unde erai, iubito? Te ascundeai în baie?

trebuie că păream uimită, fiindcă se explică:

— Din câte îmi aduc aminte, îţi era frică de furtuni. Cel puţin asta a fost impresia mea când am traversat prima oară pădurea în trăsura dărăpănată a lui Wilson.

De ce nu eram în stare să fi spun că gluma lui avea mult adevăr? De ce nu îi spuneam că văzusem un spânzurat în dreptul cabanei? Şi de ce nu recunoşteam că mă aflam astăzi aici pentru a căuta un indiciu că ceea ce văzusem nu era o festă a imaginaţiei mele? Motivele nu îmi erau clare, dar nu doream să le găsesc. Probabil îmi era frică să nu deschid o cutie a Pandorei, dar secretele ca şi rănile netratate se infectează cu timpul, după cum aveam să observ în curând.

— Zâmbeşte. Glumeam.

— Ştiu, zisei şi adăugai, pentru a schimba vorba: Hai să mergem puţin pe jos.

Am descălecat şi, ţinându-ne de mână, ne-am îndreptat spre pârâu. Era învolburat şi murdar, dar nu găseam nicio dovadă a ceea ce văzusem.

Deodată mă simţii deprimată de pădure şi voiam să plec. M-am întors spre Forrest şi am observat că acesta privea fix spre cabană. Avea o privire pierdută şi când m-am adresat lui, avusei senzaţia că l-am readus din altă lume.

— Hâm? Scuză-mă draga mea. Ce spuneai?

— Ziceam să ne întoarcem. E umezeală şi e deprimant aici.

— Ai dreptate, zise, luându-mi braţul şi îndreptându-se spre caii noştri.

Pe când ieşeam din pădure, am observat doi bărbaţi de cealaltă parte a pârâului. Unul din ei era Nicky Faro iar celălalt părea să fie bătrânul Wilson, antipaticul birjar. Tocmai voiam să-i atrag atenţia lui Forrest, dar, când întorsei privirea, aceştia dispăruseră.

XII

Stăteam faţă în faţă în compartimentul trenului care ne purta prin minunatul Maryland. Forrest pocni din degete.

— Acum, medium, te poţi trezi.

— Scuză-mă, visam, zisei.

— Nu e un obicei prea bun, doamnă Singleton, spuse, încruntându-se în glumă.

— Ba da, este. Visam la noi.

— Şi?

— Mă gândeam ce săptămână plăcută vom petrece la Baltimore.

— Eu va trebui să petrec mult timp la birou, Charlotte, mă preveni.

— Ştiu, dar vei fi acasă în fiecare seară, iar în timpul zilei baroana îmi va ţine companie.

— Mă surprinde că îţi place baroana, îmi zise, privindu-mă amuzat.

— De ce nu mi-ar plăcea?

— E nebună, e italiancă şi e primadonă până în

măduva oaselor, răspunse, dând din umeri.

— Poate că ai dreptate, dar cel puţin mă tratează ca pe o fiinţă umană.

Îmi luă mâna într-a lui.

— Ştiu că nu ţi-a fost uşor, Charlotte, dar în câteva luni vor fi plecaţi, iar casa va fi numai a noastră. Atunci vom putea face câteva modificări. Crede-mă, vila poate fi transformată într-o locuinţă elegantă, zise nostalgic. Vom trimite turnurile alea nenorocite înapoi în Persia sau de unde or fi venit. Totul va deveni o casă de turtă dulce. Ne descotorosim de tot acel roşu şi auriu.

„Dar oare puteam să ne descotorosim de fantomă?”

Forrest se întinse după servietă.

— Te deranjează dacă mă uit peste nişte hârtii?

— Deloc. Eu voi citi ceva.

Am deschis cartea, dar privirea îmi era atrasă de figura soţului meu. Eram nespus de mândră de el. În lumea din care proveneam, oamenii legii erau separaţi de cei obişnuiţi şi li se acorda respectul datorat aristocraţiei. Un avocat! mă gândeam. Nu mi-aş fi închipuit vreodată că aveam să mă mărit cu un avocat.

Priveam pe fereastră şi casele pe lângă care treceam îmi aminteau de Anglia, de orăşelul din ţinutul Devonshire. Tata lucrase numai un an la fabrica de acolo, dar fusese un an prosper, iar orăşelul era minunat. Dacă am fi rămas acolo, probabil că m-aş fi măritat cu poştaşul sau cu

vreun funcţionar de la fabrică. Probabil că aş fi locuit într-o căsuţă exact ca aceasta pe lângă care treceam chiar acum.

Gândul acesta mă nelinişti, pentru că ştiam că dacă nu ar fi existat vila şi fantoma ei, nu l-aş fi întâlnit niciodată pe Forrest.

Trebuie că am adormit, pentru că nu mai ştiu decât că am tresărit când am auzit conductorul strigând:

„Bal-ti-more! Călătorii pentru Baltimore pot coborî”.

Aşa am şi făcut şi, în scurt timp eram instalaţi confortabil într-o trăsură care ne ducea în piaţa Mount Vernon.

Străzile era pline de trăsuri şi de căruţe de marfă, iar zgomotul lor pe caldarâm îmi părea o muzică plăcută. Animaţia oraşului mă înveselea. Era atât de bine să te simţi acasă, mă gândeam şi eram gata să-mi exprim bucuria, dar nu cred că Forrest ar fi apreciat-o.

Monumentul Generalului Washington se zări, ca un semn de bun venit. Domină nu numai piaţa, ci întregul cartier. Cu toate că înaintaşii mei îl consideraseră un inamic, mie mi se părea că prezenţa lui era protectoare.

Odată ajunşi acasă, m-am plimbat prin fiecare cameră, inhalând mirosul acela familiar, admirând culorile discrete şi eleganţa nepretenţioasă a mobilierului. Simţeam cum liniştea se strecura în sufletul meu şi mă întrebam cum aveam să fiu în

stare să mă întorc în somptuoasa vilă Montelano. Ce fericită aş fi fost să-l aud pe Forrest spunând:

„La sfârşitul perioadei de graţie vom vinde vila şi ne vom întoarce aici”.

— Am regăsit pe Forrest, care zâmbea, puţin dezamăgit.

— Te face să te simţi ca într-o cutie de chibrituri, nu-i aşa? Eu nu înţelegeam, iar el adăugă: Vreau să spun, casa. Pare atât de mică după ce ai stat o perioadă la vilă.

M-a copleşit dezamăgirea. Eu aş fi vrut ca această casă să devină căminul nostru, iar el nu găsea decât că era prea mică.

A doua zi dimineaţă, Forrest fu surprins să mă vadă intrând în mica sufragerie.

— Nu era nevoie să te trezeşti, zise, lăsând ziarul şi ridicându-se pentru a mă întâmpina.

— Voiam să-ţi spun la revedere şi, oricum, eu mă trezesc devreme, chiar dacă nu se face.

— Arăţi foarte bine în dimineaţa asta, zise admirându-mi costumul verde, mulat pe corp, cu vesta de zuav ornată cu paiete.

— În orice caz, eu nu aş deranja-o pe baroană înainte de ora zece, zise.

— Nu-ţi face griji, nu voi face o gafă mondenă.

— Crede-mă, râse el, baroana nici nu şi-ar da seama. Dacă ai face vreuna. Singurul lucru care ţine de aristocraţie la ea e titlul nobiliar.

— Credeam că îţi place de ea, spusei.

— Şi chiar îmi place, dar voiam numai să nu îţi

mai faci griji în privinţa gafelor mondene. Şi acum, cheam-o pe Nancy. Eu am comandat deja, zise, trăgându-mi un scaun.

Ne aşezarăm unul alături de celălalt şi îmi dădu suplimentul pentru doamne al ziarului Baltimore Sun.

— Dacă tot te duci la cumpărături, poate te interesează reclamele.

Voia să-şi continue cititul ziarului, aşa că am sunat servitoarea şi i-am comandat pâine prăjită şi ceai, apoi am deschis ziarul pe care mi-l dăduse.

Hutzler oferea mănuşi de damă la preţul de numai un dolar şi douăzeci şi cinci de cenţi, iar O'Neil vindea paltoane de iarnă. „Şase dolari şi cincizeci de cenţi" scria mare în reclamă. „Aceste paltoane elegante, de toate culorile, se vând de obicei între zece şi doisprezece dolari". Am citit apoi un articol despre două femei care, îmbrăcate bărbăteşte, trecuseră pe biciclete printr-o localitate numită Sweetwater. Unii localnici au fost atât de scandalizaţi, încât au aruncat cu pietre după ele.

Nancy ne aduse micul dejun cu ajutorul liftului pentru alimente. Nu mai văzusem aşa ceva înainte de a ajunge la casa din piaţa Mount Vernon, dar eram sigură că ele existau şi în casele mari englezeşti.

Forrest îmi povesti cum, pe când era copil, se ascunsese într-un lift de alimente, ceea ce o sperie de moarte pe servitoare, când fu descoperit acolo.

Eram sigură că fusese un copil zburdalnic, probabil adorabil.

— Acum la ce te mai gândeşti, mă întrebă prinzându-mi. Privirea visătoare.

— Mă gândeam că trebuie să fi fost un copil adorabil când erai mic.

— Eram un mic diavol; în timp ce tu trebuie să fi fost o fată cuminte, perfect britanică.

Ne-am terminat micul dejun şi curând mi-am luat la revedere de la Forrest.

— Să ai o zi bună, şi apropo, joi mergem la operă, aşa că roag-o pe baroană să te ajute să-ţi alegi o rochie nouă. Caută ceva provocator şi sofisticat.

Am aşteptat până ce ceasul a bătut ora zece, apoi mi-am luat pălăria şi am ieşit din casă. Era încă o zi minunată de septembrie, ideală pentru plimbare, ceea ce şi făcui. Baroana nu locuia departe, şi dacă mai hoinăream puţin, aş fi ajuns la vremea potrivită pentru a evita vreo nemondenitate.

Cartierul Mount Vernon este încadrat de patru pieţe mai mici care formează un fel de cruce, în mijloc aflându-se monumentul Washington. Erau nişte locuri superbe; una din pieţe era păzită de un imens leu, care părea să privească precum un rege domeniul său.

Plimbându-mă prin piaţa dinspre sud, am trecut pe lângă fântâna Liliacului. Forrest îmi spusese că vara trecută, după un bal, o celebră divă din

Baltimore şi însoţitorul ei se plimbaseră ostentativ pe sub jetul de apă. Apoi, uzi până la piele, s-au sărutat sub monument, ceea ce a provocat un adevărat scandal. Forrest mai spunea că acel însoţitor dăduse o dată o petrecere în cinstea unui anumit Prinţ del Drago. În cele din urmă, prinţul s-a dovedit a fi o maimuţă care stătea la masă şi stropea invitaţii cu şampanie. Forrest găsea acest lucru amuzant, dar eu fusesem oripilată.

Casa baroanei, care nu mă surprinsese prin apariţie, era o imitaţie de castel, îndesată între câteva case obişnuite. Avea trei etaje, semăna cu un castel franţuzesc, cu ferestre înguste şi înalte şi cu un turn în mijloc. Complet ruptă de peisaj atrăgea privirea şi domina zona, precum baroana domina publicul.

Un majordom foarte gomos îmi deschise şi mă însoţi până în salon. Încăperea era frumos împodobită în nuanţe de verde cu auriu, ceea ce îi dădea un aspect regal, fără să fie ostentativ.

— Charlotte, cara mia, ce bine îmi pare că te văd din nou! zise baroana care intrase pe nesimţite în cameră. Beppino îmi face probleme, zise. Al naibii castrato, nu vrea să exerseze gamele pe care i le-am dat. O să ia bătaie.

Nu îmi explică despre ce vorbea, dar era clar că era vorba de un protejat al ei. Faptul că acel băiat era un castrato mă şocă.

— Mai lasă-mă cinci minute cu el, zise. Atâta doar; cinci minute, după care plecăm. Şi?

Ieşi din cameră şi câteva secunde mai târziu am auzit-o urcând o gamă: Do, Re, Mi, Fa, Sol, La Şi, Do. Ia şi-ul cum poţi tu mai bine, Beppino; fii băiat cuminte, te rog.

Imediat după aceasta, un sunet înalt, percutant se auzi. Era nenatural, nu mai auzisem nimic de acest gen până atunci, ca şi cum ar fi fost ceva neomenesc.

— Minunat, Beppino, bravo băiatule! strigă baroana, apoi trecu pe italiană şi bănuiam că sărmanul tânăr era lăudat. Şi acum, trebuie să mergem să te prezentăm prietenei mele, Charlotte, adăugă.

Se deschise uşa şi am rămas siderată, văzând-o pe baroană care ţinea în mână una din cele mai mari pisici pe care le văzusem vreodată.

— Ele Beppino, zise. Nu-i aşa că are o voce minunată?

Am zâmbit cu greu şi am mângâiat pisica pe cap.

— Uneori îl fac să ajungă până la capătul gamei. I-am spus lui Vidici că ar trebui să îi facă un contract la Metropolitan.

Depuse pisica pe o pernă, îşi puse pălăria şi, luându-mă de braţ, spuse:

— La drum, Charlotte! Direcţia magazine!

Zâmbeam în sinea mea, amintindu-mi spusele lui Forrest:

„E nebună, e italiancă şi e primadonă până în măduva oaselor”.

Dar îmi plăcea de ea şi pentru prima oară după atâtea zile mă simţeam liniştită.

— Harcourt, pune să tragă trăsura în faţă, i se adresă ea valetului.

Ca şi cum nu ar fi auzit, valetul deschise uşa şi rosti:

— Trăsura vă aşteaptă, baroană.

— Mulţumesc, răspunse aceasta încurcată şi ieşi. Am urmat-o şi, odată instalate în trăsură, mi se adresă: Omul acesta este atât de eficient! Ştie dinainte ce vreau să fi cer. Aşa sunt toţi valeţii englezi?

— Nu am de unde să ştiu, baroană, râsei eu, nu am avut niciodată un valet.

— Nici eu, răspunse şi schimbă subiectul. Du-ne la O'Neil se adresă vizitiului, apoi se întoarse spre mine. Ce vrei să cumperi?

— Forrest vrea să cumpăr ceva pentru spectacolul de operă de mâine seară, dar dacă nu găsim nimic potrivit, nu e nicio problemă.

— Prostii! Avem două zile la dispoziţie. Vom găsi ceva extraordinar. Cunosc eu mai multe magazine şic.

Am intrat în fiecare din acestea şi în cele din urmă ne-am hotărât asupra unei rochii albe cu dantelă.

— Albul e la modă, spuse baroana, dar la Baltimore nu s-a aflat încă. Sunt mai înapoiaţi decât new–yorkezii. Tu vei lansa moda.

Am intrat la Bursa femeilor, pentru a servi

prânzul. Ceainăria servea mai mult la schimburi şi vânzări de lucruri făcute de mână, multe dintre ele fiind donate instituţiei. Oferea femeilor ocazia de a-şi prezenta creaţiile şi de a face donaţii filantropice, fiindcă un procentaj al sumelor primite era destinat spitalului Johns Hopkins.

În magazine lucrau voluntare, femei din lumea bună care munceau pe gratis, pentru a susţine activitatea spitalului şi pentru a căpăta iluzia unei anumite independenţe.

Ceainăria era destul de aglomerată. Neîmpodobită şi aproape spartană cu mesele acelea de lemn şi băncile nevopsite, îmi amintea de biserica anglicană din Devonshire.

Baroana fu recunoscută imediat şi am fost conduse la o masă separată. Era evident că era o clientă frecventă şi o donatoare generoasă. Am comandat specialitatea casei, salată de pui, despre care baroana îmi spunea că era cea mai gustoasă din oraş.

Îşi scoase mănuşile şi mi se adresă prietenește:

— Ei, cum te mai descurci la vilă? Nu prea bine, nu? adăugă, când mă văzu ezitând.

— Unii de acolo mă consideră o impostoare, răspunsei grăbită, vrând să mă descarc imediat.

— Şi eşti, într-adevăr?

— Nu ştiu dacă sunt, am spus sincer. Nu pot să înţeleg de ce bunica mea ar fi făcut un secret din naşterea tatălui meu.

— Nu eşti o impostoare. Ei sunt, spuse cu un

zâmbet.

— Ce vreţi să spuneţi?

— O linguşeau în aşa măsură pe Gia, pretindeau că îi sunt atât de recunoscători, că o iubeau atât de mult! Dar Gia nu se lăsa prostită, ceea ce au descoperit acum, cu durere.

— Cât de bine o cunoşteau pe Gia?... Şi pe ceilalţi?

— În meseria noastră, ne cunoaştem destul de bine; nu ne prea agreăm şi ştim să păstrăm secrete. Gia era unică, fiindcă a reuşit să ascundă atât de bine faptul acesta.

— V-a plăcut de bunica mea?

— În niciun caz! Gia era un diavol. Era egoistă... dar de fapt, toate suntem. Însă Gia era rea şi foarte posesivă. Se folosea de oameni. Îmi pare rău, cara mia, dar m-ai întrebat şi ţi-am răspuns sincer.

— Bântuie prin vilă, m-am auzit spunând.

Baroana nu-şi schimbă expresia feţei, aşa că am continuat.

— Am văzut-o de două ori. O dată în dormitorul meu şi a doua oară în grădină. Am auzit-o cântând.

— Ai mai spus asta cuiva?

— Nu, nici măcar lui Forrest.

— De ce?

— Nu sunt sigură. Poate pentru că el nu crede în supranatural.

— Lucruri ca astea se pot întâmpla. Dar mai

există o posibilitate. Poate că cineva vrea să te sperie, vrea să te facă să părăseşti vila.

— Ştiu, dar cine? Şi cum? Doar am auzit clar cântecul; am văzut…

— Poate Caria sau Sophia. Amândouă pot cânta aşa.

— Dar am văzut-o!

— Vedeniile pot părea foarte reale, cara mia.

Mi-am amintit de spânzurat, dar nu i-am spus nimic. I-ar fi confirmat părerea, iar eu acum simţeam nevoia să conving pe cineva că văzusem într-adevăr fantoma Giei.

— E un lucru de care Gia ar fi fost în stare, continuă baroana. Ţi-am spus, Gia era extrem de posesivă. Poate dintr-un anumit motiv nu ar vrea ca tu să fii proprietara vilei.

Îşi schimbă brusc expresia, ca şi cum îşi dădu seama de ceva grav şi nu mai continuă pe subiectul acesta.

— Povestiţi-mi despre Gia.

Îşi amestecă ceaiul şi începu să se joace cu salata de pui care tocmai ne fusese adusă.

— Le-am cunoscut pe Gia şi pe Sophia Grazziano pe când cântam toate trei în corul de la La Scala. Gia era o fetiţă needucată de la ţară, dar avea o voce splendidă, naturală.

— Eraţi prietene pe atunci?

— Gia nu a avut niciodată prietene, poate cu excepţia Sophiei. În orice caz, cântam în Rigoletto, de Verdi. Repetam pentru premieră şi

compozitorul se afla în fiecare zi în sală. Verdi avea patruzeci de ani, iar Gia optsprezece, poate nouăsprezece, dar se apucă să flirteze ostentativ cu el. Nu văd de ce Verdi ar fi refuzat să se distreze cu o fată ambiţioasă ca Gia.

— În ce an era asta?

— În 1851 sau 1852, nu mai ştiu exact, dar când s-a încheiat stagiunea, Gia s-a mutat în Anglia. I-a spus Sophiei că i se propusese o bursă de studii acolo.

— Tatăl meu s-a născut în 1853, zisei.

— Nu te grăbi cu concluziile, cara mia. Eu nu fac decât să-ţi răspund la întrebări. S-ar putea să fie doar o coincidenţă, şi oricum, ce mai contează?

— Nu, nu mai contează, răspunsei. Vă rog să continuaţi.

— Când ne-am întâlnit a doua oară, Gia era deja celebră. Îl luase pe DeSantis ca impresar şi deja se măritase cu primul dintre cei trei soţi ai ei. Nu-mi amintesc cum se numea. Era neamţ şi foarte bogat.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Au divorţat după câţiva ani. Gia era încurcată cu un tenor arătos, Luigi Sommbalani. Acesta a fost al doilea soţ al ei. Fu o căsnicie furtunoasă. După un timp au divorţat şi Gia a devenit regina operei în Europa, dar asta numai până la apariţia Adelinei Patti. Au ajuns să se duşmănească de moarte, ştii? mă întrebă, la care i-am răspuns că auzisem câte ceva.

Baroana sugeră atunci să ne continuăm discuţia la ea acasă.

— E ora la care Beppino trebuie să repete gamele, zise foarte serioasă şi adăugă: Ştii, pisicile au memorie scurtă, aşa că îl pun să repete de două ori pe zi.

Am părăsit bursa şi, pe drum, baroana continuă să povestească. Gia se măritase cu tatăl lui Dorcas, contele Igor Belinski prin anii optzeci, dar acesta muri vreo zece ani mai târziu. Abia atunci Dorcas şi Nicky au venit să locuiască la vilă.

— Dar Victor DeSantis? El când a apărut la vilă?

— Din câte ştiu eu, Victor a locuit la vilă încă de la început.

— Au fost amanţi?

— Nu cred. Victor era impresarul Giei şi aranjamentul dintre ei era foarte profitabil amândurora.

Am refuzat invitaţia de a intra în casă, pentru că îl aşteptam pe Forrest acasă în jurul orei patru. Îmi făcu şmechereşte cu ochiul.

— Ah, tinereţe! Ah, dragoste! Te înţeleg perfect, cara mia. Dacă aş avea şi eu un tânăr frumos şi viril în pat, nu mi-aş mai pierde timpul învăţându-l pe Beppino să cânte.

XIII

Rochia albă cu dantelă era o creaţie Worth. Concepută pentru a întâmpina noul secol, moda

„artei moderne” era foarte îndrăzneaţă prin simplitatea ei. Fusta strâmtă mi se mula pe trup într-o măsură pe care eu o socoteam indecentă. Trena era extrem de lungă şi, adusă în faţă, forma un fel de spirală.

Stând în faţa oglinzii, aveam îndoieli. Oare nu arătam ca un copil care îmbrăcase hainele mamei sale? Silueta înaltă a lui Forrest apăru în spatele meu.

— Foarte drăguţ, spuse, dar parcă totuşi lipseşte ceva.

Am simţit deodată răceala metalului pe piele. Privind speriată în oglindă, m-am cutremurat. Un colier strălucitor de diamante atârnau ca un şirag de stele la gâtul meu.

— Îţi place? mă întrebă în timp ce-l închidea la spate.

Nu eram obişnuită cu luxul şi-aş fi simţit mai în apele mele dacă aş fi purtat un simplu şirag de perle. Mai mult, mediul din care proveneam mă făcea să nu suport extravaganţa, dar nu voiam să par nerecunoscătoare.

— Nu am cuvinte. Nu am văzut niciodată ceva atât de superb.

— A fost al bunicii mele. Singurul lucru pe care l-a păstrat după ce şi-a vândut colecţia de bijuterii. Bănuiesc că pur şi simplu nu a putut să se despartă de el.

Asta mă face să-l preţuiesc cu atât mai mult, pentru că era o moştenire de la o femeie care

evident însemnase enorm pentru soţul meu.

Baroana ne invitase să servim un cocteil înainte de spectacol; după aceasta, urma să luăm cina în calitate de invitaţi ai ei, la hotelul Stafford.

Luarăm o trăsură până la casa ciudată a baroanei, iar când am coborât am observat că la intrare fusese întins un covor roşu, de la trotuar până pe treptele de la intrare.

Harcourt, valetul atât de eficient, ne aştepta deja în dreptul uşii deschise. Şi după ce ne luarăm paltoanele, ne conduse în salon. Îmbrăcată într-o splendidă rochie de catifea roşie, baroana ne întâmpină cu căldură. Părul negru şi des era împodobit cu argint şi prins într-un coc complicat. Gâtul şi urechile îi străluceau în diamante.

Privind-o, mă gândeam că vârsta adăugase ceva interesant unei feţe care nu părea a fi fost vreodată frumoasă. Avea nasul prea lung şi bărbia prea proeminentă, dar ochii-i negri îi străluceau de căldură, iar în colţul ochilor se puteau vedea riduri făcute de atâta râs.

Ni-l prezentă pe cel care avea să o însoţească, Owen McRae, un bărbat distins, în jur de şaizeci de ani, care ne spuse că era arhitectul care proiectase casa bizară a baroanei.

Îi spunea Josephine şi mi-am amintit că Victor mi-o prezentase cu prenumele italian Giuseppina. Versiunea englezească a numelui i se potrivea mai bine sau poate că asta era numai pentru că îl puteam pronunţa şi eu.

Înainte de a pleca, domnul McRae o convinse să ne cânte ceva. O acompanie cu virtuozitate la pian şi era evident că era un obicei care le făcea o plăcere nespusă. La aproape şaptezeci de ani, avea încă o voce puternică.

— Vreţi să ne cântaţi ceva din Traviata? am rugat-o.

Ea ezită puţin, iar Owen McRae interveni:

— Ai putea cânta „Addio de-l passato”, Josephine.

— Foarte bine, dar ţine cont: a fost scrisă pe cheie mai înaltă.

Cu toate că nu înţelegeam italiana, minunata arie mă impresiona până la lacrimi. Când se termină, îmi ştersei lacrimile şi, copleşită de emoţie, am reuşit în cele din urmă să rostesc:

— Vă mulţumesc baroană, a fost înălţător…

Ea traversă camera şi mă îmbrăţişă cu căldură, şoptindu-mi la ureche:

— Fără îndoială că ai muzica în sânge, cara mia. Îţi convine sau nu, Charlotte, asta înseamnă că eşti cu adevărat nepoata Giei. Eu îmi pot da seama.

Înainte de a pleca la operă, baroana insistă să îl ascultăm pe Beppino cântând şi, spre uimirea celor prezenţi, motanul se ridică pe labele din spate şi începu să cânte aproape omeneşte.

Ajunserăm la Academia de muzică în trăsura elegantă a baroanei. O clădire impunătoare în stil roman, Academia avea o înălţime de aproape o

sută de picioare, după cum ne informă domnul McRae. Părea mândru de acest edificiu şi baroana îmi explică:

— Owen a fost unul din arhitecţii care au proiectat clădirea Academiei.

— A, deci e atât de nouă?

— Nouă ca construcţie, dar cred că pentru voi, tinerii, e veche, râse Owen McRae. A fost construită la începutul anilor şaptezeci. Eu eram tânăr cam de vârsta soţului dumneavoastră şi lucram pentru un arhitect celebru, pe nume Neilson. Am auzit că se poate compara cu Covent Garden, aşa că aş vrea opinia dumneavoastră, doamnă Singleton.

Nu am făcut decât să zâmbesc, pentru că nu fusesem niciodată la Covent Garden şi nu voiam să mă dau de gol.

Petrecurăm o seară de neuitat. Teatrul era într-adevăr magnific... Domnul McRae mă informă în privinţa candelabrului din mijloc, care avea 240 de lămpi şi aproape o mie de lanţuri de cristal.

Tavanul înalt era plin de fresce, iar pereţii erau ornaţi cu aur.

Loja în care stăteam avea draperii grele de catifea verde şi fotolii confortabile. Priveam spre marea de capete. Bărbaţi distinşi, atrăgători, femei frumoase, sofisticate. Aş fi dat orice să fi fost mai în vârstă, mai înaltă, mai plinuţă şi să am părul de orice altă culoare decât cel şaten.

La un moment dat, luminile s-au stins şi

auditoriul fu redus la tăcere în momentul în care dirijorul îşi ridică bagheta. Se ridică cortina şi începu derularea poveştii de dragoste dintre Violeta şi Alfredo. Muzica evoca atâta patos în sufletul meu, încât nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la compozitor. Era posibil ca tatăl meu să fi fost fiul lui Giuseppe Verdi?

— Traviata a mai câştigat un admirator, mi se adresă baroana la sfârşit, când băteam din palme cu din ce în ce mai mare admiraţie, la fiecare ieşire la rampă.

Ceva mai târziu, când serveam o cină întârziată la hotelul Stafford, am întrebat-o:

— Gia a cântat vreodată în Traviata?

— Şi, de multe ori. Era una din operele sale preferate.

— L-a mai văzut vreodată pe compozitor?

— Nu ştiu, cu toate că Gia obişnuia să spună că Verdi fusese îndrăgostit la nebunie de ea. Bunica ta avea impresia că niciun bărbat din lumea aceasta n-ar putea-o uita vreodată, dar de fapt ceea ce nu putea uita era vocea ei.

— Era chiar atât de neobişnuită?

Deveni visătoare şi rosti, cu religiozitate.

— Odată am auzit-o pe Gia atacând un Şi bemol. I-a ieşit din piept ca o minge de foc, s-a plimbat pe deasupra auditoriului şi apoi s-a stins în eternitate. Madonna mia! Era o notă perfectă, ceva neomenesc.

Îmi luam iarăşi la revedere de la Forrest, dar de

data aceasta eu eram cea care urma să ia trenul, pentru că era duminică şi trebuia să mă întorc la vilă.

Gara era aglomerată şi aşteptam trenul pe peron.

— Nu vei uita să controlezi lucrurile Giei şi să goleşti camera, nu-i aşa?

Petrecusem o săptămână de neuitat împreună şi nu voiam să mă gândesc la vilă, dar am aprobat din cap şi am spus:

— Da, promit să mă ocup de asta în săptămâna aceasta.

— Bine. Dar în locul tău nu aş preveni-o pe Sophia. Nu ai face decât să o superi. Desigur că nu e treaba ei, dar signora o diviniza pe Gia. Crede că încăperea ar trebui transformată într-un fel de loc de meditaţie, râse.

Eu nu găseam nimic amuzant în spusele lui.

— Forrest, femeia asta nu e normală. Dacă ai fi văzut-o când împachetam costumele Giei…

— Deseori rataţii îşi găsesc un idol şi îl sanctifică. Aşa se întâmplă întotdeauna în teatru, Charlotte. Crede-mă, Sophia e perfect normală în celelalte privinţe. Vila e curată ca un pahar, nu-i aşa?

Nu puteam nega şi am aprobat din cap.

— Oricum, continuă; asta e treaba Sophiei şi, că tot am adus vorba, dacă nu te hotărăşti să preiei puterea, ne vom vedea siliţi să o rugăm pe signora să rămână.

— Cuvintele sale mă răneau şi ochii mi se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău că sunt atât de incompetentă, zisei.

— Nu am spus că eşti incompetentă, tu ai spus-o, şi până nu îţi scoţi asta din cap, nu vei putea lupta cu signora şi nici cu ceilalţi. Ţine batista asta şi suflă-ţi nasul, adăugă pe un ton mai moale.

Mă simţeam ca o proastă şi, acoperindu-mi faţa cu batista, l-am întrebat:

— M-a văzut cineva?

— Nimeni, în afară de întreaga gară, râse. Probabil voi fi arestat pentru molestare de minori. Glumeam. Jur.

— Am dat batista înapoi, iar el zâmbi, scuturând din cap.

— Ce-o să mă fac eu cu tine?

Călătorii începură să iasă din sala de aşteptare şi Forrest îmi spuse, luându-mă de mână:

— Să mergem. Trenul trebuie să sosească.

Ne-am sărutat în grabă şi peste câteva minute mă aflam în compartiment, bătând în geam pentru a-l face atent pe Forrest. El ridică privirile şi îmi făcu cu mâna, dar chiar în acel moment trenul plecă şi un nor de fum mi-l ascunse privirilor. Când se risipi, trenul se îndepărtase de gară şi nu am putut vedea decât silueta lui şi ceva verde şi strălucitor alături de el. Putea fi o femeie care purta o rochie verde, dar nu puteam fi sigură, fiindcă gara dispăruse în spatele unor copaci.

Reproşându-mi că eram atât de suspicioasă, m-am aşezat, dar demonii nu-mi dădeau pace. „Caria, Caria, Caria” mă chinuiau.

Zgomotul roţilor preluară incantaţia şi o rosteau sacadat.

— Vă deranjează dacă mă aşez aici? auzii.

— Nu, bineînţeles că nu, răspunsei femeii care stătea pe culoar, în dreptul uşii.

Era o femeie de la ţară, solidă, de vreo şaizeci de ani, care purta o bonetă demodată, prinsă cu un cordon sub bărbie. Era îmbrăcată cu ceea ce era probabil cea mai bună rochie a ei, neagră şi uzată în anii de purtare.

— Stăteam pe scaunul de acolo, îmi zise, arătând cu capul spre o banchetă de pe culoar. Da’ nu stau eu lângă beţivi. L-am mirosit eu.

— Atunci, aţi făcut foarte bine că aţi intrat, zisei neştiind ce altceva să spun.

— Scuzaţi-mă doamnă, dar vorbiţi altfel. De unde sunteţi, dacă nu vă supăraţi?

— Din Londra.

— Sfântă Fecioară! Tocmai din Londra Anglia. Da’ ştiu că sunteţi departe de casă!

„În multe privinţe, din păcate”, mă gândeam, rugându-mă să pot curma conversaţia. Am deschis o carte şi am început să citesc, dar zgomotul roţilor trenului îmi şoptea încontinuu: „Caria, Caria”, încât îmi venea să strig.

— Caria se află la vilă, am rostit, ca o nebună.

— Aţi spus ceva, doamnă?

— Nu. Cred că citeam cu voce tare.

— Nu e nimic, dragă, şi eu fac la fel când citesc Biblia. Când citeşti cu voce tare reţii mai uşor.

— Sper să aveţi dreptate, zisei.

— Pun pariu că eraţi profesoară la Londra, spuse, dornică să reînnoade conversaţia.

— Nu. Lucram într-un magazin de îmbrăcăminte, dar am făcut studii pentru a deveni profesoară.

— Vezi? Ştiam eu. Şi acum încotro mergeţi?

— La vila Montelano, zisei, mecanic. Adică la o milă de…

— Ştiu unde este. În locul tău nu m-aş duce acolo.

De-abia rosti acestea că vagonul se cufundă într-o beznă groasă. Cuvintele ei rămăseseră suspendate în aer, ca un mesaj bizar şi am intrat în panică, dar imediat se făcu din nou lumină şi mi-am dat seama că trecusem printr-un tunel.

— De ce? întrebai, dornică să aflu mai multe.

— Nu e un loc potrivit în care să lucreze o fată drăguţă ca dumneata. Se bea mult acolo şi se întâmplă şi alte lucruri de care nu vreau să vorbesc.

— Locuiţi în apropiere? am întrebat îngrijorată.

— Nu, dar sora mea stă prin apropiere şi mi-a zis că locuieşte acolo o trupă de artişti, cântăreţi de operă şi tot felul de neisprăviţi. Nu vreau să spun că tu ai G vreo neisprăvită, copilul meu, da’

tu vorbeşti engleza la fel de bine ca şi mine, da pe italienii ăia nu-i înţelege nimeni.

În afară de asta, lumea zice că ar fi o fantomă pe acolo. Măi, da uite c-am ajuns în gara mea.

Începu să îşi strângă pachetele în timp ce trenul încetinea.

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu dumneata. Urmează-mi sfatul şi caută-ţi de lucru în altă parte.

Dispăru pe culoar, printre ceilalţi călători care voiau să coboare.

Deodată mi-am amintit ceva ce îmi spusese Tom Atkins; m-am ridicat repede şi am alergat după ea.

— Cine e fantoma? am strigat.

Ea tocmai cobora din tren; se întoarse şi mă privi surprinsă.

— Un bărbat, zise. S-a spânzurat în pădure cu mult timp în urmă.

M-am întors la locul meu şi trenul părăsi gara mică. Acum ştiam de ce localnicilor le era frică de pădure. Dar cine era bărbatul? Şi de ce spiritul lui mi se arăta numai mie?

Când am ajuns la vilă am aflat că domnişoara Caria plecase la New York, pentru a-l presa pe Vidici în privinţa debutului ei. Refuzând să trag vreo concluzie pripită, i-am mulţumit lui Dumnezeu. Cel puţin scăpasem de prezenţa ei pentru un timp.

Încântată de minunata zi de toamnă, am renunţat să caut prin lucrurile bunicii, preferând

să-mi petrec timpul într-o partidă de călărie. Cu toate admonestările lui Forrest, adevărul era că nu aveam curajul să mă confrunt cu signora.

Mă bucurai când Dorcas mă informă că vineri avea să se deschidă târgul ţinutului.

— Gia făcea din asta o sărbătoare anuală. Servitorii de-abia o aşteaptă şi sper că vei fi de acord ca obiceiul să continue.

Era o referire directă la poziţia mea socială, dar nu mă mai surprinse, din moment ce venea de la Dorcas.

— Desigur, zisei şi, imediat, Marshall interveni.

— E o sărbătoare pentru toată lumea. O să-ţi placă şi ţie, Charlotte.

— Se organizează şi o cursă de cai, zise Nicky. Asta-i tot ce mă interesează.

Nu spusei nimănui că nu voi fi prezentă la târg joi dimineaţă. Ştiam că lui Dorcas şi lui Nicky puţin le-ar fi păsat, dar Marshall ar fi fost descumpănit.

Acuzând încă o durere de cap, am transmis vestea prin Fiona. Ea fu foarte îngrijorată şi chiar s-a oferit să stea cu mine.

— Nici nu mă gândesc, zisei. Du-te şi distrează-te. Totul va fi în regulă.

Ca la o paradă, ieşiră pe aleea principală şi se îmbarcară în trăsuri şi căruţe, toţi bine dispuşi.

Am plecat de la fereastră şi am început să mă îmbrac. Casa era cufundată în tăcere şi aproape că îmi părea rău că nu mersesem şi eu cu ceilalţi.

Dar îi promisesem lui Forrest, iar ocazia era unică…

Mi-am pus o fustă simplă, neagră şi o bluză albă. Mecanic, am dus mâna în buzunar şi am simţit o cheie. Scoţând-o, am văzut că era cea de la cabana de vânătoare. Trebuie că se pierduse într-un tiv, îmi spuneam, răsuflând uşurată că nu mai trebuia să fi cer lui Tom Atkins să îmi facă o alta. O depusei în cutia de bijuterii şi am scos-o pe cea care scria D.

Nu mă simţeam în largul meu în casa goală, chiar dacă era adevărat că rareori mă întâlneam cu ceilalţi pe coridoare.

Am trecut în aripa de vest şi m-am îndreptat spre camera Giei. Mi-am pierdut tot curajul când m-am trezit în faţa uşii, ca un oaspete nepoftit. Am aruncat o privire broaştei şi am făcut fără să vreau un pas înapoi, pentru că se transformase într-o gorgonă hidoasă, cu şuruburile în loc de ochi şi o gură imensă în locul găurii cheii.

Iluzia aceasta mă sperie şi scăpai cheia din mână care se ascunse imediat în puful covorului gros de pe podea. Trebui să mă las pe vine pentru a o căuta, iar când m-am ridicat, mă aflam în faţa unei încuietori banale.

Mi-am făcut curaj şi am descuiat uşa, iar în acel moment mi s-a părut că aud un zgomot în spatele meu, la capătul coridorului. Era posibil să mai fi rămas cineva în casă? în orice caz mi se părea că aş fi fost mai în siguranţă în cameră decât pe

coridor. Am intrat repede. Mă gândeam că putea fi bătăuşul. Poate că intrase în casă când văzuse că toţi plecaseră. Mi-am lipit urechea de uşă, dar casa era învăluită de linişte, aşa că trebuia să recunosc că iarăşi nervii îmi jucau feste.

Concentrându-mă asupra a ceea ce aveam de făcut, am păşit curajoasă în buduarul bunicii. Voiam să termin cât mai repede şi să evit ca imaginaţia mea bolnavă să mă mai poarte spre cine ştie ce scene. Am deschis larg uşa dulapului mare. Nu mă aştepta nicio surpriză şi, răsuflând mai normal, am deschis şi celălalt dulap din care scosesem împreună cu signora costumele Giei.

Nici aici nu se ascundea nimeni. M-am dus spre toaleta înaltă şi am deschis sertarul de sus. Colecţia strălucitoare de smaralde şi diamante mă orbi. Erau brăţări, coliere, broşe, bijuterii de toate felurile şi de toate formele, aşezate cu grijă în despărţiturile capitonate cu catifea.

Imensele pietre preţioase prinse în aur păreau că îşi râd de mine. Ştiam că nu la voi avea niciodată şi nici nu îmi păsa. Copleşită, am scos o inimioară, care părea că nu îşi avea locul alături de celelalte. Era ornamentată cu o singură perlă în mijloc. Pe spate era inscripţionată cu „Amore, Roberto”.

Sărmanul Roberto! mă gândeam. Această inimioară neînsemnată cu greu ar fi impresionat-o pe Gia, cu înclinaţia ei spre ostentativ. Acţionând din instinct, mi-am pus lănţişorul la gât.

Era genul de bijuterie care îmi plăcea, elegantă prin chiar simplitatea ei. Era a mea. O puteam purta eu, mă gândeam, cu toate că degetele-mi se luptau la spate să fi desfacă închizătoarea. Inelul de siguranţă se înţepenise şi am renunţat să mai încerc. Probabil că nu îl purtase niciodată.

M-am uitat în grabă prin celelalte dulapuri, în care se afla mai ales lenjeria. Cămăşi de noapte, bluze de corp brodate, capoate de mătase, toate aranjate cu grijă, pe culori. Acest aranjament meticulos era fără îndoială opera signorei, lucru care îmi dădu o stare de nervozitate. M-am întors brusc, aşteptându-mă să o găsesc în spatele meu. Bineînţeles că nu era nimeni, dar am auzit clar sunetul inconfundabil al murmurului lipsit de melodie.

În cameră se făcu deodată frig. Îngrozită, am văzut materializarea unei fiinţe învăluite în ceaţă. Vedenia apărea şi dispărea, ca şi cum ar fi avut destulă forţă pentru a se forma, iar eu nu îmi puteam da seama ce era. În cele din urmă dispăru definitiv şi începui din nou să mă întreb dacă fusese aievea.

Am netezit cu grijă lenjeria înainte de a închide sertarul. Toate aceste lucruri urmau să fie împachetate şi date de pomană pentru că, sub nicio formă, eu nu aveam de gând să le port.

Din nou, am simţit o prezenţă în spatele meu. Mi se făcu pielea ca de găină şi întorcându-mă brusc, ceea ce văzui mă împietri.

De data asta se vedea clar. Apariţia se afla la un pas în spatele meu. Era în picioarele goale şi era îmbrăcată în haine ţărăneşti, dar figura era clar cea a Giei, cu toate că luase o înfăţişare foarte tânără.

Faţa angelică era nespus de frumoasă şi am rămas vrăjită, nemişcată ca o statuie, fără să îmi iau ochii de pe ea.

Apoi admiraţia mi se schimbă în oroare pe măsură ce faţa începu să se transforme. Inocenţa dispăru, senzualitatea luându-i locul. Ochii îi erau strălucitori şi răi, apoi zâmbi cu acel zâmbet diabolic, care făcea să îmi îngheţe sângele în vine.

Deja îngrozită, aş fi vrut să fug, dar parcă devenisem stană de piatră. Mă cuprinse cu adevărat panica în momentul în care umbra se îndreptă spre mine. Purta acum o rochie de bal şi avea gâtul şi braţele acoperite cu bijuterii, dar privirea îmi era atrasă de figura care continua să se transforme.

Mută, vedeam cum buzele dispar şi rânjetul rău al unui craniu înlocui surâsul senzual. Găuri negre apărură în locul ochilor şi nasului, iar scheletul, încă îmbrăcat cu rochia de bal şi împodobit cu bijuterii, avansa spre mine.

Instinctul de conservare mă readuse la viaţă. O clipă mai târziu smulgeam uşa din ţâţâni şi alergam pe coridor spre scara din spate.

Nu m-am oprit decât în capul scărilor. Nedorind să mă împiedic, mi-am ridicat poalele fustei şi în

acel moment am simţit o lovitură puternică, care mă trimise cu capul înainte, jos pe scări.

XIV

— Charlotte, mă auzi?

Vocea cunoscută a lui Forrest mă trezi. Deodată creierul începu să îmi funcţioneze. Fusesem în camera Giei şi îmi apăruse iarăşi fantoma acesteia.

— E în comă, se auzi vocea unei femei. Du-te după doctor. Rămân eu cu ea.

Acea voce mieroasă nu putea aparţine decât Cariei. Mi-am amintit deodată că cineva îmi dăduse brânci. Cineva mă împinsese pe scări. Să fi fost Caria?

„Nu, nu mă părăsi”, am încercat să rostesc, dar nu am reuşit decât să gem.

— Îşi revine, zise Forrest.

— Dar nu te duci totuşi după doctor?

— L-am trimis pe Cal. Trebuie să se întoarcă curând.

„Slavă Domnului”, mă gândii şi am leşinat din nou.

Vocile lor păreau să vină din depărtare, iar glasul demonului cerea să fie auzit.

„Nu e curios că Forrest şi Caria au ajuns acasă în aceeaşi zi? Nu-ţi aminteşti că ai văzut pe cineva în verde lângă Forrest, de la fereastra vagonului?”

Când mi-am revenit a doua oară mă aflam în

patul meu. Forrest îmi strângea mâna şi un necunoscut se apleca peste mine.

— Sunt doctorul Mattews, mi se adresă. Cum vă simţiţi, doamnă Singleton?

— Mă doare capul.

— Nu mă miră. Aţi avut o căzătură urâtă, îmi zâmbi, apoi privi spre Forrest. L-aţi cam speriat pe soţul dumneavoastră.

— Sunteţi sigur că e în regulă? insistă Forrest.

— Trebuie doar să se odihnească bine, timp de douăzeci şi patru de ore. Dacă are greţuri sau leşină din nou, trimiteţi după mine, dar aveţi o soţie sănătoasă. Nu cred că vor fi probleme. Vă veţi simţi amorţită mâine, doamnă Singleton, dar nu v-aţi rupt nimic.

— Slavă Domnului, l-am auzit pe Forrest.

— Vă las ceva pentru durerile de cap, zise doctorul, apoi îmi mângâie mâna. Nu vă alarmaţi doamnă, şi nu vă mai jucaţi pe scări. Puteaţi să vă frângeţi gâtul.

Mă întorc într-un minut, draga mea, îmi spuse Forrest, apoi se ridică şi ieşi pe coridor împreună cu doctorul Mathews.

„Puteaţi să vă frângeţi gâtul”. Cuvintele doctorului îmi dădeau Sori şi am încercat să retrăiesc acele câteva clipe din capul scărilor, dar nu îmi puteam aminti ceva. Nu-mi aminteam decât de apariţia aceea hidoasă. Se apropia din ce în ce mai mult şi am fugit de ea. Apoi nu mai ţin minte decât că auzisem voci, a lui Forrest şi a altcuiva.

Să fi fost Caria? Nu, e imposibil. Caria se afla la New York.

Forrest se întoarse în cameră şi l-am întrebat:

— S-a întors Caria?

— Da, răspunse după o clipă de ezitare. De ce întrebi?

— Mi s-a părut că îi aud glasul.

— Chiar i l-ai auzit. Ea e cea care te-a găsit la capătul scărilor. Cum s-a întâmplat, Charlotte? îţi mai aminteşti?

— Eram în camera Giei.

— Ai găsit ceva? întrebă surprins.

— Nu, nu am terminat să caut, fiindcă… fiindcă…

— Fiindcă ce, iubito?

— Pentru că am văzut o fantomă, mi s-a făcut frică şi am fugit din cameră, zisei repede, părându-mi pueril până şi mie.

Făcu o grimasă de exasperare şi îmi spuse:

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Charlotte! Nu există stafii. Din cauza asta ai căzut pe scări, nu-i aşa, continuă după o pauză.

— Aşa cred.

— Charlotte, trebuie să încetezi cu aberaţiile astea. Puteai să te răneşti foarte grav. Şi camera, ai încuiat-o?

— Nu, bineînţeles că nu. Eram îngrozită, Forrest. Am fugit şi apoi cred că m-am împiedicat şi am căzut pe scări.

— A rămas camera descuiată?

Mă tem că da.

— Trebuie să mă întorc s-o încui. Poţi sta liniştită pentru câteva minute? Caria e jos. O pot chema să stea cu tine puţin.

— Nu, nu Caria. Voi fi în regulă.

Mă sărută uşor…

— Ştiu că e enervantă, dar eu îi sunt recunoscător că te-a găsit.

— Cum s-a întâmplat?

— Era în bucătărie şi îşi pregătea ceva de mâncare. A auzit un zgomot teribil şi te-a văzut prăbuşită la piciorul scărilor.

— Apoi te-a anunţat pe tine?

— Chiar aşa, iar eu l-am trimis pe Cal după doctor.

— Cal nu era la bâlci?

— Nu, nu se duce niciodată; zice că sunt prea multe trăsuri pe drum. Era să cadă în şanţ în drum spre doctor, din cauza blestematului ăla de vizitiu, Wilson, care gonea ca un nebun prin pădure. Cal l-a evitat, dar trăsura lui a intrat în şanţ. A deshămat calul şi a pornit spre doctor călare. Wilson nici măcar nu s-a oprit Mâine voi depune o plângere la comitat şi o să le spun şi de întâmplarea când era să dea peste tine. Omul ăsta e un pericol public şi nu vreau să îl mai văd pe drum.

Nimic din toate acestea nu îmi spuneau ceva, dar în curând toate aveau să se lege şi aveam să îmi doresc să nu fi fost atât de timidă şi să mă încred în propriile instincte.

Fu nevoie de câteva zile pentru a se retrage cucuiul mare din frunte şi pentru ca ochii să mi se însănătoşească. Forrest plecase la Baltimore din nou, lăsându-mi înainte încă o săptămână de singurătate.

Cu toate acestea, gândul întoarcerii sale mă umplea de fericire, pentru că avea să vină însoţit de baroană şi de Owen McRae, care aveau să petreacă weekend-ul la vila Montelano.

Forrest voia să-i ceară avizul lui McRae în legătură cu demontarea turnurilor orientale. Îmi ascundea încă faptul că vila era de fapt Lauraland deghizată, iar eu fusesem prea laşă pentru a deschide discuţia.

Eram nerăbdătoare să o reîntâlnesc pe baroană, pentru că voiam să-i împărtăşesc ultima întâmplare cu fantoma Giei. Mai voiam să o rog să mă ajute să termin treaba în dormitorul contesei, pentru că nu aveam curajul să mă întorc în acea încăpere singură.

Forrest o încuiase şi pusese la loc cheia în cutia de bijuterii, dar ştiam că încă mai dorea să îndeplinesc sarcina pe care mi-o dăduse.

Pipăiam inimioara pe care încă o mai purtam la gât. O arătasem lui Forrest, iar el râse de mine.

— Ce copil eşti, Charlotte! Vrei să spui că din toate bijuteriile Giei ai ales-o pe aceasta?

— Mie îmi place, m-am apărat. Şi în plus, nu mai sunt un copil.

Mă ridică în braţe până la nivelul privirii lui.

— Eşti cu doisprezece ani mai tânără decât mine. Din punctul meu de vedere, întotdeauna vei fi un copil.

Sărutul lui făcu să apară scântei între noi şi ne-am regăsit în pat, făcând dragoste foarte încet, din grijă faţă de rănile mele.

Dar a doua zi dimineaţă, Forrest trebui să ia trenul spre Baltimore. M-am hotărât că era timpul să mă întorc la îndatoririle mele de gazdă.

Fiona îmi aranjă cu grijă pieptănătura, ascunzând cucuiul din frunte cu un breton băieţesc. Mi-am pus o rochie cu guler înalt pentru a ascunde restul vânătăilor şi am coborât pentru a mă alătura oaspeţilor vilei.

Văzând-o pe signora, care ieşea din sala de mese, am abordat-o pentru a o informa că baroana şi domnul McRae aveau să vină să petreacă weekend-ul la vilă.

— Îi voi spune Annei să pregătească camerele, zise. Şi meniul? Aţi dori să servească ceva anume?

— Ce îmi sugeraţi, răspunsei, căci ştiam că devenea răutăcioasă.

— Ce spuneţi de „zuppa de-l mare”?

Pe faţa mea nu se putea citi nimic, iar ea zâmbi batjocoritor.

— E făcută din scoici, melci, creveţi şi calmari, cu „linguini” în sos de roşii.

— Foarte bine, zisei.

— Urmată desigur de „frutta de-l mare” – fileu de ton, melci la cuptor, cu lămâie.

— Bine, zisei.

— Apoi aş sugera pui de baltă, roşii şi mozzarela cu pătrunjel şi probabil strufoli ca desert. Sunteţi de acord, doamnă Singleton?

— Da, sună foarte bine.

— Eu aş spune „excelent”, în comparaţie cu mâncarea de la pensionul; dumneavoastră nu?

— Am ignorat sarcasmul, iar ea mă privi cu ochi plini de ură.

— Am auzit că aţi avut un accident. Trebuie să aveţi mai multă grijă, doamnă Singleton.

Spusele ei îmi încinseră memoria şi, deodată mi-am amintit de mâinile care m-au împins.

— De acum înainte voi fi foarte atentă, zisei.

Nu făcu altceva decât să zâmbească şi apoi plecă, lăsându-mă singură. Mi-au dat lacrimile. Cina avea să fie delicioasă iar signora se va ocupa pe viitor de casă, iar acum ştiam de ce. Era felul ei de a se răzbuna pe apariţia impostoarei. Dar până unde avea de gând să meargă, în afară de faptul că mă umilea? Cineva mă împinsese pe scări. Oare fusese signora?

Se auzeau voci din salonul mic şi îmi dădeam seama că trebuia să mă stăpânesc. Trebuia să mă alătur celorlalţi, dar nu fără să îmi şterg din memorie imaginea acelor mâini care mă împinseseră în josul scărilor.

Cine fusese? Caria, Victor, Dorcas, Nicky? Ştiam că urma să fi privesc bănuitoare pe toţi. Chiar şi pe Marshall şi pe Don Alberto. În fond, ce ştiam

despre ei? Nu mai mult decât despre ceilalţi.

„Şi ce ştii despre soţul tău”? se auzi demonul.

— Charlotte, ce surpriză plăcută! zise Marshall când mă văzu în pragul uşii. Mi se părea că văd ceva forţat în adresarea lui, ceva ce nu mai simţisem până acum.

— Să toastăm! zise Don Alberto, după ce cineva îmi dădu un pahar de şampanie. Graţioasei noastre gazde, Charlotte. Sănătate, belşug şi viaţă lungă.

Mă priveau cu toţii fix, afişând un zâmbet. Paharul mi-a scăpat din mâna transpirată şi s-a spart în mii de bucăţi pe podea. Anna apăru imediat, dându-mi alt pahar şi apoi strânse cioburile.

— Pentru Charlotte, spuse Don Alberto şi cu toţii am ridicat paharele şi am băut.

Anna puse cioburile în buzunarul şorţului pe care îl purta şi apoi se ridică. Întâlnindu-mi privirea, spuse pe un ton coborât:

— E ghinion dacă spargi un pahar când se toastează.

— Charlotte, te simţi bine, mă întrebă Marshall îngrijorat, dar mi-am amintit că şi el era un actor. Oare doar Se prefăcea că îmi era prieten? Până la descoperirea unui alt eventual testament, eu eram moştenitoarea unei averi fabuloase. Poate se gândea că aveam să devin amanta lui.

— Mă simt foarte bine, zisei.

Apoi Caria, care se aşează lângă Marshall:

— Sărmana! zise. Nu-i aşa că e palidă?

Gânduri urâte îmi treceau prin minte în timp ce îi priveam. Gia spusese că această Caria împărţise amanţii cu ea. Oare se referise şi la Marshall? „Probabil, dar cine mai erau ceilalţi? Gia spusese amanţi, ceea ce însemna mai mult de unul”, îmi reaminti demonul.

Deodată m-am simţit slăbită şi am fost recunoscătoare când Don Alberto mă susţinu, apucându-mi cotul.

— Vino să stai lângă foc, Charlotte. Pari înfrigurată. L-am lăsat să mă conducă la fotoliul de lângă şemineu.

Focul era tentant, pentru că seara de octombrie era răcoroasă.

— Vrei să-ţi mai aduc un pahar de şampanie?

— Nu, mulţumesc, mă simt bine aici lângă foc.

— Tremurai adineauri, de parcă văzuseşi o fantomă.

Şi chiar văzusem de mai multe ori, mă gândeam.

Dorcas stătea în faţa noastră şi intră în discuţie.

— Ah, dar nu e chiar o glumă, Don Alberto. Se pare că există o stafie în pădure.

— Ai văzut-o vreodată? am întrebat.

— Nu. Înţeleg că nu a apărut de mult timp, dar localnicii susţin că ea există.

Don Alberto începu să râdă.

— Nu există asemenea lucruri, zise.

— Nu toţi morţii odihnesc în pace. Probabil că nici Gia, adăugă, privindu-mă lung.

Fu anunţată masa şi ne-am aşezat cu toţii la locurile obişnuite. Felurile delicioase şi elaborate nu făcură decât să-mi amintească de ignoranţa mea.

Signora fusese crudă, dar spusele sale îşi atinseseră ţinta. Nu cunoşteam decât mâncarea de pensiune. Cum aş fi putut comanda vreodată capodopere culinare ca acelea servite la vila Montelano.

Conversaţia din timpul cinei se învârtea în jurul târgului. Se pare că numai cei doi Faro fuseseră nedespărţiţi, rămânând tot timpul în dreptul pistei pentru cursa de cai. Ceilalţi se despărţiseră şi colindaseră prin toate localurile.

Oricare dintre ei ar fi putut părăsi bâlciul ca să vină înapoi la vilă, chiar şi Nicky, din moment ce Dorcas ar fi fost gata oricând să îl acopere.

Era adevărat că fusesem împinsă pe scări, pentru că încă mai simţeam acele mâini la spate care îmi dădeau brânci. Dorcas este mai. Puternică decât Nicky, mă gândeam, văzându-i mâinile solide.

După cină, ne-am retras în sala de muzică şi Don Alberto îi convinsese din nou pe Marshall şi pe Caria să ne cânte. Aveam senzaţia neplăcută că cineva mă priveşte, şi întorcându-mă am văzut-o pe signora în pragul uşii.

Victor o văzu şi el şi i se adresă.

— Sophia, intră. Protejaţii noştri tocmai se pregătesc să ne cânte.

Se aşează pe un scaun lângă el şi exact în spatele meu. Conversaţia lor în italiană era punctată de pufnetele de râs ale lui Victor. Îmi ardeau obrajii, fiindcă simţeam că eram subiectul distracţiei lor.

Caria cântă prima. I-am comparat vocea cu cea a sopranei pe care o auzisem la operă, în Traviata. Eram mai convinsă ca niciodată că nu avea să devină o stea.

Totuși, mi-o imaginam în Carmen, pentru mişcările ei languroase care aminteau de o ţigancă frumoasă şi voluptuoasă.

Sophia se strecură încet afară din încăpere la sfârşitul concertului şi eu eram gata să mă retrag când Victor mă reţinu.

— Te-ai gândit la propunerea mea?

Nedorind să încep o dispută, i-am răspuns:

— Nu am avut timp să discut cu Forrest, Victor, dar nu văd de ce nu vorbeşti tu cu el când se întoarce.

— Pentru că până una alta, casa îţi aparţine, cara mia.

— Dar Forrest îmi este soţ. Ce e al meu e şi al lui.

— Asta numai dacă tu şi Forrest sunteţi căsătoriţi legal.

— Am aruncat o privire indignată.

— Am fost căsătoriţi de căpitanul unei nave transoceanice. Bineînţeles că e legal.

— Dacă spui tu, cara mia. Din partea mea, puţin îmi pasă dacă sunteţi sau nu căsătoriţi. Dar

trebuie să-ţi spun ceva. Dorcas şi Nicky au pornit o investigaţie în ce te priveşte. O sărmană fostă vânzătoare ca tine ar putea să se întoarcă la Londra şi să trăiască în lux şi eleganţă, fără să mai trebuiască să locuiască în pensiuni, dacă ar accepta oferta mea. Gândeşte-te, Charlotte! Şi nu vei fi judecată pentru orice ar descoperi Dorcas şi Nicky în urma investigaţiilor lor.

Eram atât de revoltată încât nu cred că aş fi putut vorbi fără să mă bâlbâi, aşa că m-am ridicat şi am dat să plec. Cu capul sus, am spus grupului noapte bună, dar imediat ce am ieşit, am izbucnit în plâns.

Ajunsă în cameră, m-am aruncat în pat şi am continuat să plâng, până la epuizare. Ca nişte lupi strânşi în haită, închideau cercul în jurul meu. Nu mai aveau timp, pentru că în curând trebuia să părăsească vila.

Ideea cu pensiunea trebuie să fi fost iscată de investigaţiile lui Dorcas şi Nicky, pentru că altfel nu aveau de unde să ştie.

„Numai dacă Forrest nu era unul din lupi”.

Nu, am protestat, dar demonul din mine nu se liniştea. „Forrest îşi doreşte enorm casa aceasta şi dacă ceva ţi s-ar întâmpla, s-ar însura cu Caria şi ar face-o stăpână aici. Erau amândoi în vilă când ai căzut pe scări. Oricare dintre ei te putea împinge”.

Gândul acesta diabolic fu urmat de remuşcare, pentru că nu puteam concepe aşa ceva.

M-am dezbrăcat obosită şi m-am băgat în pat. Am deschis un sertar pentru a-mi pune bijuteriile şi am observat un plic maroniu. Eram sigură că nu fusese acolo înainte.

Am scos foaia de hârtie şi am îngheţat când am văzut mâna neagră, desenată stângaci în mijlocul paginii. M-am speriat teribil. Nu ştiam mare lucru despre Mâna neagră, dar văzusem teroarea pe care o putea provoca.

Mesajul era clar: eram invitată să plec; dar ce se putea întâmpla dacă nu mă conformam? Oare Maestrul murise de moarte bună? Murise de frică? Ce ameninţare îngrozitoare putea însemna aceasta, pentru ca un bătrân trecut prin multe să moară de frică?

Tremuram toată de revoltă. Cum îndrăzneau să-mi violeze intimitatea cu asemenea simboluri detestabile? Credeau că aveau să mă sperie şi pe mine de moarte?

Încet, am început să privesc camera cu atenţie. Eram cu adevărat singură? Poate că duşmanul meu necunoscut se ascundea prin vreun ungher…

Am scăpat foaia de hârtie din mână, ca şi cum ar fi fost în flăcări. Am început să mă plimb prin cameră. Mai întâi am deschis dulapul. Cred că dacă ar fi fost cu adevărat cineva acolo, m-aş fi prăbuşit cu adevărat moartă de teamă, dar toate erau la locul lor.

Am prins puţin curaj, intrând apoi în baie şi deschizând până şi dulapul mic, dar totul era în

regulă. Satisfăcută în cele din urmă că eram cu adevărat singură, m-am aplecat şi am ridicat desenul de pe podea. Voiam să îl ascund şi l-am pus în şifonier, sub un teanc de pături. A doua zi aveam să-i comand lui Tom Atkins o încuietoare nouă. M-am urcat în pat şi am închis ochii. Cu ochii minţii, vedeam coridorul gol. Era oare pustiu sau cineva aştepta să se strecoare în cameră?

Când coborâsem, signora se afla jos şi toţi oaspeţii se aflau deja în salon când am intrat. Apoi am trecut la masă.

Signora ar fi avut atunci ocazia să urce, să intre în cameră. Poate de aceea râdea Victor în spatele meu, în timpul concertului.

Nu putusem observa dacă cineva a ieşit imediat după terminarea concertului, pentru că Victor mă opri pentru a-şi duce la capăt atacul dezonorant la adresa mea. După aceea fusesem prea şocată pentru a observa ceva neobişnuit.

În orice caz Forrest nu putea fi suspectat de data aceasta, pentru că nici nu se afla aici.

„Poate chiar asta a urmărit. Poate că el şi cu Caria lucrează mână în mână”.

Of, Dumnezeule, scapă-mă de demonul acesta suspicios. Forrest e soţul meu. Îl iubesc şi, mai mult decât orice pe lume, vreau să am încredere în el.

XV

— Am rugat pe Cal să mă ducă în oraş a doua zi la prima oră. Nu i-am spus că primisem Mâna neagră, dar l-am întrebat dacă auzise de aşa ceva. Se sperie la început însă apoi îmi explică:

— Mâna neagră e un lucru urât, doamnă Charlotte. De ce întrebaţi?

— Nu ştiu. Am auzit ceva vag despre asta şi mă întrebam dacă e vorba de o glumă sau de altceva.

Nu e nicio glumă. Mamma mia, cu Mâna neagră nu e de glumit, spuse scuturând din cap. De unde vin eu, Mâna neagră e numită Cosa Nostra. Fac numai lucruri rele oamenilor: le taie degetele, le taie limba. Toată lumea în Sicilia se teme de ei. Pe aici folosesc Mâna neagră ca avertisment. Cel care o primeşte e sigur că va muri.

Mi-am amintit de Maestru şi l-am întrebat:

— Maestrul nu era şi el tot din Sicilia?

— Ba da, dar el era din Messina. Asta e un oraş mare în nord. Eu sunt din sud.

— Dar ştia şi el de…

— De Cosa Nostra? Şi, orice italian ştie de asta, dar Maestrul ştia cel mai bine. Cosa Nostra a avut o răfuială cu familia Barranco. Tatăl şi fratele Maestrului au fost ucişi.

— Ce oribil, am exclamat, înţelegând acum că vederea Mâinii negre i-ar fi putut provoca Maestrului un atac de cord. Cunoşteai familia Maestrului din Sicilia?

— Nu, signora. Eu eram un sărman băiat la fermă. Ei erau toţi bogaţi şi educaţi. Maestro mi-a povestit toate astea într-o zi când l-am dus în oraş.

— Înţeleg.

Dacă îi povestise lui Cal, înseamnă că povestise la toată lumea. Bietul Maestro, dacă a avut un atac de cord, acum eram convinsă că acesta fusese provocat.

Ajunserăm în orăşelul care îmi amintea de un sat englezesc. Tot negoţul consta dintr-un oficiu poştal, o potcovărie, o frizerie şi o băcănie, unde Cal îmi spuse că îl puteam găsi pe Tom Atkins.

— Familia Atkins e proprietara băcăniei, îmi spuse.

Cal rămase să mă aştepte în trăsură, iar eu am urcat pe platforma de lemn şi am intrat în magazin. Înăuntru era întuneric şi aproape că am căzut, împiedicându-mă de un sac cu grăunţe.

— Atenţie! se auzi glasul unei femei, apoi văzui îndreptându-se spre mine o persoană solidă, între două vârste. Le tot spun bărbaţilor ăstora să ţină intrarea curată, zise, ridicând sacul şi depunându-l de-o parte. Mâi e puţin până în noiembrie şi ziua e mai scurtă. Cu ce vă pot ajuta, doamnă?

— Îl caut pe Tom Atkins. Vreau să îmi monteze o broască.

— Vai, dar sunteţi tânăra din Anglia, exclamă cu un zâmbet. Sora mea mi-a povestit despre dumneavoastră. V-aţi întâlnit în tren; veneaţi de la Baltimore.

Mi-am dat seama că era doamna care îmi povestise despre fantomă.

— Îmi amintesc foarte bine de dânsa. Era deosebit de prietenoasă şi am avut o conversaţie interesantă.

— Da chiar că vorbiţi frumos. Aşa zicea şi sora mea. „Vorbeşte engleza regelui”, aşa mi-a zis. Nu ca ăla… Acum lucraţi la vilă? mă întrebă, coborând vocea.

Se deschise uşa şi amândouă am ridicat privirile pentru a-l vedea pe Tom Atkins care intra în băcănie.

— Iată-l şi pe fiul meu. Tom, doamna are nevoie să-i schimbi o broască, i se adresă.

— Neaţa, doamnă Singleton. Sper să nu aveţi vreo problemă cu încuietorile alea, zise, după ce mă recunoscu.

— Nu, dar am nevoie de una.

Doamna Atkins mă privea cu mare atenţie, apoi rosti:

— Doamna Singleton?

— V-o prezint pe mama mea, îmi spuse. Mamă, doamna Singleton e noua stăpână a vilei. E nepoata contesei din Anglia.

Mama lui Tom era surprinsă şi roşi puţin.

— Îmi cer scuze pentru sora mea, doamnă Singleton. Nu vă cunoştea.

— Nu e nevoie să vă cereţi scuze, doamnă Atkins. Nu mă prezentasem, de aceea.

Regretasem că Tom apăruse chiar atunci. Aş fi

vrut să aflu mai multe despre fantomă, de la mama lui.

— Pot veni mai după-amiază. Am nişte lucruri de dus prin părţile alea.

— E perfect, zisei, apoi am întins mâna mamei lui şi am adăugat: Mi-a făcut plăcere, doamnă Atkins, transmiteţi salutările mele surorii dumneavoastră.

În drum spre casă, l-am întrebat pe Cal dacă auzise vreodată despre fantoma din pădure.

— Nu, spuse, crezând că auzisem asta adineauri, la băcănie. Localnicii au tot felul de idei despre vilă, doamnă Charlotte. Nu le plac străinii, asta-i tot.

Socoteam că avea dreptate. Cal, cu accentul lui greoi şi oacheş cum era, nu cred că era foarte iubit pe aici, mă gândeam, amintindu-mi ce spusese doamna din tren despre „italieni”. Mă întrebam de ce mai rămânea aici. Cu moştenirea de la Gia, se putea întoarce în Italia, pentru a trăi ca un rege.

— Crezi că te vei întoarce vreodată în Italia, Cal?

— Nu, signora.

Răspunsul său ferm mă surprinse şi mi-am dat seama că vrea să schimbe subiectul.

— Preferaţi să o iau prin pădure sau să urmez drumul acesta?

— Ia-o prin pădure. Vreau să văd cum arată cu copacii desfrunziţi.

Apoi am discutat despre vreme, Cal explicându-mi cât de mult diferea clima de cea din sud-vest.

— E o ţară mare. Italia şi Anglia la un loc sunt pitice pe lângă asta. Am lucrat la o mulţime de ferme, din Texas până în California. Am văzut aproape toată ţara asta.

— Nu te-ai gândit niciodată să te stabileşti undeva?

— Sigur. Acum m-am stabilit. Nu mai am vârsta să prind vite şi să dresez cai.

— Voiam să spun, să fii la casa ta, cu soţie şi copii.

— Am avut odată o soţie, dar m-a părăsit.

Rostise cuvintele cu uşurinţă, fără niciun accent, dar puteam citi pe faţa lui durerea şi regretam indiscreţia mea.

— Scuză-mă Cal, nu ar fi trebuit să te întreb.

— Nu-i nimic, signora. S-a întâmplat demult şi, oricum, acum a murit.

Îşi făcu repede cruce şi am continuat discuţia despre climă.

Nu aveam curaj să-l întreb, dar mă întrebam ce fel de nevastă l-ar fi părăsit pe Cal. Probabil că refuzase să vină în America. Sau poate venise şi apoi se întorsese, mă gândeam. Există femei care preţuiesc ţara lor mai mult decât pe soţi. Eu nu făceam parte dintre ele. Uram vila şi îmi era dor de Anglia, dar nimic pe lume nu m-ar fi făcut să-mi părăsesc soţul. Nu, nici măcar Mâna neagră.

Tom Atkins îşi ţinu promisiunea şi veni după-

amiază, pentru a schimba broasca dormitorului.

Timpul se scurgea încet şi eram nerăbdătoare să vină ziua de vineri, ca un copil care aşteaptă o petrecere. Forrest îmi promisese că pleacă devreme, pentru a-i putea invita pe oaspeţi la o plimbare călare. Întrevedeam cu bucurie timpul pe care aveam să îl petrec cu prietenii mei şi pentru un timp am uitat de Mâna neagră.

Fiona îmi curăţase costumul de călărie, iar vineri dimineaţa acesta era agăţat în dulap, aşteptând să fie îmbrăcat. Nu era un costum foarte elegant. Îl cumpărasem în grabă la Baltimore, înainte de a mă muta la vilă, dar mie îmi convenea.

„Nu aveau şi alte culori?” mă întrebase Forrest când i l-am arătat.

„Ba da, dar castaniul e mai practic”.

Practic, dar trist, mă gândeam acum, amintindu-mi de spusele lui Madame: „puicuţă castanie”.

Mă priveam în oglindă şi îmi spuneam că fericirea putea transforma orice femeie urâtă într-o frumuseţe, pentru că ochii îmi străluceau, iar obrajii căpătaseră o plăcută culoare trandafirie. În două sau trei ore, Forrest avea să sosească, pentru a pune din nou ordine în lumea asta.

Am auzit scârţâitul trăsurii vechi a domnului Wilson şi am alergat la fereastră. Luă o curbă cu o viteză ameţitoare şi am închis ochii. Nu i-am deschis decât în momentul în care opreau cu un scârţâit teribil în faţa intrării.

Vizitiul acela trebuie să fi fost nebun. Eram îngrijorată de baroană şi de domnul McRae, care fuseseră supuşi cursei aceleia nebuneşti. Pe de altă parte, Forrest trebuie să fi fost furios şi nu ştiam ce era în stare să facă.

Am alergat afară, sperând să pot domoli vreo răfuială. Forrest îl luase pe vizitiu de guler şi îl trânti de trăsură.

— M-am săturat de tine, strigă.

— Forrest, te rog, îl strângi de gât, zisei, trăgându-l de mânecă.

În acel moment domnul McRae ieşi din trăsură şi îi despărţi.

— Linişteşte-te, bătrâne. Le vom supăra pe doamne.

Baroana scoase capul pe fereastră. Avea pălăria într-o parte, dar părea bine dispusă.

— Spune-i vizitiului că nu se poate pune cu italienii. Ei ar fi făcut drumul ăsta într-o clipă.

Domnul McRae se grăbi să o ajute să coboare, după care am îmbrăţişat-o cu căldură.

— Îmi pare extrem de rău în privinţa drumului, îi spusei.

— Există un idiot în fiecare sat, tranşă ea problema, apoi adăugă pe un ton coborât: Sincer, mi-a plăcut. La vârsta mea, nu mai ai ocazia să trăieşti emoţii tari.

Forrest încă se mai certa cu Wilson.

— Am nişte lucruri de pus la punct cu tine şi ai grijă să nu fii singur data viitoare, când ne vom

întâlni.

Un servitor tânăr luase deja bagajele de pe acoperişul trăsurii, iar Wilson se aruncă pe capră. Odată în siguranţă, nu pierdu ocazia de a-şi manifesta aroganţa şi spuse:

— Eu ştiut nişte secrete pe care nici dumneata nu le ştii, dom'le. Fă-mi o propunere avantajoasă şi s-ar putea să-ţi cânt ceva.

După aceasta dădu bice cailor şi dispăru într-un nor de praf.

— Cum spuneam mai devreme, fiecare sat cu idiotul său, remarcă baroana şi Forrest începu să râdă împreună cu noi.

Îi eram recunoscătoare baroanei pentru că făcuse lumină în această situaţie neplăcută şi, spre bucuria mea, lui Forrest îi reveni buna dispoziţie iar incidentul fu dat uitării.

Niciunul din locatarii vilei nu apăru la masa de prânz, ceea ce ne dădu ocazia unei minunate mese, între prieteni.

— Parcă ne promiseseşi o plimbare călare, remarcă baroana după ce fu servit desertul.

— Mă gândeam că sunteţi obosiţi după călătorie, răspunse Forrest.

— Auzi la el! N-am îmbătrânit într-atât încât să nu călăresc puţin, într-o splendidă zi de octombrie. Bineînţeles că nu sunt obosită. Cântăreţele de operă sunt rezistente, tinere.

Forrest îşi împreună mâinile într-un gest comic de iertare.

— Mii de scuze, baroană. Sunt un prost, dar ştiţi deja asta.

Baroana râse copios.

— Joci teatru şi ar fi trebuit să alegi scena. Dar, de fapt avocaţii trebuie să ştie să joace şi teatru, nu-i aşa?

— Dacă mergem la călărie, cred că ar trebui să pornim, spuse domnul McRae, privindu-şi ceasul.

Ne-am retras în camere pentru a ne schimba, iar Forrest mă strânse în braţe şi mă sărută.

— Aş fi vrut ca baroana să fie prea obosită. Am fi putut trage „un pui de somn”, zise, cu un surâs răutăcios.

— Amândoi vor fi obosiţi după partida de călărie. Putem trage „un pui de somn” înainte de cină.

Am întins costumul de călărie pe pat şi am început să mă dezbrac, iar Forrest îmi spuse:

— Stai! Am o surpriză pentru tine. Dispăru în antreu şi l-am auzit cotrobăind prin bagaje. Închide ochii şi nu trişa.

— I-am închis, am spus şi simţind că se întorsese în încăpere, am întins o mână, dar nimic nu îmi fu depus în ea.

— Acum îi poţi deschide, îmi spuse, întorcându-mă spre pat. Costumul meu castaniu de călărie dispăruse şi în locul lui, pe pat era întins un altul, din catifea verde. Lângă el era depusă o pălărie ornamentată cu flori verzi.

Era un costum elegant, pe care cu siguranţă l-aş

fi admirat, spunându-mi că nu aş putea purta aşa ceva niciodată. Forrest mă privea cu atenţie şi îmi părea rău de el. Ar fi trebuit să se însoare cu o femeie frumoasă.

— Îţi place? mă întrebă.

— Bineînţeles că îmi place, e minunat, dar nu e foarte practic, zisei, aruncându-mă la pieptul lui.

— Bunicul meu spunea că nu are niciun haz să fii practic Acum aruncă celălalt costum şi îmbracă-l pe acesta.

Dispăru în baie şi am încercat costumul cel nou. Era prea lung, dar Madame mă învăţase cum să fac un tiv. M-am pus pe cusut, iar când Forrest reveni în cameră, mă îmbrăcasem deja.

— Îmi era teamă să nu fie prea lung, dar îţi vine ca turnat.

Mă privea cu înţeles, aşa cum un bărbat priveşte o femeie frumoasă. Oare el mă vedea altfel decât eram?

„Frumuseţea nu există decât în ochii celui care priveşte”, mă gândeam, în momentul în care buzele ni se întâlneau într-un sărut tandru.

„Ai uitat că avocaţii sunt şi actori?” îmi şopti demonul. „Până şi baroana a spus asta”.

„Charlotte, de ce nu mi-ai spus că te strâng pantofii?” Spusele tatălui meu îmi reveneau în minte, după atâţia ani. Aveam cinci ani şi tata îmi cumpărase prima mea pereche de pantofi noi. Până atunci purtasem gumari dăruiţi de maistrul de la fabrică, dar tata mă văzuse privind lung într-

o vitrină, la nişte pantofi cu toc.

„Îţi plac pantofii ăia?” mă întrebase şi după ce am aprobat din cap, intră cu mine în magazin şi mi-i cumpără. Nu ştiu de unde ştiam, dar îmi dădeam seama chiar la vârsta aceea că tata nu avea cum să-şi permită să-mi cumpere pantofi.

Era la fel de fericit ca şi mine după aceea şi, mai târziu, când pantofii îmi răniseră picioarele, nu m-am plâns deloc. La fel mă simţeam şi acum.

Sfârşitul săptămânii fu foarte plăcut şi nici măcar prezenţa celorlalţi moştenitori nu reuşi să îl murdărească. De fapt, fuseseră chiar politicoşi, evitând să-şi afişeze caracterul murdar.

Vineri seara, Don Alberto o convinsese pe baroană să se alăture Cariei şi lui Marshall într-un concert improvizat, şi de data aceasta, fără nicio referire maliţioasă în jurul meu, m-am simţit minunat.

Vocea plină a baroanei era extraordinară pe lângă tonurile timide ale Cariei, iar servitorii, care nu mai auziseră o adevărată primadonă cântând de pe vremea contesei, se strânseseră toţi pe culoar.

Baroana repetă câteva game, apoi înlăcrimă audienţa cu aria „Liebestod” din Tristan şi Isolda:

Sâmbătă, Don Alberto ne însoţi într-o plimbare călare, pe dealurile aurii, care aveau să fie albite de omătul iernii. Ţinutul era frumos în orice anotimp şi mă simţeam atras de el. Îmi spuneam că probabil, după ce aveau să fie operate

modificările asupra casei, cu ajutorul domnului McRae, avea să îmi placă şi aceasta.

Plănuisem să o rog pe baroană să mă ajute să strâng lucrurile din camera contesei, dar era un lucru neplăcut şi nu voiam să ne stricăm weekend-ul.

Apoi mai era problema Mâinii negre. Nu îi spusesem nimic lui Forrest, dar sâmbătă seara apăru problema încuietorii, care mă aruncă iarăşi într-o mare de dubii.

Forrest şi Owen McRae urmau să plece dimineaţa la o partidă de vânătoare, iar Forrest îşi strângea lucrurile pentru a se muta pe timpul nopţii într-o cameră de oaspeţi; nu voia să mă deranjeze dimineaţa când avea să plece.

Sprijini o puşcă mare de perete şi mi se adresă:

— Am pierdut cheia pe care mi-ai dat-o, aşa că nu încuia uşa asta mâine dimineaţă când pleci cu baroana la plimbare.

— Nu ai spus nimănui că ai pierdut-o, nu-i aşa? am replicat speriată.

— Nu, dar vreau să ştiu de ce eşti aşa de speriată.

— Nu sunt speriată. Tu singur ai pus să se schimbe broaşte pe aici, prin casă, am răspuns, simţindu-mă acuzată.

— Am avut un motiv bun să schimb broaştele de la camera contesei şi de la cabană, pentru că acelea ar fi fost singurele locuri în care ar fi căutat un alt testament. Dar nimeni nu va căuta ceva aici.

Enervarea îi dispăru la fel de brusc cum îi apăruse şi mă sărută pe frunte, ca un tată care îşi iartă copilul.

— Ai fost atât de veselă şi de încântătoare zilele acestea, Charlotte, cum erai odată. Nu vreau să începi iarăşi să îţi imaginezi cine ştie ce.

— Să-mi imaginez? Ce vrei să spui cu asta?

— Mă refer la fantome şi la toate celelalte temeri. Ştiu că nu îţi este uşor să locuieşti împreună cu oaspeţii noştri nepoftiţi, dar la primăvară vor pleca cu toţii şi îl vom pune pe McRae să transforme vila. Are nişte idei interesante, Charlotte; îţi promit că te vei îndrăgosti de vilă.

M-am îndepărtat de el, revoltată de atitudinea lui condescendentă.

— Crezi că îmi imaginez tot felul de lucruri, nu-i aşa?

— Charlotte, eu cred că începi să te obişnuieşti cu nişte schimbări radicale din viaţa ta; cum ar fi căsnicia, zise, dându-mi părul din ochi. Mai ales cu un ticălos ca mine… Apoi mai e…

— Încetează să mă tratezi ca pe un copil, Forrest, îl oprii, înainte de a mai aduce dovezi ale temerilor mele iraţionale. Ca un copil de trei ani, am început să bat din picioare.

Lacrimi mari îmi umpleau ochii şi am plecat de lângă el când încercă să mă strângă în braţe. Am alergat la dulap şi am început să caut prin sertar. Voiam să-i arăt.

Disperată că nu găseam hârtia, am început să scot toate lucrurile din dulap şi să le arunc în jurul meu.

Dispăruse! Dar cum era posibil? Verificasem după ce Tom schimbase broasca şi încă era acolo, exact unde o pusesem. Nu lăsasem niciodată uşa descuiată, aşa că…

— Ce cauţi, Charlotte?

Forrest mă privea şi, în semiobscuritate, faţa lui luase trăsături sinistre. Îmi întinse o mână şi zise:

— Intră în pat, draga mea. Eu cobor să-ţi prepar ceva cald. Te va ajuta să ai un somn odihnitor.

XVI

Nu ştiu la ce oră m-am trezit şi de ce, dar prima reacţie a fost să mă bucur că nu murisem în somn. A doua senzaţie a fost de vinovăţie. Cum îmi putusem imagina că soţul meu, omul pe care îl iubeam, ar fi putut să mă omoare? Nu era nicio îndoială; îmi pierdeam minţile şi îmi aminteam acum cum îmi spuneam că mai bine muream decât să nu fiu iubită, în timp ce-mi beam ceaşca adusă de Forrest.

Camera era luminată de razele lunii; am întins mâna şi am apucat deşteptătorul de pe noptieră. Era ora patru. Forrest avea să plece curând la vânătoare. Sufletul îmi era chinuit de lipsa de încredere pe care i-o arătasem seara precedentă.

Îmi pierise somnul, aşa că m-am ridicat şi m-am

dus la fereastră. Luna plină lumina splendid câmpurile pe care erau presărate nenumărate căpiţe de fân. Ce ironie a sorţii: acolo, afară, domnea pacea şi liniştea, în timp ce aici, înăuntrul vilei, domneau ura şi gelozia.

În acel moment, gândurile mi s-au îndreptat spre Mâna neagră. Desenul acela nu putea să dispară pur şi simplu. Probabil îl pusesem în altă parte. La lumina lunii, am mai căutat o dată în sertare, dar desenul lipsea cu desăvârşire.

Am verificat sertarul în care îl găsisem, am căutat pe jos, până şi pe sub pat. În cele din urmă, într-o încercare disperată de a-mi dovedi că nu visez, m-am hotărât să caut în dulapul din baie. Se auzi un râs de femeie care mă făcu să încremenesc. Îmi trebuiră câteva secunde bune pentru ca mintea mea să înceapă să funcţioneze din nou şi am alergat în dormitor, am deschis uşa şi am privit pe coridor. Totul era nemişcat şi nu se vedea nicio prezenţă umană.

Aş fi vrut să alerg pe coridor, să bat cu pumnii în uşa camerei lui Forrest şi să mă strecor în pat, lângă el, dar ce aş fi putut să fi spun? Că fantoma bunicii mele râde de mine? Doar nu voiam să creadă că sunt nebună.

M-am obligat să mă urc iar în pat şi, într-un fel sau altul am adormit, iar când m-am trezit, trecuse de ora opt. Forrest şi Owen McRae plecaseră de mult, iar baroana împreună cu mine am servit un mic dejun copios, după care am plecat la

plimbare.

Câteva ore mai târziu, ne odihneam pe un bolovan, după ce legaserăm caii. Soarele încă mai încălzea, dar se apropia luna noiembrie, iar zile ca aceasta vor fi redate memoriei.

— Paradisul ăsta îmi aminteşte de un domeniu pe care l-am vizitat cândva în Austria, îmi spuse baroana. Şi acolo exista o cabană de vânătoare, ca aceea.

— Când am văzut-o prima dată, mi-am amintit de Mayerling.

— Ah, da, Mayerling. O dragoste scandaloasă care a satisfăcut societatea prin faptul că s-a sfârşit tragic. Din nefericire, niciuna din idilele mele nu a sfârşit aşa, adăugă sec. Cabanele de vânătoare sunt recunoscute ca locuri de întâlnire ale amanţilor şi sunt sigură că Gia s-a folosit de aceea din plin.

M-am îmbujorat, amintindu-mi de cele două halate din dulap.

— Îmi pare rău că te-am şocat, draga mea, îmi zise, apoi completă: Santa Maria, cât te pot invidia!

— Pentru ce m-aţi putea invidia?

— Pentru tinereţea şi inocenţa ta, pentru marea ta capacitate de a iubi, pentru fidelitatea ta.

Cuvintele ei mă făcură să mă simt vinovată, dar era prea adâncită în propriile-i gânduri pentru a-şi da seama.

— Femei ca noi, vreau să spun ca bunica ta şi ca

mine, am ales faima în locul dragostei. Era o afacere proastă, dar eram prea egoiste pentru a ne da seama.

— Vă referiţi la primul dumneavoastră soţ, nu-i aşa? o întrebai, amintindu-mi de discuţia din seara în care ne întâlnisem.

— Da. L-am iubit, dar l-am părăsit. Tu nu ai face aşa ceva şi de asta te invidiez.

Nu, nu aş fi făcut-o, dar în sufletul meu îl acuzasem pe Forrest de toate vinele din lume, iar seara trecută ajunsesem să-l cred capabil de crimă.

— Bucură-te de ceea ce ai, zise ridicându-se şi începuse să-şi scuture costumul de călărie.

Gestul acesta îmi aminti că trebuia să ne întoarcem la vilă, fiindcă Forrest trebuia să plece ia Baltimore, împreună cu oaspeţii noştri.

Mă gândeam să-i mărturisesc totul, dar am renunţat. Nu puteam risca ca baroana să bănuiască faptul că Forrest fusese cel care ascunsese Mâna neagră.

Ne-am întors la vilă tocmai la timp pentru a ne schimba pentru masa de prânz. Am fost surprinsă să intru în dormitor şi să-l văd pe Forest încă îmbrăcat în costumul de vânătoare.

— Când te-ai întors? l-am întrebat.

— Acum câteva minute.

— Şi în tot acest timp ai vânat raţe?

— Desigur că nu, spuse. McRae s-a întors de câteva ore bune. Eu am mai avut ceva treabă în

oraş.

Mi se părea bizar să-şi rezolve afacerile în haine de vânătoare şi în plus duminică dimineaţa, dar nu am comentat. Armele mi-au produs teamă întotdeauna şi văzând-o pe a lui rezemată de perete, l-am întrebat:

— E încărcată treaba aia?

— Nu mai e, răspunse sec, dar dacă te deranjează, o iau cu mine. Voi folosi camera de pe culoar pentru a mă bărbieri şi a face o baie.

— Cred că ai nevoie, dar trebuie să te grăbeşti.

M-am îndreptat spre baie, dar îmi bară drumul cu statuia lui impozantă. Am bâiguit ceva despre faptul că eram în întârziere, dar el nu se mişcă.

Mă urmărea o privire aspră a unui bărbat nebărbierit. Părea vulnerabil; îşi pierduse ceva din siguranţa sa obişnuită şi pentru prima dată simţeam că Forrest avea la fel de multă nevoie de mine, precum şi eu aveam de el.

— Tu iubesc, am spus pătimaşă şi încercând să-l sărut, am ratat şi i-am atins bărbia cu buzele. El se aplecă şi ca un expert, mă sărută pe buze, apoi râse şi spuse:

— La naiba cu cealaltă cadă. O voi împărţi pe aceasta cu tine.

— Forrest, nu avem timp, am protestat, dar nu era un protest ferm, pentru că amândoi ştiam că aveam nevoie să devenim un singur trup, dacă un singur suflet nu se putea.

Mai târziu, când această zi avea să se

transforme într-un coşmar, aveam să mă chinuiesc cu nenumărate întrebări, dar pentru moment mă bucuram de un paradis al nebuniilor.

— Câte raţe aţi împuşcat? întrebă Victor, iar Owen McRae îi arătă şase, pe degete.

— Forrest le-a împuşcat aproape pe toate, rosti McRae. E un trăgător excelent.

— Eu prefer vânatul mai mare, zise Victor.

— De exemplu? interveni Dorcas.

— De exemplu, tigri; la Delhi. Am făcut asta odată. Era în şaptezeci şi şapte, pe când Victoria s-a proclamat împărătească a Indiei. Gia a fost invitată să cânte la festivităţi şi, înainte de a pleca, guvernatorul a aranjat o partidă de vânătoare pentru noi.

— Şi ai împuşcat vreun tigru? întrebă Nicky.

— Din nefericire nu. Unul din băieţii care ne însoţeau a intrat în bătaia puştii şi l-au împuşcat pe acesta.

— Dumnezeule, m-am trezit exclamând. Şi l-aţi omorât?

— Stăpâneşte-ţi revolta, cara mia. Nu am făcut decât să-l rănesc la picior, îmi zise batjocoritor, apoi se întoarse spre Nicky şi zâmbi. Probabil că de atunci nu mai aleargă prea repede, dar s-a învăţat minte să nu mai intre în bătaia puştii.

— Partea nefericită a întâmplării e că tigrul nu a reuşit să pună gheara pe Victor, remarcă baroana încet, pentru noi trei.

— A fost şi Gia? întrebă Caria.

— Nu. Femeile aduc ghinion la safariuri.

— Aiurea! Asta-i doar pentru că bărbaţii nu vor să se facă de râs. Femeile sunt vânătoare mai bune decât bărbaţii. Uită-te la lumea animalelor, dacă nu mă crezi.

— Ba te crede, spuse Dorcas. Toată lumea ştie că femela e mai periculoasă decât masculul.

Discuţia mă deranja şi, în plus, am simţit un fior când signora intră să anunţe că masa era servită. Priveam de la o femeie la alta şi mi se contracta stomacul de teamă. Oare care din ele era capabilă de crimă?

Fură servite minunăţiile gastronomice şi, din moment ce majoritatea oaspeţilor noştri erau gurmanzi, mai multă atenţie fu acordată mâncării decât conversaţiei garnisite cu aluzii.

Deoarece activitatea din ultima vreme îmi cam tăiase pofta de mâncare, am fost fericită să-l aud pe Forrest spunând, după ce privi la ceas:

— Dacă vrem să prindem trenul, trebuie să plecăm chiar acum!

Când Cal veni să-i ducă la gară, m-am hotărât să fi însoţesc şi eu. Fusese un Weekend minunat şi, dacă nu ar fi dispărut Mâna neagră, ar fi fost chiar perfect.

Încercam să mă conving că nu mai ştiam unde pusesem desenul, pentru a nu redeschide cutia Pandorei. Cu toate acestea, aveam o presimţire că ceva îngrozitor avea să se petreacă.

— M-am simţit atât de bine, îmi spuse baroana

când urcă în trăsură. Luna viitoare trebuie să vii neapărat la Baltimore, Charlotte. Compania municipală de Operă pune în scenă Carmen şi ăsta e un spectacol pe care trebuie să îl vezi.

I-am promis că voi veni, dar un gând teribil îmi trecu prin minte. Oare voi mai fi aici luna viitoare?

Owen McRae încercă să-mi spună ceva, înainte ca baroana să mă acapareze din nou.

— Şi eu vreau să vă mulţumesc pentru ospitalitate şi mai vreau să vă spun că aţi moştenit o casă splendidă. Totuși, Forrest are dreptate. Vila nu reflectă personalitatea fermecătoarei şi tinerei sale stăpâne. Când termin schiţele, Charlotte, vreau să ţi le aduc să le vezi. Sper că vei fi de acord cu planurile mele.

Din nu ştiu ce motiv absurd, mi-am amintit de pata de cerneală. Probabil că vraja se va risipi dacă înfăţişarea casei va fi schimbată.

— Amândoi suntem nerăbdători să transformăm vila, am zis, spre entuziasmul lui Forrest.

Trenul nu avea întârziere şi, după nenumărate îmbrăţişări şi săruturi, m-am trezit iarăşi singură pe peron, fluturând o batistă până în momentul în care ultimul vagon nu se mai văzu.

Nu aveam chef să mă întorc la vilă, aşa că l-am întrebat pe Cal adresa familiei Atkins.

— Ei stau în spatele băcăniei, răspunse, confirmându-mi bănuiala.

— Trebuie să-i dau o comandă lui Tom. E o zi minunată, aşa că poţi să mă laşi la băcănie, după

care mă voi întoarce pe jos.

De fapt, voiam să vorbesc cu doamna Atkins. Discuţia noastră din magazin fusese întreruptă de Tom şi încă voiam să aflu mai multe despre fantoma din pădure.

Era o casă din cherestea albă, cu o prispă mare, demodată. Aducea a casă de fermă şi probabil că asta şi fusese, înainte ca oraşul să fie construit în jurul ei.

M-am apropiat şi am văzut că două femei stăteau pe prispă. Una dintre ele era mama lui Tom, iar cealaltă bănuiam că era bunica acestuia.

Doamna Atkins părea sincer bucuroasă de a primi oaspeţi.

— Veniţi să vă aşezaţi, mi se adresă. Eu şi cu mama ne pregăteam câte o ceaşcă de ceai. Ne-ar face plăcere să serviţi un ceai cu noi, doamnă Singleton.

Fără să-mi aştepte răspunsul, se întoarse spre femeia în vârstă şi spuse:

— Această tânără doamnă este noua stăpână a vilei. E rudă cu contesa, dar nu e italiancă, e englezoaică. Ea e soacra mea, doamna Bessie Atkins, mi se adresă. Toată lumea îi spune doamna Bessie.

Doamna Atkins dispăru în casă pentru a aduce ceaiul, iar doamna Bessie mă privi printre gene, spunându-mi:

— Stai aici, pe balansoar, domniţă. Să te văd mai bine.

Ceva în legătură cu casa aceasta şi chiar cu oamenii, cu toate că vorbeau în cu totul alt fel, îmi amintea de satul englezesc pe care îl îndrăgisem.

— Aveţi o casă încântătoare, zisei.

— Soţul meu a construit-o cu puţin înainte de război, zise. Bănuiam că era vorba de Războiul Civil, iar spusele ei îmi confirmară bănuiala.

— Pe atunci, statul Maryland era împărţit în două. Soţul meu era de partea sudiştilor şi odată chiar am ascuns doi soldaţi ai Confederaţiei în hambar. Era periculos şi nu-ţi ascund că mie mi-era frică, cu atât mai mult cu cât Singletonii de la casa cea mare erau cu yankeii.

Făcu o pauză, pentru a-mi urmări reacţia.

— Unii zic chiar că Singletonii aveau acces la calea ferată subterană. Se zice că erau coridoare secrete în vilă care duceau sclavii pe ascuns spre nord.

— Chiar aşa? făcui, căutând-o disperată din priviri pe doamna Atkins. Nu mă interesa războiul, ci stafia.

Doamna Atkins apăru atunci, ducând o tavă.

— Am adus nişte prăjiturele, zise, apoi mă privi şi îmi zâmbi. Mama v-a împuiat urechile, nu-i aşa?

— Îi povesteam despre război.

— Dar pe tineri nu îi interesează trecutul, mamă.

— Oh, ba da, am insistat. Aş vrea să ştiu mai multe despre stafie. Sora dumneavoastră a amintit de ea când ne aflam în tren.

— Stafia din pădure? întrebă doamna Atkins.

— Da. Sora dumneavoastră spunea că era stafia unui bărbat spânzurat.

— Vorbeşte lumea, spuse ea jenată. După ce a murit domnul Singleton, lumea a început să spună tot felul de lucruri, dar nu aveau nicio dovadă.

Părea că nu era în apele ei, iar eu am insistat.

— Vă rog, spuneţi-mi ce vorbeau, doamnă Atkins. Vreau neapărat să ştiu.

— Ziceau că domnul Singleton şi-a pierdut toată averea, după care s-a sinucis, interveni doamna Bessie.

— Mamă, pentru Dumnezeu! exclamă doamna Atkins, roşindu-se toată. Îmi cer scuze pentru ea, doamnă. Încă se mai crede în plin război.

— Vă rog, nu e nevoie, zisei. Toate s-au întâmplat atât de demult. Nu mai are nicio importanţă.

— Eu nu zic că-i adevărat, zise doamna Bessie, eu zic doar ce am auzit.

Sărmana femeie părea supărată şi eram sigură că nu aveam de gând să stârnesc o ceartă în familie.

— Vina e în întregime a mea, fiindcă eu am întrebat, dar cum spuneam, astea s-au întâmplat cu mult timp în urmă. Soţul meu trebuie să fi fost un copilaş pe atunci.

— Bietul băiat, spuse doamna Bessie, au pierdut casa şi atunci tal… Atunci, bunica dumitale a cumpărat casa asta şi a rebotezat-o vila

Montelano, zise, evitând în ultimul moment încă o gafă.

Am rămas mai mult decât plănuisem, în parte pentru că voiam să le asigur că nu aveam niciun resentiment faţă de remarcile doamnei Bessie, dar şi pentru că-mi făcea plăcere să stau la taclale pe o prispă cu nişte oameni simpli, cu totul altfel decât cei pe care-i cunoşteam.

Soarele apunea când am părăsit casa familiei Atkins şi răcoarea din aer îmi reamintea faptul că era sfârşitul lunii octombrie. Începeau să se aprindă luminile la ferestrele caselor din acest cartier muncitoresc şi mamele îşi strigau copiii de la joacă.

Trebuie s-o iau pe scurtătura din pădure dacă vreau să ajung acasă înainte de a se întuneca de-a binelea, îmi spuneam, şi am grăbit pasul. Aerul rece îmi ardea gâtul şi m-am oprit să mă odihnesc. Auzeam cum frunzele pe care tocmai le călcasem continuau să foşnească. „Cineva mă urmăreşte”, îmi spuneam. Nu, nu era nimeni, erau doar frunzele care erau împrăştiate de vânt în şanţ. Am continuat să merg, întorcând capul din când în când, pentru a mă asigura că nimeni nu mă urmărea. Ieşisem din oraş şi, observând luminiţele caselor, simţeam dorinţa de a mă întoarce şi de a mă refugia într-o casă de la marginea oraşului.

Pe marginea drumului foşneau tufişurile, ca într-un râs grotesc. Am început să fug, cu acel râs în spatele meu, pe care mi-l imaginasem al

urmăritorului.

M-am împiedicat de o piatră ascunsă sub frunze. Nu mă lovisem, dar eram încremenită de frică, iar când am întors capul, mi s-a părut că piatra de care mă împiedicasem era de fapt un craniu care îmi rânjea. Nu mă mai puteam mişca. Nu puteam să ţip şi mintea a încetat să mai funcţioneze în momentul în care primului craniu i s-au mai alăturat două.

— Te-am prins! Te-am prins! începură să ţipe. Apoi îşi scoaseră măştile şi am observat că urmăritorii mei nu erau decât nişte copii care se jucau. Au fugit râzând, iar eu m-am ridicat. Trebuie să mă grăbesc, mă gândeam pe măsură ce panica mă învăluia. Doar nu aveam să fiu speriată de un grup de copii zburdalnici.

Dar strania presimţire mai sălăşluia în mintea mea şi mă înfiora gândul că fantoma din pădure era spiritul tatălui lui Forrest. Se sinucisese cu adevărat! Poate nu era vorba decât de bârfă.

Vântul se înteţi şi mă certam că nu mă îmbrăcasem mai bine. Nu fusese o idee bună să mă întorc pe jos, prin pădure.

Gândurile îmi zburară din nou la vedenia pe care o avusesem în cabană. Fusese cu adevărat tatăl lui Forrest acela? Şi dacă da, de ce mi s-ar arăta mie? Ce ar vrea de la mine acele două fantome din trecut?

Pădurea apăru în faţa mea şi mi se făcu frică să intru, dar trebuia să ajung neapărat acasă. Păşind

cu grijă, încercam să disting obstacolele de pe drum, când, la un moment dat, cu coada ochiului am observat ceva mare şi întunecat într-o parte. Privind, cu atenţie, am rămas surprinsă să dau de trăsura domnului Wilson, oprită sub un copac.

Pentru prima oară în viaţă eram fericită să văd acel vehicul. Era de preferat o cursă, chiar una nebună, mersului pe Jos prin pădurea întunecată şi m-am îndreptat liniştită spre ea…

— Domnule Wilson, am strigat, dat acesta nu răspunse, iar când eram aproape de trăsură, vizitiul nu era de găsit. Domnule Wilson, am strigat din nou, apoi am văzut că stătea în cabină. Treziți-vă, aveţi muşterii, am strigat.

Avea ochii larg deschişi şi moartea îi încremenise pe faţă o expresie de groază. Sânge coagulat şi muşte înconjurau o gaură de glonţ, chiar în frunte; abia peste câteva secunde am reuşit să ţip.

XVII

Ţipătul meu sperie calul, făcându-l să se ridice pe picioarele din spate şi aruncându-mă peste cadavrul lui Wilson. Instinctul îmi alungă isteria şi m-am ridicat imediat, am prins frâiele şi am liniştit calul.

Apoi am sărit din trăsură. Mirosul morţii, rigiditatea trupului îmi provocară greaţă şi aveam senzaţia că în curând aveam să îmi vărs

măruntaiele.

Îmi spuneam că trebuie să alerg după ajutoare. Trebuia să anunţ autorităţile. Am încremenit în momentul în care mi-am imaginat un poliţist care ar începe să facă cercetări şi în cele din urmă avea să acuze. Să acuze pe cine?

Vedeam puşca aceea sprijinită de perete.

„E încărcată treaba aia?”

„Nu mai este”, răspunsese soţul meu.

Îl vedeam pe Forrest strângându-l de gât pe Wilson.

„Am nişte lucruri de pus la punct cu tine şi ai grijă să nu fii singur data viitoare, când ne vom întâlni”.

Revedeam izbânda din privirile lui Wilson.

„Eu ştiu nişte secrete pe care nici dumneata nu le ştii…”

Nu, nu aveam de gând să plec după ajutor. Nici nu îl voi anunţa pe conetabil. Nu trebuia sub nicio formă ca uciderea lui Wilson să fie pusă în legătură cu vila Montelano. Înainte să apuc să mă răzgândesc, m-am suit în trăsură. Biciul mai era încleştat în mâna ţeapănă a lui Wilson. Înfrângându-mi greaţa, l-am smuls şi apoi am coborât din nou. Cu o lovitură scurtă, am biciuit calul. Acesta se dădu înapoi întâi, apoi ţâşni pe drum ca o săgeată, trăgând trăsura cu corpul neînsufleţit al lui Wilson după el. Am aruncat după aceea biciul în partea cea mai adâncă a lacului. Am pornit apoi în grabă spre vilă.

În cele din urmă ajungând acasă, m-am dus direct în cameră, mulţumind Domnului că nu era nimeni în jur care să observe petele de sânge de pe rochie sau starea deplorabilă în care mă aflam.

Am încuiat imediat uşa camerei albastre şi, făcându-mi-se din nou greaţă, m-am îndreptat spre baie. Trecând prin faţa oglinzii, imaginea mea reflectată îmi atrase privirea. Ceea ce vedeam nu mai era fetiţa nevinovată de până atunci; îmbătrânisem, era sigur, dar mai era o schimbare, mai subtilă. Eram o femeie adevărată şi încă una disperată. Faţă în faţă cu posibilitatea ca soţul meu să fi comis o crimă, am acceptat-o prin faptul că îl acoperisem.

Dumnezeu să mă ierte, dar aveam de gând să continui să îl apăr, orice ar fi făcut. Odată cu acest gând, greaţa dispăru şi un calm neaşteptat se instală în sufletul meu.

Ceva mai târziu, când Fiona îmi aranja părul, am prins în oglindă o expresie a feţei mele care semăna cu cea a Giei. Impresia era atât de puternică, încât nu am auzit-o pe Fiona adresându-mi-se decât când repetă întrebarea.

— Scuzaţi-mă, doamnă, să o pregătesc pe cea de culoarea piersicii?

Priveam prin ea ca prin sticlă.

— Piersică?

— Rochia de culoarea piersicii. Azi-dimineaţă mi-aţi spus să o calc ca să o purtaţi astăzi.

— Oh, nu, zisei deodată, amintindu-mi de

observaţiile lui Madame la adresa mea. Nu culoarea piersicii. Nu cred că voi mai purta vreodată culoarea piersicii. De fapt, poţi să iei tu rochia aia.

— Oh, doamnă, vorbiţi serios? zise neîncrezătoare.

— Da, da, răspunsei grăbită.

Îmi revedeam garderoba în minte şi înlăturam rochie după rochie. Deodată, îmi veni o idee. Rochia albă cu dantelă de la Worth avea o trenă detaşabilă. Voi purta acea rochie în seara aceasta.

— Voi purta noua rochie de dantelă în seara asta, i-am spus Fionei. Pune asta de-o parte, te rog, voi purta colierul cu diamante, îi zisei, întinzându-i inimioara de aur, cu toate că mă simţeam ca o trădătoare fată de necunoscutul Roberto.

Am coborât după un timp şi i-am întâlnit pe ceilalţi în salon, la timp pentru apetitive. Marshall fu primul care se trezi din zguduială. Se îndreptă nesigur spre mine.

— Charlotte, arăţi de-a dreptul fermecător!

Caria mă privea din cap până în picioare, iar ochii ei străfulgereau de invidie, la vederea rochiei de dantelă şi a colierului de diamante.

— Începusem să ne îngrijorăm, reuşi să rostească.

— De ce mă rog?

— Ai întârziat, iar Anna spunea că trăsura s-a întors goală de la gară.

Aveau ochii pironiţi pe mine şi mă simţeam ameninţată.

— Zău? făcui. Nu ştiam că sunt pusă sub supraveghere.

— Eram îngrijoraţi, Charlotte, zise Marshall, surprins. Acum se întunecă devreme şi drumul prin pădure e periculos. Ai uitat de bătăuş?

Nicky se apropie, mergând ţeapăn şi cu garda ridicată într-o încercare macabră de a fi comic.

— În plus, e noaptea de Sânziene, rosti cu o voce aspră. Se pare că morţii ies la plimbare în noaptea asta.

Ochii lui duşi în fundul capului şi capul asemănător unui craniu îmi îngheţară sângele în vine, dar am reuşit să mă controlez.

— Aşa este, am rostit. De fapt, am mai văzut nişte copii în sat care se jucau de-a fantomele.

— Măi să fie! făcu Victor.

Mi-am adus aminte că Wilson folosise o expresie asemănătoare la înmormântarea Maestrului, când se certase cu Nicky. Acum mă întrebam care fusese disputa de atunci.

— Nu ştiu prea bine, continuă Nicky, privindu-l amuzat pe Victor, e Ziua tuturor spiritelor. E legat de teoria purgatoriului. Cum altfel şi-ar plăti păcatele dacă nu s-ar întoarce?

Victor luă o expresie de milă.

— De când eşti preot, Faro?

Dorcas apăru deodată alături de Nicky şi, apucându-l de mână, îi spuse încet.

— Nu te certa cu el. Iar e beat.

Ce avea să mai urmeze, mă întrebam dorindu-mi să pot invoca o durere de cap şi să mă retrag. Dar trebuia să duc rolul până la capăt. Nu trebuia să le dau vreo bănuială că ceva neobişnuit se întâmplase astăzi.

Fu anunţată masa şi am fost descumpănită că aveam să servim raţă la tavă. Pofta de mâncare îmi dispăru instantaneu, pentru că îmi aminteam că Forrest fusese la vânătoare de raţe, iar acum Wilson era mort.

Gândurile îmi zburară spre scena din pădure. Fusese înţelept să arunc biciul în pârâu? Dacă curentul îl va scoate la mal şi poliţia îl va găsi. Nu era mai bine dacă îl aruncam la loc în trăsură?

— Rata e excelentă, zise Don Alberto.

— Sosul e prea gros, comentă apoi Dorcas.

— Nu e pe gustul meu, interveni şi Marshall.

Glasul puternic al lui Victor le întrerupse discuţia.

— De ce se uita astăzi McRae la casă? întrebă, privindu-mă fix.

— Owen McRae e arhitect, Victor. E normal să-l intereseze casele.

M-am mai liniştit când Don Alberto îndreptă discuţia spre ape mai liniştite.

— McRae e foarte bine văzut. I-a proiectat un conac lui Vidici la White Plains şi casa din oraş a Giusseppinei, care arată ca un castel mai mic.

Am adăugat că domnul McRae lucrase şi la

clădirea Academiei de Muzică din Baltimore, ceea ce duse conversaţia pe făgaşul clădirilor muzicale, iar eu am răsuflat uşurată.

Victor a rămas tăcut tot restul cinei, iar când ne-am retras în celălalt salon, a rămas într-un colţ, bând vârtos.

Am simţit privirea Cariei în ceafă şi am îngheţat.

— Ai un colier nou?

— E o moştenire de familie, zisei”.

— Dar nu e unul din colierele Giei, mă fulgeră ea.

— Bineînţeles că nu. A aparţinut familiei Forrest, răspunsei, întorcându-mă spre ea.

Răspunsul neaşteptat o dezorienta şi mă privi uluită.

— Şi ţi l-a dat ţie?!

— Bineînţeles, m-am auzit spunând. În fond sunt nevasta lui Forrest.

— Pentru moment, îmi spuse, aruncându-mi o privire vulgară.

Am mai stat puţin de vorbă cu don Alberto şi Marshall, iar când am auzit ceasul bătând ora zece, am spus noapte bună tuturor şi am ieşit. Victor mă urmă şi, înainte de a ajunge la scări, mă prinse de mână.

— Vreau să ştiu ce ai hotărât cu propunerea mea, zise, pronunţând cu greu cuvintele. Mă simţeam prinsă de o gheară de oţel şi ştiam că nu aveam să scap din strânsoarea lui.

— Nu am de gând să vând casă, am rostit pe un

ton calm şi v-aş mulţumi, domnule, dacă mi-aţi da drumul.

Suna ca un pasaj dintr-o melodramă şi mă aşteptam să izbucnească în râs, dar el nu făcu decât să mă strângă mai tare.

— Gia a văzut casa asta şi i-a plăcut. Eu am aranjat să o cumpere şi acum îmi aparţine. Nu mă voi lăsa înşelat de tine şi de avocăţelul acela pe care îl numeşti soţul tău. Capisci?

Era lună plină şi stăteam la fereastră, admirând frumuseţea peisajului de afară. Referirile lui Nicky la Noaptea Sânzienelor mă intrigau. Aceasta să fie explicaţia? Să fie fantomele de la vila Montelano într-un tărâm dintre iad şi rai; să fi venit acum pe pământ pentru a-şi plăti greşelile?

În orice caz, Gia avea pentru ce să plătească. În plus, sinuciderea era considerată ca cel mai mare păcat.

Undeva în depărtare se auzi o cucuvea. Sunetul sinistru mă neliniştea şi am privit la ceas. Peste două ore, Ziua tuturor sufletelor avea să se sfârşească. Se va transforma în Ziua Sfinţilor şi atunci voi putea sta liniştită.

M-am îndepărtat de la fereastră şi am început să privesc prin cameră. Cum aveam să petrec următoarele două ore? O carte groasă despre operă era depusă pe noptieră. Era scrisă în stilul unui manual, ceea ce o făcea greu de citit pentru mine, dar o începusem deja. La ora aceasta, muzica mă fascina şi voiam să învăţ tot ce se

putea în acest domeniu.

Dar, în această noapte aveam chef să fac ceva simplu, fizic. Ceva în genul muncilor de gospodărie, ca atunci când locuiam singură în apartamentul din Londra. Faptul de a fi doamnă avea multe dezavantaje. În apartamentul de aici, de trei camere, Fiona nu îmi lăsase nimic de făcut sau de aranjat.

Dar aveam ceva de căutat, mi-am dat seama, amintindu-mi de Mâna neagră. Am mai verificat o dată dulapul şi biroul. Am scos totul din şifonier şi am mai descoperit un mister. Pălăria pe care mi-o luase Forrest şi care se potrivea cu costumul de călărie dispăruse. Să o fi scos şi să o fi lăsat, neglijentă, pe undeva?

Forrest avea să se supere. Căutând în continuare prin şifonier, am observat că şi costumul de călărie dispăruse. Mi-am dat seama că probabil Fiona le dusese jos, la spălat. Cel puţin un mister era elucidat.

Renunţând să mai fac speculaţii pe marginea celuilalt mister, am început să mă joc cu medalionul lui Roberto. Bijuteria aceasta parcă făcea parte din mine. Aş fi preferat să păstrez colierul în sertar şi inimioara veşnic la gât. M-am împodobit cu ea şi m-am dus să mă privesc în oglindă.

M-am văzut reflectată un moment, apoi oglinda îmi înfăţişă un turbion de fum. Simţeam de parcă priveam într-o bilă de cristal. Ceva îmi spunea să

nu mai privesc, dar nu mă puteam desprinde de acolo. Hipnotizată, vedeam cum vârtejul se învârtea din ce în ce mai repede. Fascinată, vedeam cum cercurile devin din ce în ce mai mici şi ceva îmi atrăgea atenţia în centrul lor. Mă simţeam atrasă şi apoi, deodată, toată acea mişcare se opri. Oglinda reflectă iar chipul meu şi puteam vedea inimioara de aur atârnând pe sânul meu gol.

Încurcată, am dus mâna la gât şi am simţit moliciunea gulerului cămăşii de noapte. În oglindă nu era faţa mea, ci cea a unei Gia superbă. Îmi zâmbea şi, cu spatele la oglindă, un bărbat se apropia din colţul camerei. O luă în braţe şi se sărutară, apoi scena se estompă.

Norii nebuloşi apărură din nou şi de data asta nu mai simţeam teama; eram mai mult intrigată de cele ce se întâmplau în oglindă.

Am urmărit acelaşi fenomen ca şi mai înainte şi iarăşi apăru o figură în oglindă. Era tot Gia, tânără. Purta un şal, o fustă înflorată, ţărănească, şi era desculţă. Trebuie să fi fost costumul din Carmen.

Decorul era cel Al unui dormitor somptuos, supra-mobilat, ca pentru o regină. Gia se uită speriată prin dormitor, apoi se îndreptă spre toaletă, iar dintr-un sertar scoase o cutie sculptată. Zâmbi satisfăcută, apoi se acoperi cu şalul şi părăsi camera.

Se estompă şi această imagine, apoi o văzui pe

Gia mergând pe un drum prăfuit. Era însoţită de un bărbat, dar şi de data aceasta era cu spatele şi nu o puteam vedea decât pe Gia. Gesticula şi pe faţă avea o privire de ură. Păreau că se ceartă pe cutie, căci încercau să şi-o smulgă unul celuilalt.

În depărtare se vedeau nişte călăreţi care se apropiau, dar ei nu păreau să îşi dea seama. Apoi cutia le scăpă din mâini şi căzu în ţărână.

În acel moment, oglinda se sparse. Imediat, am ieşit de sub influenţa hipnozei, iar când mintea mea realiză, ceea ce văzusem, groaza mă cuprinse şi am leşinat.

Nu eram sigură dacă ciocănitul pe care îl auzeam era în capul meu sau în uşă. Se opri pentru un moment, apoi continuă şi îmi dădui seama că cineva bătea la uşă.

— Imediat, am strigat.

Mă găseam întinsă pe podea. Oare eram somnambulă?

— Doamnă Singleton, treziţi-vă. Sunt eu, Fiona.

Vocea micuţei irlandeze era ascuţită şi îmi dădea dureri de cap.

— Vin imediat, strigai, aproape împiedicându-mă în drum spre uşă.

— Fiona căsca ochii la mine şi, cu pistruii aceia şi cu părul roşu care îi ieşea de sub bonetă, îmi dădea impresia unui pui de găină speriat.

— Oh, doamnă, n-o să ghiciţi ce s-a întâmplat. Oh, e atât de îngrozitor!

— Vino şi aşază-te, am spus, trăgând-o în

cameră. Ea făcu câţiva paşi, apoi se opri.

— Oh, Doamne! Oh, Sfântă Fecioară!

— Am urmărit privirea şi am tresărit. Întâmplările din noaptea trecută îmi reveniră în minte şi am rămas amândouă mute, privind la oglinda spartă.

— Asta înseamnă şapte ani de nenorociri, zise, apoi adaugă. Oh doamnă nu creadă că mai pot sta aici. Prea multe nenorociri se întâmplă în jurul meu.

„Ar fi trebuit să fii azi-noapte aici”, simţeam nevoia să spun, dar m-am hotărât să par calmă* şi am bătut-o uşor pe umăr.

— Nu te nelinişti, Fiona. Toate astea nu au nicio legătură cu tine. Nu cred în superstiţia cu oglinzile dar, dacă ar fi adevărată, atunci e vorba de nenorociri pentru mine. Ce ai să-mi spui?

Desigur că eram sigură că trupul domnului Wilson fusese descoperit, dar voiam să aflu ce se spunea despre această crimă. Fiona trase aer în piept şi pomi o peroraţie înflăcărată.

— Ştiţi că noi luăm lapte şi ouă de la ferma Bosley. E cea de sus, de pe deal.

Nu ştiam, dar ea aştepta o confirmare aşa că spusei:

— Da. Continuă.

— Ei şi domnul Bosley i-a zis bucătarului nostru că fiul lui are o iubită la oraş. Duminica e ziua lui de făcut curte, că în timpul săptămânii îl ajută pe tatăl lui, ştiţi?

Când avea să treacă la subiect?

— Da, ştiu. Continuă.

— Ei şi fratele fetei ăsteia lucrează la potcovărie şi zice că la mult timp după înserare a văzut o trăsură care intră ca o vijelie în curte şi ce credeţi?

— Nu-mi pot imagina.

— Domnul Wilson era în cabina vizitiului, mort de-a binelea. Nu-i aşa că-i îngrozitor? Cineva l-a împuşcat. Domnul Bosley spunea că avea o gaură chiar între ochi.

— Ce oribil, zisei, încercând să par îngrozită. Şi ştii cum s-a întâmplat?

— Conetabilul trebuie să afle treaba asta. Da cine ar fi în stare de aşa ceva? Domnul Bosley zice că domnul Wilson era un bătrân antipatic, da nu omori un om doar pentru că e antipatic.

— Nu, bineînţeles că nu, dar asta nu ne priveşte pe noi, Fiona. Sunt sigură că poliţia va afla totul.

Părea mai calmă, acum că povestise totul şi se holba la oglindă.

— Cum s-a spart, doamnă?

— Am dat peste ea, am spus, încercând să-i atrag atenţia de la oglindă.

— Aţi dat peste ea? Dar e aşa de mare!

— Am vrut să o mut la fereastră, ca să am mai multă lumină.

Era o explicaţie plauzibilă, pentru că aprobă din cap şi îmi spuse, liniştită.

— Nu vă faceţi griji, doamnă. Tom Atkins o

poate înlocui.

— Oh, nu, am protestat, pentru că nu. Voiam să spulber vraja oglinzii. Fiona mă privi surprinsă.

— Domnul Singleton s-ar putea să vrea să o repare în oraş, aşa că o vom împinge în antreu şi o vom acoperi cu o cârpă.

Oglinda mă îngrozea, dar mă intriga în acelaşi timp, pentru că ştiam că imaginile pe care mi le arătase reprezentau scene importante din trecut. Nu ştiam dacă oglinda putea fi vie numai în Noaptea de Sânziene, dar, terifiată sau nu, aveam de gând să aflu.

M-am îmbrăcat în grabă şi am coborât la micul dejun, pentru că eram nerăbdătoare să aud ce se discuta. Era evident că vestea provocase aceeaşi reacţie fiecărui locatar al vilei, pentru că erau cu toţii strânşi în salon.

Deja se auzea discuţia aprinsă şi, după ce am anunţat că fusesem informată de incident, grupul nu mă mai băgă în seamă, spre mulţumirea mea.

Am întârziat în dreptul mesei cu bucate, nehotărându-mă ce să servesc. Cu spatele la ceilalţi, puteam asculta ce vorbesc, fără să mă tem că ochii lor, mai cercetători decât ai Fionei ar fi depistat vreo urmă de îngrijorare pe faţa mea.

— E sezonul de vânătoare, spunea Victor. Poate că a fost un accident.

Mi-am ţinut răsuflarea, dar nimeni nu-şi aminti că Forrest şi Owen McRae fuseseră la vânătoare de raţe cu o zi în urmă.

— Vrei să mărturiseşti, Victor, râse Nicky. Tu ne-ai povestit despre accidentul cu tigrul şi cu băieţelul. Nu-ţi aminteşti?

— Foarte amuzant, răspunse Victor, numai că eu nu mai vânez.

— Ei bine, cineva într-adevăr era la vânătoare. Când un om e împuşcat în numele tatălui, nu se mai numeşte accident de vânătoare.

Mă îndreptam cu farfuria spre masă când intră Fiona, pentru a mă anunţa:

— Mă scuzaţi, doamnă Singleton, dar a venit un poliţist. Zice că vrea să vă pună nişte întrebări despre uciderea domnului Wilson.

XVIII

Şeriful, un bărbat solid, între două vârste, mă aştepta în holul de la intrare. Fără îndoială că vila Montelano îi trezea aceeaşi curiozitate şi în acelaşi timp dezgust ca şi celorlalţi localnici, pentru că părea neliniştit.

— Bună dimineaţa, zisei, cu un aer degajat, chiar dacă inima îmi bătea tare în piept. Sunt doamna Singleton, stăpâna vilei. Vă pot ajuta cu ceva?

„Stăpâna vilei”. Era un titlu pe care nu îl mai asociasem vreodată cu persoana mea, dar cuvintele au fost rostite natural.

— Şerif Atkins, zise cu deferenţă şi îşi scoase pălăria.

— Sunteţi rudă cu Tom Atkins?

— Probabil. Sunt mulţi Atkins prin părţile astea.

— Să mergem în bibliotecă. E mai confortabil. Doriţi o ceaşcă de cafea?

— Nu, mulţumesc, nu voi zăbovi prea mult.

„Vrea să ştie unde este Forrest! Vrea să îl aresteze!” mă gândeam, disperată.

Mă urmă în bibliotecă şi i-am oferit un scaun cu zâmbetul pe buze, apoi am închis uşa.

— Şi acum, cu ce vă pot fi de folos?

— Cum spuneam, doamnă Singleton, nu va dura mult.

Cercetez cazul lui Eli Wilson. Am înţeles de la servitoare că aţi aflat de moartea lui.

Am dat din cap, iar şeriful continuă.

— Ei bine, doamnă, am aflat că v-aţi întors pe jos acasă, cam la ora la care trăsura a apărut la potcovărie, cu trupul lui Wilson. Încerc să aflu din ce direcţie venea şi mă întrebam dacă nu cumva aţi văzut-o pe drum.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Nu avea nimic de-a face cu Forrest; era doar o întrebare de rutină.

— Nu am văzut absolut nimic, m-am auzit rostind. Minciuna îmi părăsi gura fără nicio urmă de bâlbâială.

Şeriful Atkins se ridică atunci.

— Asta e tot, doamnă. V-am spus că nu va dura mult. Vă mulţumesc.

Am deschis uşa şi am văzut pe cineva care dispărea pe coridor”.

— Un moment, Anna, zisei, iar ea se întoarse şi mă privi cu ochii plini de ură. Condu-l pe şeriful Atkins înainte de a da raportul signorei.

Spre marea mea satisfacţie, am văzut cum s-a roşit toată şi cum îi dispăru expresia aceea batjocoritoare.

Mi-am luat la revedere de la şerif şi apoi am privit de la fereastră. Urcă pe un cal murg şi se îndreptă spre pădure. Voia doar să scurteze drumul spre oraş sau căuta ceva anume?

Epuizată, m-am aşezat şi am început să plâng. Pesimistă, nu îmi venea să cred că întrevederea cu şeriful decursese bine.

Două zile mai târziu, am avut un alt oaspete. Spre deosebire de şerif, acesta era binevenit, cu toate că vizita lui avea să declanşeze o serie de evenimente care aveau să dea drumul demonului meu şi să-l facă să mă domine.

Owen McRae sosi miercuri dimineaţă cu o servietă plină de schiţe şi planuri.

— Desigur, nu vom putea începe lucrările până la primăvară, dar tot eram în zonă cu o altă problemă, şi m-am gândit să ţi le las, iar dacă ai modificări de făcut, le putem discuta altă dată.

— Forrest le-a văzut?

— Da, dar vrea ca tu să dai acordul final, Charlotte. Ah, era să uit. Forrest m-a rugat să-ţi dau biletul acesta, zise, scoţând din servietă un

plic. Unul din procese a fost amânat până sâmbătă şi nu poate veni acasă la sfârşitul săptămânii. Eu va trebui să discut un proiect la New Orleans şi voi lipsi mai multe luni. Doream să-ţi văd reacţia şi de aceea ţi-am adus planurile.

Am luat biletul şi l-am îndesat în buzunar. Eram amărâtă, dar nu voiam să se vadă; însemna că nu aveam să-l văd pe Forrest timp de două săptămâni.

— Sper să puteţi rămâne câteva zile.

Cunoscând tensiunea care domnea în vilă, îmi zâmbi prieteneşte.

— Mi-ar fi făcut plăcere, Charlotte, dar trebuie să plec la New Orleans săptămâna viitoare şi am o mulţime de treburi de rezolvat până atunci. Trebuie să prind trenul de mâine dimineaţă.

— Desigur. E frumos din partea ta să-mi aduci schiţele, Owen.

— Slavă Domnului, râse el. Mă bucur că în sfârşit mă tutuieşti. Acum mă simt ca un prieten şi nu ca o relicvă.

Era ciudat că acum mi se părea absolut natural să-i spun Owen, dar cu câteva zile înainte mi s-ar fi părut o impertinenţă…

Am sunat şi, când Anna apăru, i-am spus:

— Domnul McRae va petrece noaptea la vilă, Anna. Pregăteşte-i, te rog, o cameră.

— Şi, signora.

Faţa îi era imobilă, dar, oricum, era prima oară când mi se adresa cu acest titlu.

După ce plecă, Owen deschise servieta şi îmi dădu un desen a ceea ce avea să devină vila după refacere. Mie mi se părea că era bun de pus în ramă, dar Owen râse de sugestia mea.

— Eu nu sunt artist. Nu e decât o schiţă arhitecturală. Studiam schiţa şi nu-mi credeam ochilor. Castelul sinistru din pata de cerneală dispăruse şi în locul lui vedeam un conac elegant.

— Oh, Owen, este splendid.

— Soţul tău merită laudele. Ştia exact ce voia. Nu am făcut decât să-i îndeplinesc dorinţele.

Desigur, mă gândeam, acesta fusese visul lui Forrest.

„Iar tu nu ai fost decât mijlocul prin care să devină realitate”, mă completă demonul, dar nu l-am băgat în seamă şi am încercat să mă concentrez la ce spunea Owen.

— Vrei să vezi şi planurile?

— Nu chiar, am răspuns. Nu am nevoie decât de schiţa aceasta. Nu cred că aş înţelege ceva din planuri.

Mă întristasem, ca atunci când o etapă a vieţii se apropie de sfârşit. O dată ce Forrest avea să recapete Lauraland, nu va mai avea nevoie de mine.

Owen puse la loc planurile, în servieta lungă.

— Deci, îţi las ţie schiţa. Eşti sigură că nu ai nicio întrebare?

— Nu. De fapt, da, dar nu în legătură cu renovarea. Mă întrebam dacă atunci când te-ai

uitat în jurul casei nu ai găsit vreun coridor secret, ştiu că e o prostie, dar cineva din oraş mi-a spus ceva despre asta…

— Da, desigur. Aripa de apus are o trecere secretă.

— Lumea spune că era folosită pentru a ascunde sclavii, zisei, amintindu-mi de spusele doamnei Bessie.

— E posibil, răspunse, dar mie îmi sună cam romantic. Mai degrabă, proprietarul a construit-o dintr-un capriciu. Toate casele vechi aveau aşa ceva. Când construiau o casă, doreau să fie unică într-un fel sau altul. Ia ca exemplu castelul pretenţios al Josephinei, adăugă cu un zâmbet.

— Cum ai găsit trecerea secretă?

— Am descoperit ieşirea.

— Nu ai trecut prin ea?

— Am intrat doar câţiva metri. Ţi-o voi arăta, continuă, amuzat de interesul meu. Dar nu voi trece prin culoar şi cred că nici tu nu eşti amatoare de aşa ceva. De obicei, şoarecii îşi fac culcuş prin asemenea locuri, deşi, trebuie să spun, mie mi s-a părut foarte curat Vino cu mine în grădină, şi ţi-o voi arăta.

Ieşirea era ascunsă de nişte buruieni înalte, dar chiar şi fără ele, uşa ar fi fost greu de observat. Owen o împinse şi se deschise.

— Nu se vede mare lucru fără o lanternă. Coboară întrucâtva, apoi mai e o uşă şi pe urmă o scară.

— Şi unde dă?

— Aceea nu e biblioteca? mă întrebă, arătând spre fereastra de deasupra capetelor noastre? la care eu am dat din cap.

— Atunci bănuiesc că există o uşă mascată prin unul din corpurile de bibliotecă.

— Hai să vedem! zisei şi, cu un zâmbet indulgent, mă urmă în casă, apoi în bibliotecă.

— Se ascultă la uşă, zisei, în timp ce o închideam, aşa că, te rog, Owen, să nu vorbim. Nu vreau ca cineva să afle ce căutăm aici.

Până şi mie îmi suna melodramatic şi Owen mă privi cu un amestec de îngrijorare şi milă. Mă credea nebună? Sau poate că Forrest îi povestise de „vedeniile” mele.

În orice caz, dădu din cap şi se puse pe treabă. Scotea câteva cărţi deodată şi ciocănea în placajul din spate.

După câteva minute, zâmbi mulţumit şi îmi nu semn să mă apropii.

Îmi arătă un buton care se confunda aproape perfect cu placajul. Îl apăsă şi am tresărit când raftul se deschise. Nu am putut vedea decât un palier şi câteva trepte. Cineva bătea la uşă.

— Închide, repede, am şoptit, apoi, îndreptându-mă spre uşă, am strigat: Un moment!

Dar clanţa se mişca deja şi silueta impunătoare a lui Dorcas apăru în cadrul uşii. Mă privea cu milă.

— Deranjez cumva?

— Deloc, răspunse Owen din spatele meu şi, întorcându-mă l-am văzut în dreptul raftului închis, ţinând în mână un volum gros. Îl închise şi îl puse la loc pe raft, apoi mi se adresă:

— Ţi-aş sugera să cauţi în Istoria Americii, volumul II, de Hilary King, Charlotte, dacă mai ai nevoie de detalii, după care se întoarse spre Dorcas şi rosti: Pe Charlotte o interesează istoria Americii.

— Foarte bine. Atunci să se concentreze asupra istoriei şi să lase casa asta în pace, zise apăsat, apoi continuă, ignorându-mă. Ascultaţi sfatul meu, domnul McRae, nu vă mai obosiţi să faceţi planuri pentru vila Montelano. În curând va avea alt proprietar şi e păcat să vă pierdeţi timpul.

Eram revoltată. Dacă Dorcas nu se sfia să mă insulte în faţa unui oaspete, la ce mă puteam aştepta de la ceilalţi? Şi dacă Victor şi Nicky nu erau decât lacheii lui Dorcas? Owen era un bărbat cultivat şi simţea de datoria lui să mă apere, chiar dacă mă înfioram la gândul că ar fi putut înfrunta vulgaritatea crasă a lui „Victor sau sarcasmul ieftin al lui Nicky. Oare ce o făcuse pe Dorcas să se poarte astfel? „în curând va avea un alt proprietar”. Păruse foarte sigură pe ea. Oare Dorcas lucra pe cont propriu? Probabil că şi ceilalţi ştiau ceea ce Dorcas părea să ştie…

Temerile că rufele murdare de la vilă aveau să fie fluturate în faţa lui Owen s-au dovedit nefondate. Cu excepţia ieşirii lui Dorcas de mai

devreme, moştenitorii Giei au părut chiar foarte politicoşi şi bănuiam că Owen credea că exagerasem în privinţa caracterelor lor.

Conversaţia din timpul cinei fu de circumstanţă şi nimeni nu lansă ideea că Owen venise din raţiuni profesionale, chiar dacă eram sigură că toţi ştiau.

Am început să mă liniştesc şi, ca un calm dinaintea furtunii, seara trecu fără niciun fel de incident. După cină ne-am adunat în sala de muzică, iar Owen insistă ca Don Alberto să cânte la vioară. Oare talentele acestor oameni nu aveau limite, mă întrebam, vrăjită de virtuozitatea Maestrului, care cânta acompaniat de Owen la pian.

Pasajele din Ceaikovski şi Mendelsohn dădeau o notă tristă serii şi iarăşi mă simţeam ca şi cum aş fi pierdut ceva sau eram pe cale să pierd un lucru drag.

În noaptea aceea l-am visat pe tatăl meu, iar când m-am trezit, trăsăturile feţei lui îmi erau clare în minte, ca şi cum l-aş fi întâlnit cu o zi în urmă. Cum de nu îmi dădusem seama că era italian? Faţa măslinie, căldura, mâinile expresive, ochii iubitori… Ce era cu ochii lui? încercase să-mi transmită ceva în vis?

M-am îmbrăcat şi am coborât. Owen plecase deja şi eram supărată că nu apucasem să mai discutăm despre trecerea secretă. Dar deja aveam informaţia esenţială: „În spatele Istoriei Americii,

volumul II, de Hilary King”. Repetam cuvintele ca pe un descântec, dar nu am găsit un moment potrivit în care să cercetez trecerea.

Curiozitatea se transformase în obsesie şi acum, când ceasul suna ora două, auzii o voce familiară în mintea mea.

„E momentul ideal să-ţi satisfaci curiozitatea. Sau îţi e cumva teamă de ceea ce ai să găseşti?”

2Ignoram vocea şi mă gândeam că, dacă trecerea fusese concepută pentru a ascunde sclavi, ar trebui să ducă într-o cămăruţă, ca o chilie de călugăr, din castelele din vechime.

M-am ridicat din pat şi am început să mă îmbrac. Slavă Domnului că nu eram nevoită să intru pe uşa din grădină, pentru că, privind pe fereastră, am observat ceaţa deasă care se lăsase.

Îmi spuneam că nu avea să dureze mult. Aveam să mă întorc, pregătită pentru un somn bun, înainte de ora trei. Am îndesat o lumânare şi mai multe cutii de chibrituri în buzunarul fustei negre şi am ieşit din cameră. Holul de la intrare mă înfricoşase întotdeauna şi, atentă la armura din capul scărilor, am coborât. Încă mai bănuiam că cineva se putea ascunde în acea armură şi aveam impresia că cineva mă priveşte prin fantele pentru ochi ale căştii.

Am trecut repede pe lângă ea şi am păşit pe coridorul întunecat. Era luminat suficient de holul de la intrare ca să văd pe unde calc, dar biblioteca se afla la celălalt capăt şi, ca să ajung la ea,

trebuia să pipăi pereţii.

Odată ajunsă în încăpere, am scos o cutie de chibrituri. Tocmai voiam să o deschid când am auzit un zgomot slab dinspre fereastra care dădea în grădină. Paralizată de frică, am rămas nemişcată un timp, dar pe urmă mi-am dat seama că nu putea fi vorba decât de o creangă de copac care se lovea de geam”.

Am aprins lumânarea, dar, înainte de a cerceta rafturile, am tras draperiile şi am privit afară. Ceaţa era şi mai deasă şi atârna prin copaci. Peisajul mirific de până atunci luase o înfăţişare sinistră. Am tras repede draperiile, pentru că nu era momentul să-mi stârnesc imaginaţia şi să văd cine ştie ce forme prin ceaţă.

Am ridicat lumânarea şi am început să caut volumul îl al Istoriei Americii. Cartea era uşor de găsit şi, după o scurtă ezitare, am scos-o şi am apăsat butonul.

Inima începu să-mi bată mai tare când corpul de bibliotecă se deschise. Am pus cartea la loc în raft şi am privit spre culoar. Prima mea bănuială fusese corectă. Treptele care veneau de afară se opreau la acest palier, apoi continuau la etajul superior.

Am păşit în vârful picioarelor pe palier, cu dinţii clănţănind. Îmi spuneam că puteam să mă întorc când voiam, dar, spre oroarea mea, în acel moment, corpul de bibliotecă începu să se închidă.

Curentul de aer îmi stinse lumânarea şi am

rămas în beznă. Am intrat în panică şi mă gândeam la tot felul de posibilităţi, dar raţiunea nu mă părăsise încă. Îmi spuneam că mai aveam suficiente chibrituri. M-am aşezat pe vine şi am început să caut chibriturile. Am aprins lumânarea şi m-am ridicat. Cercetând pereţii, am observat un buton identic cu cel aflat de cealaltă parte a rafturilor. Ceva mă împiedica să îl apăs.

Dacă cineva închisese uşa secretă? Dacă era aşa, acel cineva mă aştepta de cealaltă parte. Ar fi fost o prostie să mă întorc în bibliotecă, aşa că am urcat treptele, fiind conştientă că, dacă duceau spre o cameră secretă, nu mai aveam pe unde să ies decât prin bibliotecă sau prin ieşirea din grădină.

Nu îmi convenea niciuna din alternative, dar stând la capătul scării, mă rugam ca atunci când voi apăsa butonul să mă trezesc într-o cameră goală, ceea ce ar fi îndepărtat multe din temerile mele.

Nu-mi amintesc să fi apăsat pe buton sau să fi văzut zidul deschizându-se, dar ştiu că am simţit pumnalul trădării în suflet în momentul în care am intrat şi m-am trezit în propriul meu apartament.

Panoul mobil era montat într-un alcov de lângă baie, iar butonul era ascuns cu artă într-un ornament. Bunicul lui Forrest construise această casă. Forrest fusese crescut aici şi numai un nebun ar fi susţinut că Forrest nu avea de unde să ştie de trecerea secretă.

Am început să plâng când mi-am amintit cum mă convinsese că visasem în noaptea în care mă trezisem şi el nu mai era în cameră.

Nu era de mirare că îmi ascunsese faptul că vila Montelano şi Lauraland erau una şi aceeaşi. Casa aceasta era plină de secrete, iar Forrest nu voia să le împartă cu mine.

Descoperirea mea deschisese cutia Pandorei şi acum, o avalanşă de întrebări mă asalta.

„Unde plecase Forrest în prima noapte şi de ce?”

„Fusese oare singura dată când mă lăsase dormind şi plecase prin trecerea secretă?”

„Poate că mai plecase şi altă dată, fără ca eu să-mi dau seama”.

Odată pornite, întrebările nu se mai opreau, succedându-se logic.

„Mai ştia cineva de trecerea secretă?”

Deodată am simţit o sudoare rece pe tot corpul, amintindu-mi de Mâna neagră. Desigur că mai ştia cineva. Numai aşa puteau intra.

XIX

— Signore Singleton nu venit încă?

Întrebarea fiind pusă de Anna, mă deranjă, dar i-am răspuns distrată.

— Domnul Singleton are treabă în oraş, Anna.

— Acel poliziotto… zise mirată, bărbatul acela, zise gesticulând, cum îi spuneţi? Ser…

— Şeriful?

— Da, asta e, şeriful.

— Ce e cu el? A fost aici? întrebai, evident interesată.

— Şi. Venit dimineaţă, dar spus că signore Singleton nu e acasă până la ora cinci.

— De ce nu mi-ai spus?

— I-am spus lui signora, răspunse, cu o vagă aroganţă.

— Ca stăpână la vila Montelano, insist ca vizitatorii să-mi fie anunţaţi. E clar, Anna? zisei sfredelind-o cu privirea.

— Dar signora…

— Signora nu e stăpâna vilei, ci eu sunt. Capisci?

Dacă ar fi văzut o stafie nu ar fi fost la fel de speriată.

Am simţit o satisfacţie imensă când Anna ieşi din încăpere.

Ce o speriase de fapt? Faptul că folosisem un termen italienesc? Sau poate că pentru un moment a văzut în mine o altă persoană? A Giei, probabil?

Dar nu aveam timp de speculaţii şi mi-am îndreptat gândurile în altă parte. Ce mai voia şeriful? De data aceasta îl căutase pe Forrest. Am privit ceasul şi am văzut că era deja trecut de ora patru. Şeriful avea să sosească curând şi mă întrebam dacă nu va găsi curios faptul că Forrest nu avea să fie acasă. Tocmai cântăream această

posibilitate, când, o Anna supusă intră în încăpere.

— Şeriful Atkins. A venit. Să-i spun să intre, signora

Singleton?

— Nu. Condu-l în camera de dimineaţă şi spune-i să mă aştepte.

Am tras aer în piept şi am plecat să îl întâmpin.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru servitoare, zisei, după ce ne salutarăm. V-aş fi putut spune personal azi-dimineaţă că domnul Singleton s-a decis să rămână în oraş. Mă tem că va lipsi încă o săptămână.

— Chiar aşa?

— Da. E foarte ocupat la tribunal. Îmi imaginez că ştiţi cum e.

— Desigur, doamnă, că ştiu.

— Poate vă pot ajuta eu…

— Proprietăreasa lui Eli Wilson, începu după o ezitare, susţine că domnul Singleton l-a vizitat pe vizitiu duminică dimineaţa. Ştiţi ceva despre asta?

Simţeam cum sângele mi se urcă la cap, dar m-am forţat să zâmbesc.

— Nu, dar ştiu că domnul Wilson conducea trăsura neglijent. Era cât pe-aci să se răstoarne cu câteva zile în urmă chiar aici, pe aleea de la intrare. Probabil că soţul meu a vrut să-i atragă atenţia în privinţa asta.

Nu puteam şti ce gândea, dar îmi spuneam că nu putea fi un prost, în ciuda înfăţişării sale simple.

— V-aş ruga să-i spuneţi soţului dumneavoastră să mă viziteze când se întoarce acasă, doamnă.

— Desigur, şerif Atkins. Soţul meu trebuie să se întoarcă vineri. Aţi mai descoperit ceva în cursul cercetărilor?

— Am găsit foarte mulţi bani în camera lui Wilson, răspunse, apoi îşi corectă spusele: Foarte mulţi pentru un birjar, ceea ce poate însemna că şantaja pe cineva.

— Asta e bizar, spusei.

— Da doamnă şi să vă mai spun ceva curios. Wilson avea un bici cu încrustaţii de perle. Se lăuda mult cu biciul ăla. Se plimba cu el prin oraş şi-l ţinea ca pe o armă. Sigur, nu amenința pe nimeni cu el. Dacă ar fi făcut-o, l-aş fi închis.

— Poate l-a vândut.

— Am spus eu că lipseşte? zise, zâmbind.

Mi-am muşcat limba de teamă, dar el continua să zâmbească.

— În orice caz, biciul lipseşte cu adevărat, doamnă, chiar dacă nu făcea mai mult de zece – cincisprezece dolari, dar Wilson nu se despărţea niciodată de el.

Obrajii îmi ardeau. De ce nu aruncasem biciul înapoi în trăsură?

— E timpul să plec, zise, luându-şi pălăria. Mulţumesc pentru ajutor. Îi veţi spune domnului Singleton să se oprească pe la biroul meu când se va întoarce, nu-i aşa, doamnă Singleton?

După ce plecă, am început să mă plimb prin

cameră, reconsiderându-i spusele. De ce se referise la biciul birjarului? Am alungat acest gând şi am ieşit. Pe coridor m-am întâlnit cu signora.

— Anna mi-a spus că doriţi să îl primiţi pe fiecare vizitator al vilei. Nu se face aşa, continuă, cu un zâmbet condescendent pe buze. La casele mari, de lucrul acesta se ocupă intendenta.

— La vila Montelano nu se va mai proceda astfel, am replicat şi v-aş fi recunoscătoare dacă i-aţi anunţa şi pe ceilalţi servitori, Sophia.

Nu ştiu ce a deranjat-o mai mult: noua regulă sau faptul că îi rostisem numele mic, dar faţa i se stâlci de o expresie de ură, iar ochii ei mă străpungeau.

— Mulţumesc. Asta ar fi tot, am zis, dornică de a evita o nouă confruntare.

Rostite cu accentul meu sacadat britanic, cuvintele rămaseră un timp suspendate între noi şi, după ce îmi aruncă o privire criminală, se întoarse şi dispăru.

Aveam alte lucruri mai importante la care trebuia să mă gândesc şi, simţind nevoia de aer curat, mi-am pus costumul de călărie şi m-am îndreptat spre grajduri.

Cal era întotdeauna bine dispus şi salutul lui cald îmi uşură inima. O ţesăla pe Angelina, iapa pe care mă învăţase să călăresc. Zâmbi şi îmi spuse:

— I-am spus fetei ăsteia că veţi veni astăzi. Îi era dor de stăpâna ei, dar eu ştiam că nu o să rămâneţi în casă pe o vreme frumoasă ca asta.

Vezi, Angelina, ce ţi-am spus, continuă, făcând cu ochiul şi vorbind în şoaptă cu iapa.

— Aş fi venit mai devreme, dar m-a întârziat şeriful Atkins.

— Şi, l-am văzut când a venit călare. Îşi pierde vremea. N-o să afle aici ceea ce caută, zise, devenind deodată serios.

Privirile ni se întâlniră şi mă întrebam ce voia să spună. Ştia ceva, sau voia doar să facă conversaţie? Se întoarse şi strigă pe unul din grăjdari.

— Hei, tu, băiete! Adu şaua Angelinei. Doamna Singleton pleacă acum să se plimbe.

Pierdută în propriile-mi gânduri, am dat pinteni calului şi, înainte de a-mi da seama încotro ne îndreptam, intrasem deja în pădure.

— Nu, Angelina, nu astăzi, zisei, trăgând hăţurile şi întorcându-ne în direcţia opusă. Ceva îmi atrase atenţia şi am ridicat privirile, pentru a vedea cabana care străjuia vârful dealului.

Cineva se plimba pe acolo, dar nu îmi dădeam seama cine era. Putea fi o femeie sau un bărbat, iar după câteva momente, silueta fu ascunsă privirilor mele. Persoana respectivă intrase sau ieşise din cabană, nu eram sigură şi nici nu voiam să aflu. Dădui pinteni Angelinei, dornică să fac o cursă nebunească, să uit de vilă, de pădure şi de toate problemele pe care mi le cream.

Pantele abrupte de pe cealaltă parte a domeniului erau periculoase pentru un călăreţ

începător, dar nu mă temeam de primejdie şi, în ciuda tuturor obstacolelor, câteva ore mai târziu, eu şi Angelina ne întorceam la grajduri, epuizaţi, dar teferi.

— Băiete, strigă Cal, şterge de sudoare calul ăsta şi acoperă-l cu o pătură, ordonă, apoi se întoarse spre mine. Acum mergeţi înapoi în casă, doamnă Charlotte. Scoateţi hainele astea ude înainte de a răci zdravăn. Nu vă faceţi griji. Mă auziţi?

Grăjdarul se ocupa de Angelina şi i-am aruncat o privire îngrijorată lui Cal. Urmându-i privirea, am văzut cum îşi deschise palma enormă, lăsând să se vadă capătul cu perle încrustate a unui bici. Din el porneau capete tăiate de piele şi, privindu-mă cu înţeles, îmi zise:

— Cal se ocupă de tot, doamnă Charlotte. Nu vă faceţi griji.

Conversaţia din acea seară era încinsă, iar după cină, am rămas foarte puţin cu oaspeţii mei nepoftiţi, după care am urcat în cameră, dar nu pentru a dormi, ci pentru a decanta întâmplările din acea zi.

Cum pusese mâna Cal pe bici? îl găsise din întâmplare, sau îl adusese curentul la mal? Dacă mă văzuse când l-am aruncat în apă?

Nu prea conta, de fapt. Ceea ce mă îngrijora era faptul că acest Cal ştia ce semnificaţie avea biciul şi mă întrebam dacă nu cumva cunoştea şi faptul că Forrest era făptaşul.

„Bineînţeles că ştie! Altfel nu ar fi distrus o dovadă”, îmi şopti demonul.

Mi-am scos bijuteriile, cu excepţia lănţişorului de la Gia. Mă obişnuisem să îl port până şi în pat. Cu mâinile tremurânde, am încercat să-mi desfac rochia la spate, dar, cum nu reuşeam, am smuls-o. Aş fi putut să o chem pe Fiona să mă ajute, dar voiam să rămân singură, cu gândurile mele. În timp ce agăţam rochia în baie, am atins-o din greşeală. Era caldă şi am tras cearşaful care o acoperea. Crăpătura dispăruse şi oglinda pulsa, ca o inimă care bate. În baie era întuneric, dar o rază de lumină luase strălucirea lănţişorului şi o reflecta în oglindă, atât de puternic încât îmi era teamă să nu izbucnească în flăcări.

Acţionând din instinct, am tras oglinda în mijlocul dormitorului. Lumina se stinse imediat, dar oglinda continua să pulseze şi priveam fascinată iarăşi norii care se adunau în centrul ei.

Vârtejul se formă din nou, şi când totul se consumă, oglinda era curată. Treptat, imaginile apărură, iar faţa Giei se vedea în centru.

De data aceasta nu mai era îmbrăcată în haine ţărăneşti, ci într-o rochie strălucitoare pe care am recunoscut-o ca pe unul din costumele pe care signora şi cu mine le împachetasem, pentru a fi trimise teatrului Metropolitan.

Gia îl purtase în Traviata şi signora intrase în transă povestindu-mi despre rolul ei în Violetta şi de faptul că Verdi se îndrăgostise de ea.

Era singură pe scenă şi era aclamată, se părea, pentru că se înclina şi trimitea săruturi unui public nevăzut. Din culise apăru un bărbat bărbos care o îmbrăţişă şi apoi o conduse în afara scenei.

Scena dispăru şi apăru o altă imagine. De data aceasta părea să fie o cabină a teatrului, plină de buchete de flori. Gia stătea în faţa unei oglinzi şi o altă femeie stătea lângă ea. Faţa acesteia era schimonosită de ură şi îi aruncă un pumn de monede pe masă, după care ieşi, iar florile din cameră tresăriră. Singură în încăpere, Gia se privea în oglindă şi zâmbea.

Imaginea se estompă şi aşteptam cu răsuflarea tăiată o alta, ceea ce se şi întâmplă.

Era o cameră cu puţină mobilă. Ceva îmi era familiar în încăpere, pentru că semăna cu camera mea de la pensiunea din Londra. Nu era potrivită pentru o femeie ca Gia Gerardo, dar se afla acolo şi, spre dezgustul meu, înlănţuită în pat cu un bărbat.

Părea mai în vârstă în această scenă, dar şi bărbatul era mai în vârstă decât ea şi nu acelaşi care o îmbrăţişase pe scenă. Mă simţeam ca un voyeur şi îmi era ruşine că priveam această scenă, dar am continuat să mă uit, din curiozitate.

Se aprinse o lumină, sau se deschise o uşă, pentru că, deodată, cuplul se ridică, expunându-şi goliciunea spre cineva care stătea la capul patului.

Părul lung al Giei îi ascundea faţa, dar pe cea a bărbatului o vedeam perfect şi nu cred că mai

văzusem vreodată atâta groază întipărită pe faţa cuiva.

Această ultimă imagine sparse oglinda şi spulberă vraja. Nu aş fi vrut să continue, pentru că ceea ce văzusem mă afectase şi mă dezgustase în acelaşi timp. Cine apăruse la capul patului? Putea fi soţul ei?

Fața aceea îmi rămase întipărită în minte. Nu există vină mai mare decât trădarea şi mă întrebam dacă Forrest ar fi afişat aceeaşi expresie în momentul în care aveam să-i pun întrebările care nu mai puteau fi evitate.

Mult mai târziu m-am trezit şi am rămas ţeapănă în pat. Fusese un vis sau realitate, râsul batjocoritor pe care îl auzisem?

Am aprins lumina. De data aceasta aveam de gând să aflu dacă râsul acesta aparţinea fantomei bunicii mele. Fără să încerc să fac zgomot, m-am ridicat din pat şi, păşind mai greu decât de obicei, am intrat în baie.

Râsul sinistru se auzi din nou.

— Fiona, am strigat, îndeajuns de tare pentru ca oricine s-ar fi găsit în trecerea secretă să mă audă.

Am auzit iarăşi râsul şi, îndreptându-mă încet spre intrarea secretă, am apăsat pe buton. Uşa se deschise scurt şi m-am trezit privind într-o beznă totală. Am auzit un foşnet şi deja ştiam că surprinsesem pe cineva în trecerea secretă. Trebuia să aflu cine era.

Fără să realizez riscul, am păşit în întunericul

dens. Mi-am amintit de zgomotul făcut de uşă şi mi-am imaginat că lumânarea celui pe care îl urmăream se stinsese, dar pe scările de jos se vedeau pete de lumină şi mi-am dat seama că avea o lanternă, ceea ce ne punea pe poziţii de inegalitate.

În orice caz, nu aveam de gând să mă întorc şi, cu mâinile pe balustradă, m-am îndreptat spre treptele sinistre. Am alunecat la un moment dat şi am căzut pe câteva trepte, dar mă apropiam, de pradă, pentru că lumina se vedea din ce în ce mai aproape.

Duşmanul meu era disperat să scape, pentru că de data aceasta nu mai stingea lanterna, lăsând-o să meargă în continuu. Raza de lumină îmi folosea şi mie, pentru că puteam vedea acum că purta o pelerină cu glugă. Nu puteam să îmi dau seama de identitatea lui sau a ei, dar era clar că era o făptură în carne şi oase şi nu vreo fantomă care ar fi putut dispărea.

Ajunse la primul etaj, dar continuă să coboare, dându-şi seama fără îndoială că grădina, cu buruienile înalte şi tufişurile l-ar fi ajutat mai mult să se ascundă decât biblioteca.

Am continuat fără încetare hărţuiala, până în momentul în care prada se apropie de uşa spre grădină şi o deschise.

Demonul îmi şopti la ureche:

„Ai pierdut. Odată ajuns afară, inamicul tău va fi înghiţit de noapte şi nu vei afla niciodată cine e”.

— Nu! am ţipat, iar ţipătul meu sperie silueta pentru că rămase nemişcată în dreptul uşii.

Chiar în acel moment, eram afară şi m-am aruncat asupra apariţiei fantomatice, trântind-o pe stratul de iarbă.

Ne-am tăvălit pe iarbă ca nişte animale, dar era întuneric şi încă nu puteam vedea faţa hărţuitorului meu. Cu o smulgere supraomenească, scăpă de mine şi o luă la fugă. M-am lovit cu capul de ceva tare şi, ducând mâna la ceafă, am descoperit că era lanterna.

Am apucat-o şi am alergat pe urmele siluetei. Când am ajuns-o din urmă, i-am pus lanterna în ochi. Era Caria!

Cu răsuflarea tăiată, ne priveam una pe cealaltă; hainele ne erau pline de noroi, iar părul ne atârna, încâlcit pe umeri. La un moment dat, o lumină se aprinse la o fereastră. Glasul Fionei sfâşie tăcerea nopţii.

— E cineva acolo?

— Nu e nimeni. Stăm de vorbă, răspunse Caria. Du-te la culcare.

Fereastra se închise şi faţa Cariei se schimonosi de mânie.

— Târfă mică! mai bine îţi rupeai gâtul pe scări!

— Ce păcat că de data asta nu ai putut să mă împingi, cum ai mai făcut! zisei.

— Eşti nebună. Nu te-am împins eu.

După aceasta, faţa Cariei se strâmbă într-un zâmbet, iar eu am încremenit. Era exact zâmbetul

pe care Gia îl afişase după ce acea femeie îi aruncase banii pe masă.

— Poate te-a împins soţul tău? Ştii că i-ar conveni să scape de tine. Doar nu eşti atât de naivă încât să crezi că te iubeşte, zise, aruncând pe spate claia de păr care îi acoperea ochii, după care pufni în râs.

— Mă iubeşte cu adevărat, zisei. Eşti doar geloasă. De aceea faci ceea ce faci.

Râdea din ce în ce mai tare şi am strigat.

— Încetează. Începi să-ţi pierzi minţile.

Se opri şi mă privi furioasă.

— Nu, cara mia, tu eşti cea care îşi pierde minţile. Nu înţelegi? Acesta era planul. Îl ajut pe Forrest să te facă să înnebuneşti, pentru ca apoi eu să rămân stăpâna vilei.

— Minţi! Nu te cred!

— Cum crezi că am aflat de trecerea secretă? în afară de Forrest şi de mine nu mai ştie nimeni. Desigur, în afară de tine şi de moşul ăla de Owen McRae. Forrest şi cu mine am fost amanţi, cu mult timp înainte de a te cunoaște pe tine, continuă, afişând zâmbetul acela batjocoritor al Giei. Îţi aminteşti de noaptea în care te-a adus la vilă? în noaptea aceea s-a folosit de trecerea secretă. Ne-am întâlnit chiar aici, în grădină şi am stabilit planul.

După aceasta, ridică mâinile spre cer.

— Ah, de ce nu te întorci în Anglia? Oricum vei pierde moştenirea, iar eu şi Forrest nu avem

nevoie de bani. Vidici va face din mine vedeta vedetelor.

— Văd că fabulezi mai mult decât credeam, am replicat.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Eşti o cântăreaţă de mâna a doua, Caria. Nu vei ajunge niciodată o vedetă, indiferent de câte paturi vei încălzi.

— Mironosiţă de mahala! Cât te pricepi tu la muzică sau la paturi? Nu e de mirare că Forrest s-a săturat de tine. Urmează-mi sfatul: pleacă de aici, înainte de a fi prea târziu, rosti, iar ochii ei negri păreau că îi sfredelesc pe ai mei.

XX

— Îmi pare rău, Charlotte, ar fi trebuit să-ţi spun despre Caria, dar a fost cu atât de mult timp în urmă, cu mult timp înainte de a te întâlni pe tine.

Mărturisirea aceasta mă durea, cu toate că nu mă aşteptam la altceva. Nu iese fum fără foc sau, cel puţin, fără ce a mai rămas după foc.

Se apropie de mine şi îmi dădu părul din ochi cu un gest părintesc, ceea ce mă supără. Doar nu eram un copil!

„Doar nu eşti atât de naivă încât să crezi că te iubeşte”.

Spusele Cariei îmi rezonau în minte. Forrest mă apucă de bărbie şi îmi ridică capul.

— Charlotte, am treizeci de ani. E normal să fi

existat şi alte femei în viaţa mea, dar cu niciuna nu am dorit să mă însor până la tine.

— Caria spune că vrei să te însori cu ea. Spune că te-ai săturat de mine.

— Doamne, Charlotte, cât de rău îmi pare! Caria e o târfă. Ar fi în stare să spună orice când e prinsă în colţ, zise, strângându-mă în braţe.

— Poate spunea adevărul.

— Doar nu o să crezi asemenea prostii? spuse, cu o expresie de uimire.

— Nu ştiu ce să mai cred, am răspuns, smulgându-mă din braţele lui. Sunt atâtea lucruri de care nu mi-ai spus nimic, cum ar fi faptul că această casă a fost odată Lauraland; cum ar fi existenţa trecerii secrete, pe care ai folosit-o pentru a te întâlni cu Caria. M-ai făcut să cred că am visat; ai jurat atunci că nu ai părăsit o clipă patul.

Coborî privirea în podea şi începu să vorbească aproape în şoaptă.

— Am greşit ascunzându-ţi adevărul despre casă, dar am avut motivele mele. Amintirile mele despre Lauraland sunt în acelaşi timp frumoase şi dureroase. Nu eram pregătit să vorbesc despre ele atunci, dar aveam de gând să-ţi spun într-o zi, Charlotte. Cât despre întâlnirea cu Caria din acea noapte, într-adevăr am văzut-o.

A apărut în bucătărie în timp ce-ţi pregăteam ceva de băut. M-a ameninţat că va face o scenă dacă nu o întâlnesc în grădină. Nu am făcut decât

să stăm de vorbă, atât. Când i-am cerut să părăsească vila a refuzat şi atunci i-am spus că dacă ne face probleme, îi voi pune şi eu beţe în roate prin intermediul lui Vidici. Am căzut de acord şi am crezut că totul s-a terminat.

Aş fi vrut să îl cred. Dumnezeule, aş fi dat orice ca să îl cred.

— Forrest, zisei, spune-mi că nu te-ai însurat cu mine numai pentru a recăpăta Lauraland.

— Mă temeam că vei ajunge la concluzia asta, spuse, cu o imensă tristeţe, şi cred că de asta am ezitat să îţi spun totul. M-am căsătorit cu tine pentru că te iubesc. Dacă nu poţi crede asta, căsnicia noastră e ratată, Charlotte.

Nu puteam suporta să-l văd atât de întristat şi m-am aruncat la pieptul lui.

— Oh, Forrest, îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să o bag în seamă. E rea, e blestemată, e…

— Va pleca. O dau afară, indiferent ce scrie în testament şi ar fi trebuit să fac asta de la început. Când mă gândesc cum te-a chinuit… Cu acea Mână neagră blestemată… Şi să te facă să crezi în stafii…

— Dar, Forrest, există o stafie, de fapt sunt două.

— Linişteşte-te, Charlotte. Caria era fantoma şi ai prins-o.

— Nu. Au mai fost şi alte apariţii. O tot văd pe Gia în oglinda aceea şi mai e o fantomă. Cred că e bunicul tău. L-am văzut spânzurat de un copac.

Pe faţa lui se întipări groaza, apoi mânia.

— Cu cine ai vorbit, Charlotte?

— Cu doamna Atkins. Mama lui Tom Atkins. Spunea că bunicul tău s-a sinucis. Spunea că…

— Destul! Nu vreau să aud aşa ceva. Vrei să spui că ai discutat despre familia mea cu bârfitoarele din oraş?

— Nu am bârfit. A adus vorba. Vrei să spui că nu e adevărat? Că bunicul tău nu s-a sinucis?

— Bineînţeles. Nu vreau să mai discut despre asta. Şi ţi-aş fi recunoscător dacă ai face la fel.

Se schimbase complet. Atitudinea lui mă înfricoşa.

— Iartă-mă. Dacă spui tu că-i aşa, atunci aşa rămâne.

— Îmi pare rău, iubito, nu am vrut să te cert, zise, bătându-mă stângaci pe umăr.

Cuvintele lui îmi aminteau de copilărie. Copiii puteau fi iubiţi şi răsfăţaţi, dar nu puteai avea încredere în ei.

— Şeriful Atkins a fost aici, zisei, îmbufnată. Vrea să treci pe la biroul lui. E ceva în legătură cu domnul Wilson.

Pe faţa lui nu se putea citi nimic.

— Foarte bine. Oricum trebuie să mă duc în oraş. I-am dat puşca mea lui Owen McRae şi trebuie să trec pe la armurier să îmi cumpăr alta.

Am îngheţat, ca un iepure în faţa pericolului.

— De ce ai… Ce nevoie are Owen de puşca ta?

— Cred că o să se ducă la vânătoare în

Louisiana.

— Dar nu are puşca lui?

— Era o vechitură. A admirat-o pe a mea, aşa că i-am dăruit-o.

— Ah, înţeleg.

Se apropie de mine şi mă sărută cu patimă.

Nu te mai gândi la Caria. Mâine pleacă.

După ce plecă Forrest, am început să mă plimb prin cameră. Eram neliniştită. Amintindu-mi de vârtejul de ceaţă din oglindă, mă simţeam ca şi cum aş fi fost prinsă în el. Mi se învârtea capul şi curând aveam să fiu înghiţită de turbion.

Mă bucurasem nespus când l-am auzit pe Forrest spunând că mă iubeşte, dar totul se întorsese pe dos când am amintit de fantome.

De ce reacţionase atât de violent în legătură cu sinuciderea bunicului său? Doamna Atkins şi soacra ei nu erau genul de oameni care să fabuleze şi totuşi Forrest fusese atât de decisiv.

Era posibil să nu fi ştiut? Amintindu-mi că nu avea decât zece ani când murise bunicul său, teoria aceasta stătea în picioare. Cu siguranţă că ar fi fost revoltat dacă ar fi auzit ce se vorbea în această privinţă. Forrest îşi iubise nespus bunicii.

Apoi, mai era problema puştii. Mă neliniştea faptul că Forrest scăpase de ea, făcându-i-o cadou lui Owen McRae. Doar se putea afla cu ce armă a fost tras un anumit glonţ.

Gândul acesta m-a făcut să mă simt vinovată şi mi-am amintit:

„Totul pare periculos spionului.

Totul pare ameninţător ochiului speriat”.

Eram prea suspicioasă. Trebuia să ies din această încăpere. Simţeam nevoia să respir aer proaspăt, de ţară. Simţeam nevoia să simt vântul jucându-se în părul meu. Simţeam nevoia să călăresc.

M-am dezbrăcat şi m-am îndreptat spre şifonier. Unde îmi era noul costum de călărie? Trebuia să vorbesc cu Fiona. Nu se putea să dureze atâta timp spălatul unui costum.

M-am îmbrăcat cu cel maron şi mi se părea că mă simt mai bine cu acesta, dar acum Forrest era acasă şi ar fi dorit să îl port pe cel pe care mi-l cumpărase.

Am alergat la grajduri şi am dat peste ajutorul care o înşeuase pe Angelina.

— Cal nu-i aici, zise, apoi adăugă mândru: M-a lăsat pe mine să mă ocup de toate. Phiu! oftă, scoţând o batistă roşie din buzunar, da ştiu că am avut treabă. Cal zicea că nu am mare lucru de făcut, dar mai întâi a venit domnul Faro să-i înham caii la trăsură, apoi domnul Singleton vrea să-i pun şaua pe cal şi imediat după asta apare domnişoara Pinetti. Am fost atât de ocupat, că nici n-am avut timp să curăţ grajdurile.

Mă ajută să urc în şa, după care l-am întrebat:

— Domnişoara Pinetti a plecat să călărească?

— Da, doamnă. Ea nu prea face plimbări călare şi la început am crezut că sunteţi dumneavoastră

cea care se îndreaptă spre grajd. Mi-a cerut un cal rapid şi sper că ştie ce face, fiindcă a plecat de aici ca o vijelie.

Îmi pare rău de ce aflasem. Probabil nu era decât o coincidenţă, dar nu aveam nevoie acum să îmi fac tot felul de griji. Dând pinteni Angelinei, am ţâşnit ca un glonţ, lăsându-l pe băiat să se întrebe care dintre noi era mai nesăbuită: Caria sau eu?

Vremea era neobişnuit de călduroasă şi, cu toate că mă prevenise Cal că dealurile aveau să fie acoperite de zăpadă înainte de începutul iernii, câteva ore mai târziu m-am întors la grajduri cu calul în spume.

Fusesem îngrijorată de întâlnirea lui Forrest cu şeriful, dar îmi trecuse acum, după plimbare. Curând aveam să discut despre asta, iar Forrest va râde şi va spune că nu era decât o prostie.

— S-a întors domnul Singleton? l-am întrebat pe grăjdar.

— Nu, doamnă.

— Domnişoara Pinetti?

— Nu, doamnă.

Răspunsurile lui îmi spulberară încrederea şi aş fi vrut să mă pot întoarce şi să pot relua plimbarea călare, prin ţinutul ademenitor.

„Fă, Doamne ca totul să fie în regulă!” mă rugam.

„În regulă cu ce? Caria sau întâlnirea lui Forrest?”

Am ignorat demonul din mine şi am intrat în casă, după care am urcat în cameră, pentru a face o baie şi a mă odihni. Lucrurile luau o întorsătură favorabilă. Aveam să scap de Caria a doua zi. Doar aşa spunea Forrest!

Am umplut cada cu apă fierbinte şi am presărat mai multe săruri ca de obicei. Căldura şi mirosul îmbătător îmi dădeau un fals sentiment de siguranţă şi mă relaxau.

După baie, m-am înfăşurat cu un prosop de baie şi m-am băgat în pat. Speram să mă trezesc mai târziu şi să-l găsesc pe Forrest lângă mine.

Toți locatarii vilei, cu excepţia lui Forrest şi a Cariei se aflau în salon, servind apetitivele dinainte de cină.

— Unde e Forrest, Charlotte, sau nu e bine că întreb?

Întrebarea impertinentă a lui Nicky fu urmată de o expresie a feţei şi mai impertinentă.

— Cred că are treabă în oraş, am răspuns cu răceală.

— Are treabă, sau e închis? râse.

Am simţit cum devin palidă.

— Nu e decât o glumă, Charlotte, adăugă. Am auzit că şeriful îl căuta pe Forrest. Ştii cumva de ce?

— O chestiune de rutină, zisei.

— Ei, atunci m-am liniştit. Oamenii nu sunt închişi pentru chestiuni de rutină. Poate e cu Caria, zise, privind în jur. Se pare că şi ea lipseşte.

Conversaţia trebuie că îi atrăsese atenţia lui Victor, pentru că imediat ce Nicky mă abordă, l-am văzut deschizând ochii şi încercând să se ridice de pe divanul din colţul îndepărtat al încăperii.

Paloarea feţei lui şi felul în care clipea aminteau de un cadavru înviat, care încerca să se ridice din sicriu. Nu aveam niciun chef să înfrunt insultele unui beţiv şi am răsuflat uşurată când am văzut că rămâne izolat de grup. Marshall îl bătu pe Nicky pe umăr şi îl întrebă:

— Am auzit că nu s-a întors Caria?

— Păi, o vezi tu pe aici?

— Nu face pe deşteptul, Nicky, replică Marshall, pe un ton mai dur ca de obicei. Văd că nu e în salon, dar vreau să ştiu dacă s-a întors de la plimbarea călare.

— Nu cred. Mama a bătut la uşa ei înainte să coboare şi nu i-a răspuns nimeni. Deci, Caria şi Forrest lipsesc la apel. Care e problema, Haines? Eşti gelos?

Faţada aristocratică a lui Marshall dispăru şi îl privi pe Nicky cu ură.

— Nu eşti decât un gândac împuţit, Far. Ai grijă! Cineva s-ar putea să te strivească din greşeală.

Provocarea lui Marshall rămase ară răspuns, pentru că în acel moment uşa se deschise şi toţi se întoarseră pentru a-l privi pe Forrest care tocmai intra.

Picioarele-mi tremurânde cedară şi a trebuit să

mă sprijin de spătarul unui scaun pentru a nu cădea. Slavă Domnului, nu fusese arestat.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, zise, sărutându-mă pe frunte.

Marshall se îndepărtă repede, iar Forrest luă sticla de whisky şi îşi turnă un pahar. Nicky îl aşteptă să îl bea, apoi i se adresă:

— Acum că ai venit, Singleton, cred că ar trebui să ştii ceva.

Forrest mai sorbi din pahar şi îi aruncă lui Nicky o Privire plictisită.

— Ce este?

— Sunt sigur că îţi dai seama că mama şi cu mine am angajat un avocat.

Am observat un muşchi al lui Forrest care tresărea şi ştiam că avea nervii întinşi la maximum.

— Nu este nici momentul şi nici locul pentru a discuta despre testamente.

— Nu am nicio intenţie să discut despre testament în afara sălii de tribunal, Singleton. Trebuie însă să te informez că avocatul nostru a descoperit altceva. Ceva despre care trebuie să afli.

— Ce să aflu? zise Forrest, după ce mai luă o înghiţitură.

— Să afli despre un hoţ, un puşcăriaş care locuieşte aici, la vila Montelano. A intrat în ţară pe bază de declaraţii false şi trebuie deportat.

Forrest izbucni în râs şi am observat că îşi golise

paharul.

— Despre cine e vorba, Nicky? Despre tine?

— Chiar dacă te face să râzi, nu, nu e vorba de mine. E vorba de iubitul majordom al Giei, cel căruia i-a lăsat calul de curse care mi se cuvenea. Cal Marcus!

Toată lumea auzi acestea şi se lăsă liniştea în încăpere. „Oh, nu”, mă gândeam. Nu Cal.

— Nu te cred, am rostit.

— Este purul adevăr, continuă el, dând din umeri. A petrecut ceva timp la ocnă, pentru tâlhărie. Nu eram obligat să vă informez. Am făcut-o ca pe o favoare. Nu cred că vă convine să ţineţi un tâlhar pe domeniul ăsta?

Forrest îşi turnă un alt pahar iar eu mă rugam să fie anunţată masa. Făcu un gest de lehamite spre Nicky şi spuse:

— Omul şi-a ispăşit pedeapsa, nu?

— Asta nu e suficient pentru serviciul de imigrări, răspunse Nicky, satisfăcut.

Nu-l interesa decât să pună mâna pe calul de curse. Poate că nici nu era adevărat, dar ceva în mine îmi spunea că aşa era.

Am ridicat privirile şi am văzut-o pe signora intrând. Slavă Domnului, avea să fie anunţată masa, iar Forrest se pregătea să-şi toarne un al treilea pahar.

Ceva în tonul ei trebuie să-l fi alertat pe Forrest, pentru că s-a îndreptat spre ea, după ce mi s-a scuzat.

Signora părea agitată şi arăta spre uşa deschisă, în pragul căreia se arăta grăjdarul. Nicio urmă a băuturii pe care o consumase nu era sesizabilă în vocea lui Forrest, când se adresă celorlalţi:

— Grăjdarul tocmai a informat-o pe signora că s-a întors calul pe care îl călărea Caria, dar fără ea. I-am dat instrucţii signorei să formeze o poteră împreună cu servitorii. Bărbaţii care li s-ar alătura ar fi bineveniţi.

Forrest părăsi camera, urmat de Marshall şi Nicky. Victor încercă să se ridice, dar era evident că nu se putea ţine pe picioare fiindcă se prăbuşi la loc pe divan.

Dorcas, care considera mâncarea o prioritate absolută, zise:

— E prea beat pentru a putea mânca, dar noi putem merge la masă.

Luminile torţelor şi lanternelor celor care plecau în căutarea Cariei se reflectau în ferestrele sălii de mese. Scena era alarmantă şi de-abia m-am atins de mâncare, în timp ce Dorcas linsese primul fel şi se arunca asupra celui de-al doilea.

Nu vorbea nimeni şi, în liniştea lăsată, demonii mei mă bombardau cu întrebări.

„Unde este Caria? I s-a întâmplat ceva? De ce era Forrest atât de nervos şi de ce întârziase atâta? Au fost împreună? I-a cerut să plece? Dar dacă te va ruga pe tine să pleci? Ai avut încredere în Cal şi acum s-a dovedit a fi un criminal”.

Am împins farfuria din faţa mea şi am dus mâna

la frunte.

— Vă rog să mă scuzaţi. Nu pot mânca. Voi urca în camera mea.

— Ajunge să ţi se urce la cap, nu-i aşa? replică Dorcas. Forrest ştia. Ai văzut ce nervos era?

Lumânările de pe masă pâlpâiră şi aruncară o umbră pe faţa ei, arătându-mi iarăşi cât de urâtă era. Eram singure în încăpere, probabil singure în întreaga aripă de răsărit, în afară de beţivul din salon şi deodată mi s-a făcut frică. Trebuia să fug de ea.

— Noapte bună, zisei, şi am luat-o la sănătoasa.

Ajunsă în camera albastră, am încuiat uşa şi am împins un scaun spre intrarea secretă. Apoi m-am îndreptat spre fereastră. Puteam vedea torţele echipei de căutare. Alte torţe se vedeau dinspre aripa de apus, fiindcă în acea parte începea pădurea şi ştiam că în primul rând aveau să caute în pădure.

„Ajunge să ţi se urce la cap”, zisese Dorcas. Nu era aşa?

Cu toate că ne aflam pe părţi opuse ale baricadei, trebuia să-i dau dreptate. Aveam o presimţire că evenimentele aveau să degenereze într-un punct culminant tragic. Prinsă într-o capcană din care nu puteam scăpa, mă tulbura propria ignoranţă. Oare adevărul avea să mă scape sau să mă distrugă?

Am tresărit când am auzit bătând la uşă. Dorcas?

Am traversat camera şi am controlat încuietoarea.

— Cine e?

— Eu sunt, doamnă, Fiona. Am venit să-mi iau la revedere. Plec de aici chiar în noaptea asta. Prefer să risc pe un drum întunecos.

Am intrat în panică: „Dumnezeule sfânt! Nu o lăsa să plece. E singura în care mai pot avea încredere”. Am deschis repede uşa şi am tras-o înăuntru.

— Oh, doamnă, e îngrozitor. Ştiam că se va întâmpla ceva groaznic, dar n-am spus la nimeni. Numai noi două ştim.

— Ce să ştim? întrebai, neînţelegând.

— Ştiţi dumneavoastră. Oglinda!

Doamne, s-a speriat de oglinda spartă!

— Nu vă aduceţi aminte, doamnă? Crăpase şi eu v-am spus că asta înseamnă ghinion, iar dumneavoastră aţi spus că…

— Lasă ce ţi-am spus. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa oglinzii. Ni s-a părut; vino să vezi.

Am prins-o de mână şi am tras-o îl alcov. Am ridicat cearşaful şi priveliştea o ului.

— Pe toţi sfinţii! Nu e crăpată deloc! Cum vine asta, doamnă?

Să mă ierte Dumnezeu pentru minciună, dar eram ca un om gata să se înece, care se apucă de orice.

— Probabil nu era decât o umbră. Aminteşte-ţi că era în amurg când ai venit în cameră.

Ea aprobă din cap şi am acoperit repede oglinda, fiindcă începea să se încălzească la atingerea mea.

— Şi acum, vino să-mi perii părul şi să nu mai aud nicio prostie de asta, că ai vrea să pleci de la vilă.

Nici nu ne gândeam să mergem la culcare şi, din moment ce nu voiam să rămân singură, iar Fionei îi făcea plăcere compania mea, am petrecut noaptea de veghe împreună.

Fiona era mai optimistă acum, când problema oglinzii era rezolvată.

— Doamna Fitzwater, stăpâna mea din Irlanda, a căzut de pe cal odată. Şi-a rupt un picior, dar un tăietor de lemne a găsit-o şi a adăpostit-o în cabana lui.

Era o explicaţie simplă, dar nu ştiu de ce aveam senzaţia că nu se putea aplica şi în cazul Cariei.

Ne-am ocupat cu tot felul de lucruri. Eu mi-am făcut manichiura, iar Fionei i-a luat o mulţime de timp pentru a-mi peria rochia. Când în sfârşit se pregătea să o împăturească, mi-am amintit de ceva.

— Fiona, unde este costumul verde de călărie?

Înainte de a apuca să răspundă, strigătele de afară ne aruncară pe amândouă la fereastră.

— Duce ceva! Au găsit-o! strigă Fiona.

Nebăgând de seamă că eram îmbrăcată în cămaşă de noapte, am ieşit din cameră şi am alergat pe coridor. Am privit jos, în hol. Am

îngheţat în momentul în care uşa se deschise şi doi grăjdari solizi intrară, ducând o targă. Era acoperită complet cu o pătură.

Am dus mâna la gură, pentru a înăbuşi în ultimul moment un strigăt…

Intrară pe rând şi ceilalţi membri ai echipei de salvare şi holul se umplu de lume. Statura impunătoare a lui Forrest şi faţa lui palidă ieşeau în evidenţă, în mijlocul grupului.

— Nu aici, zise. Duceţi-o în birou.

Când au ridicat targa, pătura a alunecat de pe trup. Am strâns tare balustrada în momentul în care am văzut cadavrul Cariei. Purta costumul meu verde de călărie.

XXI

Nu voiam să atrag atenţia cuiva asupra persoanei mele, aşa că m-am tras lângă perete, cu toate că nimeni nu m-ar fi băgat în seamă. Nimeni nu se uita la etaj. Erau prea ocupaţi cu scena macabră de jos.

Unul din grăjdarii care duceau targa îşi făcu cruce şi puse pătura la loc, peste trupul Cariei.

Începui să tremur.

„Mâine pleacă”, spusese Forrest, dar nu se referea la aşa ceva.

Targa fu scoasă din hol şi echipa de căutare se răsfiră.

M-am întors în camera albastră, dar Fiona

dispăruse. Fără îndoială se afla în aripa servitorilor, frângându-şi mâinile şi făcându-şi bagajele. O invidiam pentru opţiunea aceasta, pentru că acest ultim incident tragic mă îngrozise. Ce se întâmplase cu Caria?

— A fost un accident.

Priveam mută la bărbatul din pragul uşii, cu greu recunoscând în el pe propriul meu soţ.

— Caria a murit, Charlotte, am găsit-o în pădure.

— A fost împuşcată?

— Împuşcată? Bineînţeles că nu. A căzut de pe o creastă şi şi-a frânt gâtul. De ce ar fi fost împuşcată?

— Birjarul a fost împuşcat. Mă gândeam că…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Charlotte, exclamă nervos. Nu are nimic de-a face cu Caria. A căzut, nu mă auzi? Am găsit-o în vale.

— Purta costumul meu de călărie, spusei, punându-mi gândurile în ordine. A intrat prin trecerea secretă şi l-a furat.

— Era cleptomană, Charlotte. Toată lumea ştie asta. Dar, pentru Dumnezeu, a murit! Costumul de călărie şi modul în care a pus mâna pe el nu are importanţă.

Simţeam cum între noi se ridica un zid. Vorbeam unul cu celălalt, dar parcă am fi comunicat în limbi diferite.

Îşi luă pijamaua şi se ridică.

— Voi dormi într-una din camerele de oaspeţi,

zise.

— De ce nu dormi aici, zisei, simţind cum creşte zidul dintre noi.

— A fost o zi obositoare. Sunt epuizat şi nu am chef de discuţii în momentul acesta.

— Eşti supărat din cauza Cariei, nu-i aşa?

Mă sfredeli cu ochii săi reci, albaştri.

— Îţi e chiar atât de greu să înţelegi? Uite ce e! Legătura dintre mine şi Caria a luat sfârşit cu mult timp în urmă, ţi-am mai spus asta, dar moartea ei a venit pe neaşteptate şi da, la naiba, sunt supărat. Atitudinea ta nu mă ajută cu nimic. Cred că e cazul să ne spunem noapte bună.

Fără să aştepte vreun răspuns, se întoarse şi ieşi. Cu ceva timp în urmă, aş fi fost în stare să alerg după el, dar acum se clădise acel zid între noi. Am auzit uşa închizându-se şi am rămas privind în gol.

„Nu a căzut. A fost împinsă!”

Am început să tremur amintindu-mi de mâinile care mă împinseseră pe mine, dar apoi mi-am dat seama de o posibilitate mult mai înfiorătoare. Dacă pe mine nu mă împinsese Caria, atunci cine o făcuse?

„Forrest ar fi putut face asta şi s-ar putea să o fi împins şi pe Caria”.

Nu, am protestat. Forrest a fost şocat de moartea Cariei. Niciodată nu îl mai văzusem atât de supărat.

„Poate e supărat că te-a confundat cu Caria”.

Simţeam revolta cum urcă în mine, dar nu am exclus posibilitatea. Altă dată aş fi găsit strigător la cer să mă gândesc la aşa ceva, dar acum îmi sunau în minte cuvintele Cariei.

„Forrest şi cu mine am fost amanţi înainte de a te cunoaşte pe tine”.

Minţise? Nu. Forrest recunoscuse.

„Am avut un plan. Eu trebuia să îl ajut să te înnebunească şi apoi aveam să devin stăpâna vilei”.

Dacă avuseseră un plan, acesta eşuase când am prins-o pe Caria în trecerea secretă.

„Ascultă sfatul meu, vânzătoare sărmană, întoarce-te acasă înainte de a fi prea târziu”.

— Of, Doamne, am strigat, de ce trebuia să poarte costumul meu de călărie?

A doua zi dimineaţa l-am văzut pe Forrest foarte puţin. Îmi spuse că se ducea la poştă pentru a trimite o telegramă părinţilor Cariei şi lui Mario Vidici, pentru a-i informa de accident.

Domnul şi doamna Pinetti sosiră a doua zi, dar Vidici trimisese o telegramă de condoleanţe în numele Companiei Metropolitane de operă, exprimându-şi regretul pentru această moarte neaşteptată a unei cântăreţe promiţătoare.

Cei doi Pinetti erau oameni simpli, de la ţară. Dezaprobau făţiş viaţa de la vilă îmbrăţişată de fiica lor.

— Noi spus ei să nu vină, dar ea nu ascultat, spunea doamna Pinetti. Era o femeie scundă şi

îndesată, iar dacă avusese vreodată frumuseţea fiicei ei, cu siguranţă că acum nu se mai vedea nicio urmă.

Soţul ei, un bărbat cu o privire aspră, stătea lângă ea.

— Vrut să meargă pe urma fetei ăleia. Gia Gerardo, aia!

Rosti numele ca pe un blestem, apoi ridică pumnul şi strigă:

— Eşti mulţumită acuma, figlia mia? O urmezi direct în iad.

— Nu spune aşa ceva, Angelo, replică mama Cariei. O luăm acasă. Vorbim cu părintele Donachelli şi îngropăm Caria lângă biserică.

Forrest aranjă ca trupul neînsufleţit al Cariei să fie trimis cu vaporul până la New York. Era clar că rezidenţii vilei nu ar fi fost bine veniţi, aşa că nimeni nu-şi exprima dorinţa de a asista la înmormântare.

Urmărindu-i cum pleacă, de la fereastra dormitorului, mă gândeam că, asemănător Giei, Caria voia să aibă totul. Fusese amanta lui Vidici, precum Gia fusese amanta lui Verdi. Spera ca într-o zi să ajungă o vedetă şi eventual stăpâna vilei Montelano. Dar acum Caria se întorcea acasă, într-o comunitate italiană din New York, unde nu avea să fie cunoscută decât ca fiica măcelarului Angelo Pinetti şi a soţiei acestuia, Maria.

Moartea Cariei acţionă ca un catalizator, pentru

că în acea seară, Marshall ne anunţă că avea să părăsească vila. Se întorcea în Missouri, îmi spusese luându-mă de-o parte.

— S-ar putea să rămân la Clear Creek şi să renunţ la operă, Charlotte.

— Dar de ce? Credeam că îţi place muzica.

— Îmi place, dar cred că tatăl meu ar avea nevoie de un asistent de director al corului.

Mi-am amintit că era fiu de preot şi, ca şi când mi-ar fi citit gândurile, privi în jur, prin salonul strălucitor şi spuse:

— Aici, la vilă, am pierdut valorile printre care am fost crescut. Cei doi Pinetti m-au făcut să înţeleg asta şi cred că trebuie să mă întorc şi să le regăsesc.

Don Alberto, care nu mai avea în felul acesta studenţi, avea să plece şi el şi aceasta reducea numărul oaspeţilor nedoriţi la numai trei: Victor şi cei doi Faro. Aş fi vrut să fie invers, pentru că tocmai cei care rămâneau îmi creau cele mai multe probleme. Nicky insista în privinţa lui Cal.

— Lupu-şi schimbă părul, dar năravul, ba. Uită-te la Caria. Putea fi încântătoare, dar ar fi fost în stare să-ţi fure cămaşa de pe tine.

Nimeni nu spusese nimic despre costumul de vânătoare şi credeam că numai eu şi Forrest cunoşteam problema „Totuşi, am simţit că Nicky mă privea şi când i-am prins privirea, faţa-i ca un craniu i se schimonosi într-un zâmbet macabru.

— Ajunge, Nicky, zise Forrest.

— Morţii trebuie lăsaţi să se odihnească în pace, adăugă Marshall, cu o privire care ar fi putut ucide.

Interesul lui Marshall pentru Caria se manifestase în noaptea în care fusese dată dispăruta şi-mi era clar acum că fuseseră cândva amanţi.

Marshall se îndepărtă şi Forrest se întoarse spre Nicky.

— În ce priveşte problema lui Cal, nu am de gând să întreprind nimic, aşa cum ţi-am mai spus.

Nicky ridică din umeri, dar el şi Dorcas au schimbat priviri cu înţeles, ceea ce m-a convins că în curând şi Cal avea să ne părăsească. Gândul acesta mă nelinişti, căci Fiona plecase deja.

De data aceasta nu am mai încercat să o reţin. Era convinsă că vila era blestemată şi eu nu puteam nega aşa ceva.

— Oh, doamnă, plecaţi şi dumneavoastră. În casa asta sălăşluieşte răul. Noaptea trecută am auzit cucuveaua şi asta era după ce au găsit-o pe domnişoara Pinetti. Ştiţi ce înseamnă asta!

Ştiam ce însemna, dar nu puteam pleca, atâta timp cât încă îmi mai iubeam soţul, iar dacă plecam, ar fi însemnat că cedez acelei voci demonice din mintea mea.

„Forrest ar fi singurul care ar profita de pe urma morţii tale”, insista aceasta, cu un calm perfect.

„Dar cine profitase de moartea Maestrului sau de cea a birjarului”? mă întrebam.

Forrest şi cu Nicky mă priveau încurcaţi. Mi-am dat seama prea târziu că gândisem cu voce tare.

Ca găurile dintr-un craniu, ochii lui Nicky păreau să mă înghită.

— Îmi ppare r-rău, zisei, nu aed că am fost atentă la ce îmi spuneaţi.

— Dar ce spuneai tu? insistă Nicky. Încercând să scap de bâlbâială, nu făceam decât să o înrăutăţesc.

— N-ni-nimic. Mă g-gă-gândeam la altceva.

Am simţit mâna lui Forrest apucându-mi cotul.

— Eşti obosită, Charlotte, trebuie să te duci la culcare.

Scuză-ne faţă de ceilalţi, Faro, zise apoi, privind spre Nicky…

Sprijinită de braţul lui, am părăsit încăperea. Odată ajunşi în holul de la intrare, mi s-a făcut frig, cu toate că transpiraţia rece îmi acoperea fruntea, iar picioarele îmi erau ca de gumă. Forrest se opri şi mă privi cu atenţie.

— Eşti albă ca o foaie de hârtie.

Cu o mişcare scurtă, mă ridică de la pământ şi deja mă purta pe braţe, spre camera albastră.

Ajunşi în cameră, mă depuse pe pat şi începu să mă dezbrace.

— Ştiam că aşa se va întâmpla, rosti aproape pentru el.

Dezbrăcată la piele, am început să tremur, iar el îmi trase peste cap cămaşa de noapte, apoi mă înveli.

— Sunt îngrijorat în privinţa ta, Charlotte, spuse aproape pe un ton de ceartă, în timp ce mă învelea.

— Voi fi în regulă, am zis.

Părea înalt şi puternic, aplecat deasupra mea şi, fără să vreau, m-au trecut fiori când îmi spuse:

— Mă duc jos să-ţi pregătesc ceva cald de băut. Să nu te prind că te dai jos din patul ăsta.

Nu cred că aş fi făcut-o, nici dacă ar fi luat casa foc. Evenimentele din ultima zi mă copleşiseră şi mă simţeam epuizată.

Forrest se întoarse incredibil de repede şi îmi spuse, după ce depuse paharul înalt pe noptieră:

— Mâine dimineaţă plec devreme, Charlotte. Am un caz la tribunal, dar mă voi întoarce sâmbătă şi îl voi aduce şi pe doctorul Strauss.

— Cine e? l-am întrebat, trezită la realitate.

— Un prieten de-al meu şi un foarte bun doctor. O să-ţi placă de el, iubito.

— Dar nu am nevoie de doctor.

— Charlotte, sunt îngrijorat de nervii tăi. Ai fost încontinuu sub tensiune şi acum începe să se vadă. Vorbeşti numai despre fantome şi, în plus, dacă te-ai fi văzut adineauri jos… Erai dezorientată şi păreai pur şi simplu terifiată, spuse, după un moment de gândire.

— Din cauza lui Nicky. Capul lui seamănă foarte mult cu un craniu. Aveam impresia că avea să mă absoarbă în el.

Dar nu avea niciun rost. Cuvintele mele sunau

neraţional.

— Bea-ţi paharul, Charlotte şi culcă-te, îmi zise, aplecându-se şi sărutându-mi faţa plină de lacrimi. Totul va fi în ordine. Vom avea o discuţie îndelungată când mă întorc, dar nu acum. Ai nevoie de odihnă.

Intră în baie şi, când am auzit uşa închizându-se, m-am ridicat din pat şi am luat paharul. Fără ezitare, am vărsat conţinutul în ghiveciul plantei din cameră.

Remuşcările mă copleşiseră şi m-am băgat în pat, plângând pe neauzite, până când Forrest veni lângă mine şi începu să mă maseze pe spate.

M-am trezit târziu; Forrest plecase de mult timp. Somnul nu îmi destinsese nervii, nu îmi depărtase sentimentul de vinovăţie, pentru că planta de pe pervaz părea să râdă de mine, cu frunzele ei verzi, sănătoase.

Am privit afară şi am văzut că ningea. Schimbarea aceasta mă luă pe nepregătite. Ieri fusese o zi de vară indiană şi, ca un tâlhar ascuns de întunericul nopţii, iarna se strecură în ţinut. Forrest mă preveni în privinţa climei. În Maryland, toate cele patru anotimpuri îşi pot face apariţia în aceeaşi săptămână.

Am vrut să trag de sfoara clopoţelului, dar mi-am amintit că Fiona nu avea cum să răspundă. M-am îmbrăcat în grabă, căci în casă era frig, şi am coborât să servesc micul dejun.

Când am intrat, Don Alberto era singur cu

Marshall în salon. S-au ridicat amândoi când am intrat, iar Don Alberto îmi sărută mâna.

— Dragă Charlotte, Marshall şi cu mine te aşteptam pentru că voiam să ne luăm la revedere.

— Dar trenul nu soseşte înainte de ora două.

— Vom aştepta la gară, zise Marshall privind pe fereastră. O să vină un vifor şi na am vrea să rămânem înzăpeziţi. Cei doi Faro au pus deja mâna pe sanie, adăugă cu ciudă.

Eram surprinsă. Era ora nouă şi Dorcas nu se trezea niciodată înainte de prânz.

— Unde au plecat? am întrebat.

— Nu mi-au spus, dar în băcănia lui Atkins există un telefon şi l-au mai folosit pentru a vorbi cu avocatul lor.

Un fior mă trecu. Am râs, pentru a-mi ascunde nervozitatea.

— Toată lumea pleacă, în afară de mine. Asta mă cam sperie.

— Signora te va proteja, zise Don Alberto. Cred că nici celebrul nostru bătăuș nu s-ar pune cu signora. Şi nu-l uita pe Victor, adăugă cu un zâmbet.

— De mare ajutor ar mai fi! zise Marshall, dând din cap. DeSantis nu o să facă decât să doarmă toată ziua şi apoi să se îmbete seara.

Don Alberto schimbă o privire cu Marshall, apoi mi se adresă:

— Iartă-ne, Charlotte. Nu făceam decât să glumim. Nu trebuie să te îngrijorezi în privinţa

bătăuşului. Trebuie că a plecat de mult timp.

Am încercat să-i zâmbesc, pentru că nu de bătăuş îmi era mie frică.

Tocmai terminam micul dejun când Anna intră şi anunţă că trăsura aştepta la intrare.

— Cal zice să veniţi acum. Drumurile încep să se înzăpezească.

Cei doi bărbaţi o urmară în hol, îşi puseră mănuşile şi paltoanele groase şi se întoarseră să-şi ia la revedere. Marshall îmi strânse mâinile şi îmi şopti:

— Părăseşte vila Montelano, Charlotte. E un loc periculos.

Am privit de la fereastră şi i-am văzut dispărând după perdeaua de fulgi de zăpadă. Deja auzeam doar zgomotul roţilor pe zăpadă şi îmi dădeam bine seama că plecaseră.

Mă simţeam singură şi complet izolată de restul lumii. Mă îngrijora faptul că Dorcas şi Nicky plecaseră în oraş, pentru că ştiam că asta însemna un bucluc pentru Cal.

Încă nu-mi venea să cred că fusese un ocnaş. Îmi aminteam de ochii lui. Ceva intangibil, ceva ce nu puteam defini, care îmi inspira încredere şi mă încălzea.

Fascinată, am rămas la fereastră şi am continuat să privesc ninsoarea. În Anglia adoram zăpada. Tata făcea focul şi ne simţeam minunat în căsuţa noastră, dar aici zăpada era un duşman, pentru că făcea din mine un prizonier al acestei case reci,

ostile.

M-am plimbat un timp fără un ţel prin camerele de la parter. Auriul şi roşul ca de sânge păreau vulgare faţă de albul imaculat de afară.

Nu vedeam niciun servitor şi asta mă făcea să mă simt ameninţată. Oare fugiseră toţi, ca şi Fiona şi mă lăsaseră la bunul plac al Annei şi al signorei?

Prostii. Fiona era o intrusă, ca şi mine. Toţi s-au bucurat să o vadă plecată, dar italienii îi erau devotaţi Sophiei.

Într-un fel sau altul, am reuşit să-mi trec ziua şi, fără să mă mai deranjez să mă mai schimb, luam masa de seară singură în salonul cel mic.

Nicky şi Dorcas trebuie că se hotărâseră să rămână în oraş din cauza vremii şi eram fericită că Victor nu îmi făcuse onoarea de a cina cu mine.

Încă mai ningea, dar nu aşa de tare şi, judecând după iernile englezeşti, mă aşteptam ca dimineaţa să se potolească.

Neavând ce să fac, am urcat în camera albastră şi am început să frunzăresc cartea despre operă pe care mi-o dăduse Don Alberto. Voi fi vreodată capabilă să înţeleg şi să apreciez toate nuanţele acestei minunate forme de artă? Verdi!

Numele şi figura compozitorului apărură pe o pagină. Era bărbatul pe care îl văzusem în oglindă, bărbatul care îi dăduse flori Giei, pe scenă. Ce însemnau scenele din oglindă? Mi-am amintit de spusele lui Nicky. — „Morţii trebuie să-şi ispăşească păcatele”.

Oglinda începuse să se încălzească şi să pulseze când i-am arătat-o lui Fiona. Oare mai avea ceva de spus?

Am lăsat cartea jos şi m-am dus în alcov. Dacă oglinda era rece, nici nu aveam de gând să o dezvelesc. Dar dacă era caldă? Am lăsat nehotărârea suspendată şi, când intram în baie, am auzit murmurul acela liniştit.

Acţionând din instinct, am apăsat repede butonul şi uşa secretă se deschise. Am ieşi imediat pe palier, gata să mă lupt cu cel de-al doilea călău al meu, dar nu era nimeni, iar apoi, ascultând atentă nu am mai auzit nicio mişcare.

M-am întors în cameră şi am apăsat butonul, iar uşa se închise scurt. Caria răsese, dar nu avea obiceiul să murmure. Acum ştiam de unde venea şi, cu mâini tremurânde, am atins oglinda.

Era caldă şi pulsa ca o inimă. Am împins-o afară din alcov şi am adus-o în mijlocul dormitorului. Norii începeau deja să se învârtă când am scos cearşaful.

Când imaginea fu clară, am văzut o scenă cunoscută. Caria stătea în picioare în mijlocul unei camere mobilate, îmbrăcată ţărăneşte. Luă cutia şi ieşi.

Imaginea se schimbă din nou şi am văzut-o iarăşi stând la marginea lanului de grâu, împreună cu acel bărbat. Călăreţii se apropiau şi cutia căzu în ţărână, împrăştiind monede şi bijuterii. Gia s-a aplecat şi a început să strângă monedele în poala

şorţului. Apoi îl sărută repede pe bărbat şi se pierdu în lanul de grâu.

Bărbatul rămase în mijlocul drumului, aşteptând călăreţii. L-au înconjurat şi l-au apucat apoi cu brutalitate. Cu o fracţiune de secundă înainte ca scena să se estompeze, s-a întors şi m-a privit în ochi. Era un tânăr foarte atrăgător şi figura lui îmi era familiară.

Atentă la scenă, nu mi-am dat seama că murmurul crescuse în intensitate. Totuşi, nimic nu m-ar fi făcut să plec, pentru că, după obiceiul oglinzii, o nouă scenă avea să fie proiectată.

Treptat, formele din oglindă se uniră în formele din cabina Giei de la teatru. Am văzut-o pe Gia şi pe femeia aceea certându-se. Banii fură aruncaţi pe toaletă şi femeia ieşi din cameră, ca mai înainte. Gia strânse banii şi îi îndesă în buzunar. Apoi luă o pană şi începu să scrie. Oglinda făcu un prim plan pe foaia de hârtie şi, spre mirarea mea, cu toate că era scrisă în italiană, o puteam citi.

Signore Giuseppe Burranco
245 Chapelgate
Londra, Anglia

Am suficienţi bani pentru lecţii. Sosesc mâine seară la Londra. Vă rog să-mi acordaţi o audienţă.

Gia Marconi.

Giuseppe Barranco? Abia acum îmi aminteam. Acesta era numele Maestrului, dar de ce semna Gia cu numele de Gia Marconi? Era Gerardo un

pseudonim?

Nu te opri acum, mă rugam. Dacă Gia ajungea în Anglia, puteam să aflu cine era bunicul meu.

Aşteptând nerăbdătoare următoarea scenă, am fost fericită să recunosc podul Westminster şi Clădirea Parlamentului. Nu mai era niciun dubiu că Gia fusese la Londra.

Purta o pelerină neagră şi trecea pe străzile aglomerate ducând un coş de piaţă. Oglinda o urma pe nişte alei dosnice, până la o clădire din cărămidă roşie, în care intră. Intrarea casei era întunecată şi puţin mobilată, dar era cel puţin o bancă lungă, pe care Gia depuse coşul. Buzele i se mişcară într-o rugăminte patetică adresată unei femei care se apropia de ea.

Aceasta era grasă, cu o faţă aspră şi cu părul prins într-un coc care părea un nasture uriaş în vârful capului. O privi pe Gia cu milă şi, într-un târziu, aprobă din cap.

Întinse mâna după coş, dar Gia o opri cu un gest. Dezveli apoi coşul şi privi mult timp la copilaşul care dormea înăuntru. După aceea se întoarse şi ieşi cu un pas hotărât.

Am rămas holbându-mă la oglindă mult timp după ce imaginea dispăruse şi începusem să plâng.

— Oh, tată, strigai, cum a putut?!

Nu mai voiam să văd, dar oglinda nu terminase şi atenţia mi-a fost atrasă din nou spre ea.

Încă o dată a trebuit să revăd scena erotică

dintre ea şi amantul său. Aceeaşi cameră modest mobilată, cu patul mare în mijloc se putea vedea. Recunoşteam bărbatul, din ceea ce văzusem cu câteva zile în urmă. Avea în jur de cincizeci de ani, dar nici Gia nu era prea tânără, cu toate că avea un trup frumos, iar faţa ei părea un trandafir înflorit.

Ea era seducătoarea şi am roşit la vederea scenei de sexualitate crudă. Ca şi mai înainte, o umbră se văzu la capul patului şi cuplul se ridică. Părul Giei îi ascundea chipul, dar bărbatul putea fi văzut bine.

Scena se deformă şi am privit atentă în oglindă, pe măsură ce încerca să-mi arate umbra de la capul patului.

Am dus mâna la gură şi am încremenit. Era un copil, un copil frumos, brunet, iar expresia de pe faţa sa nu aveam să o uit vreodată.

— Oh, Forrest! am suspinat.

XXII

Durerea, mânia şi oroarea întipărite pe faţa acelui copil îmi spuseseră tot ceea ce căutam să aflu. Chinuit de vinovăţie şi devastat de pierderea respectului nepotului său, bunicul lui Forrest se sinucisese.

Oh, sărmanul meu iubit, acum îmi dădeam seama că se simţea vinovat de moartea bunicului său.

Mă durea inima pentru acel băieţel care purtase în el un asemenea secret. Cunoscându-l bine pe Forrest, eram sigură că nu îi spusese nimic bunicii lui.

Am continuat să privesc scena, dar faţa micuţului se estompa şi fu înlocuită de nişte nori mai negri şi mai ameninţători ca de obicei. Se învârteau cu viteză şi provocau o căldură care mă făcu să mă îndepărtez. Începu să pulseze din ce în ce mai tare şi am auzit clar vocea bunicii mele…

Nu mai era acel murmur, ci era glasul celebrei Gia Gerardo, cântând cea mai frumoasă arie pe care am auzit-o vreodată. Aveau să treacă mulţi ani până să-mi dau seama că în acea noapte ascultasem mai multe arii, dar nefiind cântate în engleză, nu le prindeam înţelesul la acea vreme.

Nu îi pot descrie vocea. E suficient să spun că nimeni şi nimic nu o putea egala. Era o voce de înger, cu suflet de diavol. Notele mă fermecară şi, ca o somnambulă, am părăsit camera albastră şi am ieşit pe coridor.

Hipnotizată, nu mă puteam gândi decât la minunata voce a bunicii mele. Aş fi urmărit-o oriunde, pentru că nu auzisem ceva mai frumos în viaţa mea.

Auzeam glasul acela în faţa mea şi, speriată de gândul că l-aş fi putut pierde, îl urmam orbeşte, nepăsându-mi încotro mă purta.

Am trecut în aripa de apus şi mă gândeam că voia să mă conducă în camera contesei. Vraja

cântecului era atât de puternică încât nu aş fi ezitat să intru chiar în acea încăpere sinistră.

Însă glasul nu venea din acea cameră şi am trecut pe lângă uşa ei. Într-un fel, mă liniştea, ca un cântec al lui Lorelei.

„Vissi d'arte, vissi d'amore".

Nu înţelegeam cuvintele şi numai câţiva ani mai târziu am fost în stare să traduc în engleză încântătoarea arie:

„Am trăit pentru artă, am trăit pentru dragoste. Mi-am dăruit glasul stelelor, cerurilor".

Am dat colţul şi am coborât scările, iar când vocea nu se mai auzi, am deschis uşa şi am ieşit din casă. Nemişcarea nopţii de iarnă mă frapă şi m-am trezit, dezorientată. Apoi, deodată, peste câmpul acoperit de zăpadă am auzit o notă puternică sfâşiind noaptea.

Înţelegeam acum ce voia să spună baroana cu acel şi bemol. Vrăjită din nou, am rămas în dreptul uşii, insensibilă la frig şi, chiar dacă nu înţelegeam cuvintele, inima îmi plângea de frumuseţea notelor.

Treptat, tempo-ul crescu, iar aria luă un ton dramatic. Inima îmi bătea să se rupă şi simţeam cum mi se urcă sângele la cap. Fantoma bunicii mele mă chema şi îmi cerea să o urmez peste podul de frânghie.

Fără cea mai mică ezitare, am păşit afară. Nu mai ningea, dar omătul era gros şi trosnea sub paşii mei. Am continuat să urmăresc vocea până la

marginea prăpastiei.

Am privit spre cealaltă parte şi am văzut lumină în cabana de vânătoare. Glasul părea să fie mai aproape acum şi mi se părea că vine din cabană.

Podul era acoperit de zăpadă şi îmi era frică să îl trec, dar o forţă nebănuită mă cuprinse şi am păşit pe el. Ţineam strâns frânghiile, în timp ce podul începu să se balanseze. Instinctul îmi spunea să mă întorc, dar vocea aceea angelică nu înceta. Mă atrăgea ca un magnet pe podul nesigur. Plăcile de lemn erau alunecoase şi am căzut la un moment dat, făcând ca podul să se încline periculos. M-am ridicat şi am început să gem, pentru că frânghia îngheţată îmi rănea palmele. Luna reuşi să spargă norii şi am privit în jos, ca să văd razele ei reflectate în pârâu. „Oh, Doamne, fă ca podul ăsta să nu se rupă”, mă rugam.

Ţinându-mă bine de frânghie, am traversat porţiunea mică ce mai rămăsese şi m-am oprit de cealaltă parte, pentru a asculta cu atenţie.

Era o linişte absolută, iar noaptea părea vâscoasă în nemişcarea aceea hibernală. Cântecul? Fusese doar o iluzie?

Îngheţată până în măduva oaselor, mi-am ridicat poalele fustei îngheţate deja şi m-am îndreptat spre uşa cabanei. Era deschisă şi după ce am intrat, m-am împiedicat şi am căzut înăuntru, orbită de lumina lămpilor aprinse. Un timp nu am văzut nimic, dar când ochii mi s-au obişnuit cu lumina, am observat că pe podea zăceau aruncate

tot felul de hârtii. Mai multe scaune erau răsturnate. Încurcată, stăteam în mijlocul încăperii şi am strigat:

— E cineva aici?

Se auziră gemete din dormitor şi m-am îndreptat în direcţia lor. Era întuneric în cameră şi mi s-a făcut frică.

— Cine e aici? am întrebat.

Deodată, o siluetă apăru din umbră şi se aruncă asupra mea. Două braţe. Două braţe puternice mă apucară şi mă forţară să mă arunc la pământ în camera alăturată. Mi se părea că numai eu aud ţipetele pe care le scoteam în timp ce trupul greu mă forţa să rămân nemişcată la pământ.

Faţa atacatorului, schimonosită, se afla la numai câţiva centimetri de a mea.

— Nu, nu tu! am ţipat, în momentul în care l-am recunoscut pe cel care credeam că îmi era prieten.

— Nu tu, Cal! am mai gemut şi o perdea neagră îmi acoperi ochii în timp ce îmi pierdeam cunoştinţa.

Când mi-am revenit, peste câteva secunde, corpul lui Cal încă mai era prăbuşit peste mine. Capul i se odihnea la pieptul meu şi, cu o mişcare disperată, m-am rostogolit de sub el. Abia atunci am observat sângele.

Mi-am dat seama că mă înjunghiase, în momentul în care am văzut pata de sânge de pe pieptul meu. Speriată să nu mă înjunghie din nou,

m-am depărtat de el. Nu făcu nicio mişcare pentru a mă reţine şi, privind mai atentă, am văzut că el era cel care sângera şi nu eu.

— Cal, Cal! am strigat, scuturându-l şi simţeam cum îngerul morţii pluteşte deasupra lui. Tu rog, nu muri, Cal. Îmi pare rău că mi-a fost frică. Trebuia să ştiu că niciodată nu mi-ai fi făcut vreun rău.

— Ce emoţionant!

Glasul acela sarcastic făcu să îmi îngheţe sângele în vine şi, întorcând capul, l-am văzut pe Victor DeSantis în pragul uşii.

— Tu ai făcut asta, am strigat, ştiind că simpla prezenţă a lui Victor aici era o dovadă suficientă.

— Aşa e, Charlotte, şi îmi pare bine că ai venit şi tu, cara mia, pentru că acum pot scăpa de amândoi.

— Dar de ce? am ţipat. Casa o va moşteni Forrest după moartea mea şi sunt sigură că nu ai ce câştiga prin moartea lui Cal.

Victor zâmbi şi închise uşa, apoi se apropie şi începu să lovească trupul de pe podea.

— E mort deja. Rămâi doar tu.

La lumina lămpii puteam vedea zâmbetul maliţios şi, cu groază, mi-am dat seama că era nebun.

— Nu e nicio grabă, cara mia. Îţi voi explica totul, frumos şi încet, pentru ca până şi o vânzătoare ca tine să înţeleagă.

Mă gândeam că era înalt şi puternic, dar era şi

bătrân. Dacă reuşeam să ies din cabană, nu mă putea ajunge.

— Nuu, cara mia. Nici să nu te gândeşti să fugi, căci te voi opri cu asta, zise şi, cu un zâmbet, scoase din buzunar un pistol pe care îl îndreptă spre mine. Acum ridică-te de acolo şi stai pe scaunul acela.

Am mai aruncat o privire trupului nemişcat de pe podea înainte de a mă aşeza.

— L-ai ucis doar pentru un cal, zisei.

— Calul nu are nimic de-a face cu asta, aşa cum vila nu are nimic de-a face cu moartea ta.

— Atunci de ce?

— Stai acolo liniştită şi îţi voi explica.

Întreaga situaţie era bizară: Cal zăcea la pământ – mort sau viu, – nu ştiam – iar Victor mă amenința cu un pistol.

— Un cal, rosti tare, la care eu am tresărit. Puţin îmi pasă de un cal. Nicky îşi dorea calul. Eu îmi doream vila. Şi, dar nu pentru asta vei muri, prostuţo.

Devenea agitat şi m-am gândit să-i distrag atenţia.

— Tu mi-ai trimis Mâna neagră?

— Nu, râse, asta a fost opera Cariei. Voia să te scoată din minţi. Dar eu nu joc în felul ăsta. I-am trimis lui Giuseppe Mâna neagră pentru că ştiam că avea să-l sperie de moarte şi am avut dreptate.

Părea mulţumit de el însuşi şi ceva mai calm.

— De ce trebuia să moară Maestrul? am întrebat

încet.

— Ca să îl fac să tacă, răspunse. Nicky spusese că ştia multe secrete de-ale piramidelor şi nu voiam să înceapă să împrăştie zvonuri despre Gia.

— Ce fel de zvonuri? am încercat.

— Ar fi putut împrăştia zvonul că avusese un copil cu Verdi, iar eu preferam să te consider o impostoare.

— Dar nu mai crezi lucrul acesta acum?

— Nu. Acum ştiu altceva.

Am aşteptat să continue, iar expresia de pe faţa lui mă îngrozi.

— Cine l-a împuşcat pe birjar? am întrebat.

— Eu, râse din nou. Nimeni nu se joacă cu Victor DeSantis. Nicky l-a angajat pe Wilson să găsească testamentul. Wilson a fost cel care a intrat în casa Maestrului pentru a-l găsi. Apoi băgăreţul ăla de unchi al bărbatului tău a intrat şi Wilson i-a dat la cap. Dar Maestrul nu avea testamentul şi nu se găsea nici în camera Giei. Întâmplător, birjarul a fost cel care te-a împins pe scări, pentru a putea cerceta camera.

Aflasem acum cine se ascundea pe coridor.

— Dar de ce l-ai omorât?

— Bestia, devenise lacom. Găsise testamentul şi credea că aveam să-i dau mai mult decât îi promisese Nicky, aşa că mi l-a oferit mie. Ne-am întâlnit în pădure şi când mi-a spus că citise toate hârtiile şi ştia foarte bine despre ce era vorba, l-am omorât. Nu aveam niciun chef să împrăştie

indiscreţii despre Gia prin tot oraşul. Era un nimic, adăugă scârbit.

Şi eu care îl suspectam pe Forrest!

— Dar Caria?

— O greşeală nefericită, zise, ridicând din umeri. Ea şi cu Marshall obişnuiau să se întâlnească la cabană. Gia aflase şi a fost un adevărat scandal. Bineînţeles că tânărul Haines i-a dat drumul Cariei ca unui cartof fierbinte. Ştia foarte bine care îi era interesul. În orice caz, ea era sigură că Marshall avea să părăsească vila şi voia să îl întâlnească pentru o ultimă dată. Îl aştepta în faţa cabanei şi privea în jos, spre prăpastie. Eu nu văd prea bine când sunt băut. Purta costumul tău de călărie. Am crezut că eşti tu. Ocazia era foarte bună, aşa că i-am dat brânci. Gia a spus dintotdeauna că cleptomania ei o va duce la pierzanie, râse într-un sfârşit.

Tot nu înţelegeam de ce trebuise să îl omoare pe Cal şi nici ce avea să câştige de pe urma faptului că o împinsese pe Caria în prăpastie, crezând că sunt eu.

Părea să aibă o putere neobişnuită de a-mi citi gândurile.

— Te întrebi de ce l-am omorât pe Cal şi de ce te voi ucide şi pe tine, zise şi, jucându-se cu pistolul, traversă camera şi apucă o mapă de pe podea.

— „Toate informaţiile referitoare la calul de rasă Lady Baltimore”, citi cu voce tare.

Mi-am amintit că văzusem mapa aceea prima

dată când venisem la cabană.

— Aici ascunsese Gia testamentul, dar asta nu e important. Nicky ar fi foarte dezamăgit să afle că nu e decât o mică modificare operată. Ceea ce e important este faptul că Gia îi adăugase ceea ce ea a numit „Act de penitenţă”.

În acest moment, faţa i se înăspri şi începu să se plimbe prin cameră.

— Timp de patruzeci de ani am fost împreună. Am rezistat soţilor şi amanţilor săi. I-am construit o întreagă carieră. Speram ca într-o zi, când avea să îmbătrânească, avea să-şi întoarcă privirile spre mine.

Respira greu şi continua să străbată camera în lung şi-n lat, îndreptând din când în când arma spre mine, pentru a sublinia ceea ce spunea.

— Eu i-am dat totul, iar ea mă ţinea ca pe un căţel. A văzut castelul ăsta şi i-a plăcut. Pe atunci se numea Lauraland. „Îl voi transforma într-un palat”, spunea. „Craig-y-nos-ul lui Patti va părea o colivie de sticleţi pe lângă acesta”.

Deodată, îşi aminti de prezenţa mea şi mi se adresă:

— Bunicul soţului tău nu voia să vândă, dar i-am câştigat încrederea. L-am determinat să facă nişte investiţii care aveau să-l ducă la faliment, dar Gia nu putea aştepta atâta timp. Oh, nu! Ea voia să îl seducă.

Arătă cu degetul spre fereastră şi continuă:

— Singleton s-a spânzurat de copacul acela. Nu

avea cum să ştie de investiţiile proaste pe atunci, aşa că sinuciderea lui nu avea niciun sens, dar ne-a uşurat nouă munca. Văduva Singleton nu avea de unde să plătească.

Mârşăvia lui mă scârbea, dar cel puţin înţelegeam, acum, de ce mi se arătau scenele din oglindă şi de ce spiritul neodihnit al bunicii mele bântuia vila.

— Încă nu mi-ai spus care e amestecul lui Cal în toată povestea asta.

Privi scârbit spre trupul de pe podea.

— El era soţul ei şi tatăl copilului ei.

— Dar credeam că Verdi… zisei uluită.

Umerii lui Victor începură să tremure şi glasul îi era acum plin de emoţie.

— Aş fi fost de acord, să fi fost Verdi, dar acest… Acest vagabond nenorocit, grăjdarul ăsta… Şi când am mai şi citit în confesiunile Giei că îl iubise…

Prin minte îmi treceau cu viteză scene din oglindă. Gia desculţă şi îmbrăcată în haine ţărăneşti. Nu era o scenă din vreo operă. Fusese realitate. O vedeam luând banii şi apoi certându-se cu acel bărbat. Tânărul acela era Cal. Oh, Doamne, iar ei spuneau că fusese în puşcărie.

— A luat vina asupra lui, am spus cu voce tare, dar Victor era prea plecat pentru a se întreba de unde ştiam x acest lucru.

— Şi ce-i cu asta? Ea era o artistă, iar Roberto Marconi era un nimic!

Roberto Marconi. Am repetat numele în minte şi, amintindu-mi de altă scenă din oglindă, am văzut scrisoarea pe care Gia o trimisese Maestrului. Era semnată Gia Marconi.

Am înghiţit în sec şi am dus mâna la lănţişorul de la gât. Amintindu-mi de inscripţie, am şoptit: „Amore, Roberto”.

Victor se ridică şi purta o expresie de ură pe faţă.

— Mi-a spus că fusese cineva în viaţa ei, dar nu mi-a spus niciodată cine era. Zicea: „O să fiu o nevastă bună, dacă el mă va vrea”.

Începu să lovească trupul neînsufleţit al lui Cal.

— Bestia, porcul, striga. La mine nici că se uita, dar se îndrăgostise de unul ca tine!

— Încetează! am ţipat. Lasă-l în pace.

Se întoarse spre mine.

— Ieşi afară. Te omor chiar acum. Eşti un nimic, ca şi el.

Înnebunise de tot şi nu avea niciun rost să spun ceva. Poate că afară aveam o şansă să scap.

Ţinând pistolul la ceafa mea, mă urmă afară. Cerul era senin şi aerul rece îmi ascuţea simţurile. Numai dacă l-aş fi făcut să continue să vorbească, aş fi câştigat timp.

— Ce a schimbat Gia în testament? am întrebat.

— Ah, testamentul, zise. Şi, am uitat să îţi spun, cara mia. Gia ştia că avea să moară şi voia să-şi îndrepte greşelile. A lăsat vila soţului tău şi nu ţie. Zicea că împreună am furat vila de la bunicul lui.

Făcu un gest de nerăbdare cu pistolul şi adăugă:

— Nu mai contează acum cine locuieşte în vilă, atâta timp cât nu eşti tu sau Roberto Marconi.

— De ce suferea Gia?

— Inima, spuse, lovindu-se peste piept. Nu a spus nimănui, nici măcar mie. Gia voia să-şi cumpere intrarea în rai, dar eu nu cred nici în rai, nici în iad. Singurul iad pe care îl cunosc este cel de aici şi voi scăpa de el de îndată ce termin cu tine.

Purta un palton gros, iar eu numai un şal, dar era mai bătrân şi frigul îl afecta mai mult. La lumina lunii, am văzut cum tremură, iar mâna care ţinea pistolul părea îngheţată.

Fără să mă gândesc la consecinţe, căci ce mai aveam de pierdut, m-am aruncat să-i smulg pistolul. Degetele-i erau prea ţepene pentru a apăsa pe trăgaci şi, neatent, scăpă arma pe jos. Am apucat-o înaintea lui şi am aruncat-o, dar se descărcă şi o bubuitură se auzi în noapte.

Târfă! Te omor şi fără pistol, mormăi, prinzându-mă în braţe şi trăgându-mă spre marginea prăpastiei. Eram mai tânără decât el, dar nu mă puteam pune cu forţa şi talia lui. Ştiam că mă va arunca în prăpastie, cum făcuse cu Caria.

— Nu! am ţipat, cu călcâiele în pământ, dar nu avea niciun rost. Aproape de margine, el alunecă şi m-am temut că aveam să cădem amândoi în hăul de dedesubt. Am profitat de ocazie şi m-am smuls din braţele lui, dar mă prinse din nou şi mă

trase mai aproape de margine.

Reuşi să se ţină pe picioare şi, cu o mişcare violentă, mă ridică şi mă ţinu câteva secunde deasupra capului. Am închis ochii, anticipând teribila senzaţie pe care aveam să o trăiesc, dar în acel moment am auzit glasul Giei. Notele minunate păreau că vin de pe alt tărâm.

Victor le auzi şi el, pentru că se împletici şi îmi dădu drumul. Am căzut, dar nu în prăpastie, ci într-un troian moale de zăpadă. M-am ridicat şi m-am dat la o parte, privindu-l speriată pe Victor.

— Gia, Gia! strigă el.

Înaintă şi se legănă pe marginea prăpastiei.

— Gia, aşteaptă! strigă din nou şi, deschizând braţele ca pentru a îmbrăţişa pe cineva, se aruncă în gol.

Am alergat la marginea prăpastiei şi l-am văzut întins jos, cu faţa în jos şi braţele încă deschise.

Era linişte şi am văzut cum luna luminează o siluetă. Purta o rochie albă şi diafană şi curând dispăru, confundându-se cu omătul.

În acel moment am observat torţele şi lanternele echipei de salvare, dar eram prea înfrigurată şi slăbită să strig, iar când mă găsiră leşinasem.

Revenindu-mi cu greu, am reţinut figura obosită şi îngrijorată a soţului meu, care trebuie că petrecuse multe nopţi la căpătâiul meu.

Văzui infirmiera ca prin ceaţă, îmbrăcată în alb şi am confundat-o cu fantoma Giei.

Am încercat să mă ridic şi am rostit:

— Mi-ai salvat viaţa. De ce?

— Sst, doamnă Singleton. Nu vă neliniştiţi.

Figura lui Forrest, obosită şi nebărbierită intră în cadru.

— Nu te lăsa, Charlotte. Te vei face bine. Ai încredere în mine, iubito.

Trăsăturile acelea mult iubite mă făcură să plâng. Oh, Dumnezeule, mă vei ierta vreodată pentru că nu avusesem încredere în el?

— Nu plânge, Charlotte. Totul o să fie în ordine. Vei vedea.

Vocea lui Forrest deveni neliniştită.

— Doctore Strauss, fă ceva! Se pierde din nou.

— Las-o să se odihnească, fiule. Soția ta e în mâini bune acuma.

Încercam să-mi dau seama ce accent era acesta. Cu siguranţă, nu era italian. German, desigur, după care am plonjat într-un hău negru.

O luminiţă slabă apăru într-un colţ al minţii mele şi începu să crească. În mijlocul cercului de lumină se afla Cal. Fericită, am alergat spre el.

— Oh, Cal, sunt atât de fericită să te văd.

Faţa lui era plină de îngrijorare.

— Trebuie să te întorci, Charlotte. E prea devreme pentru tine.

— Unde să mă întorc? M-am rătăcit.

— Atunci te duc eu înapoi. Vino, figlia mia, ia-mă de mână.

Ne-am îndepărtat de lumină şi, înainte de a intra într-un tunel întunecat, se întoarse spre mine şi

spuse:

— Mă întorc curând, cara. Îl aştepţi pe Roberto, şi?

Razele soarelui luminau camera albastră şi am zâmbit.

Era atât de bine să te simţi acasă.

Forrest moţăia pe un scaun lângă pat. Am întins mâna şi i-am atins vârful degetelor. Se trezi imediat.

— Charlotte, te-ai trezit. Oh, iubito! Cum te simţi?

— Mă simt bine, zisei.

Lacrimile începură să şiroiască pe faţa bărbătească a soţului meu.

— Oh, slavă Domnului! murmură, apoi îşi îngropă faţa la pieptul meu. M-am temut să nu te pierd, Charlotte.

Vulnerabilitatea lui mă impresionă şi, amintindu-mi de băieţelul din oglindă, l-am strâns la piept şi mi-am trecut mâna prin părul lui mătăsos.

— Şi mie mi-a fost frică că te-am pierdut, am şoptit.

— Niciodată, zise, ridicând capul. Eşti legată de mine până la sfârşitul lumii.

Buzele ni se întâlniră într-un sărut tandru şi, în frumuseţea acestui moment, am văzut cum piere demonul din mine. Ca o frunză uscată, se desprinse de mine şi fu purtat de vânt.

O singură urmă de tristeţe îmi mai amăra sufletul şi, în timp ce Forrest se aşează lângă mine

pe pat, i-am spus:

— Era bunicul meu. Dintotdeauna am ştiut că avea ceva familiar, mai ales ochii. Eram prea oarbă pentru a-mi da seama, dar tatăl meu avea aceiaşi ochi buni. Oh, aş 0 vrut să-i pot spune, am strigat.

— Dar îi poţi spune, Charlotte. Cal nu a murit.

— Oh, ba da. Eram acolo.

— Doctorul Strauss spune că e un miracol. De fapt, două miracole. Amândoi v-aţi îmbolnăvit în acelaşi timp. Pneumonia e o boală periculoasă. Tu mai aveai o şansă, dar nimeni nu se aştepta ca el să se însănătoşească. Cred că e doar pentru că e un cowboy zdravăn.

— Pot să îl văd?

— Să mai lăsăm să treacă ceva timp. Cal e acum chiar la etajul acesta şi de îndată ce doctorul Strauss ne dă voie, te duc să îl vezi. Oh, Charlotte, nu ştiu cum să-i mulţumesc lui Dumnezeu că mi te-a adus înapoi, zise apoi, strângându-mă cu putere la piept.

Mă chinuiam să-mi amintesc de un vis. Mă rătăcisem şi stăteam într-o lumină puternică. Cineva mă luase de mână... Dar nu am mai continuat gândul, pentru că Forrest începuse să-mi spună nişte lucruri minunate.

— Te iubesc, Charlotte şi vreau să te fac fericită. Dorcas şi Nicky au plecat, adăugă cu un zâmbet. Erau ca nişte câini plouaţi. Cred că le-a fost ruşine să dea ochii cu tine, iubito.

— Erau siguri că eram o impostoare, zisei.

— Da, dar scrisorile Giei erau foarte explicite. A fost o libertină, dar…

— Îşi bătea joc de oameni, spusei. L-a chinuit pe tatăl meu şi l-a chinuit pe Cal.

— El a uitat-o, Charlotte. Niciodată nu a încetat să o iubească.

— De unde ştii?

— A vorbit foarte mult în timpul delirului. O tot chema. Voia să i se alăture.

De undeva, din subconştient, am auzit un glas:

„Mă întorc curând. Îl aştepţi pe Roberto, şi?”

Visasem toate acestea?

Forrest mă privea cu atenţie.

— În cele din urmă, a vrut să pună lucrurile la punct. Nu te mai gândi, Charlotte. Ura macină pe oameni. Crede-mă, eu ştiu asta.

Începu să-mi povestească cele petrecute între bunicul său şi Gia, iar eu nu am dat niciun semn că eram la curent cu toată povestea. Ascunsese de toată lumea întâmplarea, încă de când era copil.

— Eram singurul care ştiam. Bunica mea era plecată în vizită la sora ei. Nu i-am mai vorbit niciodată din acel moment şi am refuzat să îl iert vreodată.

— Nu erai decât un copil, zisei.

— Da, şi copiii nu iartă niciodată. Mă chinuia faptul acesta, Charlotte. Aveam încontinuu sentimentul de vinovăţie şi aşa am ajuns să îl cunosc pe doctorul Strauss.

E din Viena şi mulţi doctori de acolo încearcă să pătrundă secretele creierului uman. Am fost prezent la o conferinţă de-a lui şi apoi i-am făcut o vizită. Îmi spuse că probabil uitasem ceva foarte dureroşi că într-o zi aveam să-mi amintesc. Mi-am amintit când am citit scrisorile Giei.

— Ele doctorul pe care l-ai adus să mă vadă?

— Da. Eram îngrijorat în privinţa nervilor tăi. Vorbeai atât de des despre stafii…

— Nu mai există stafii, zisei simplu.

— Atunci e foarte bine, zise cu un zâmbet. Pentru că vreau să umplem casa asta cu oameni adevăraţi şi micuţi. Şi, dacă eşti de acord, vom reboteza vila şi îi vom spune Lauraland, ca înainte.

— Desigur, am râs, de fapt acum e casa ta, nu a mea.

— Ce-i al meu e şi-ai tău, îmi aminti. Oh, Charlotte, hai să fim fericiţi şi să uităm trecutul.

— Am sărutat fericită. Nu-mi doream nimic mai mult.

EPILOG

Au trecut şapte ani de când glasul bunicii mele umpluse aerul rece al iernii cu sunete minunate, pe care nu aveam să le mai uit vreodată.

De atunci, ariile pe care le cântase mă obsedară, iar acum nu pot identifica una singură. Cuvintele mi-au rămas întipărite în minte şi i le-am dat lui

Cal, care mi le traduse:

„Ai murit fără de mamă.
Ai murit fără să ştii cât de mult
Te-a iubit mama ta.
Acum când ştii totul, spune-mi:
Când voi putea zbura spre rai cu tine?
Când te voi putea vedea?
Spune-mi, spune-mi”.

Identificasem celelalte pasaje. „Addio del passato”, de Verdi, fusese scrisă în 1853 pentru Traviata şi Gia trebuie că o cântase de nenumărate ori pe scenă, dar „Un bel di” şi „Vissi d’arte”, de Puccini nu fuseseră compuse încă în noaptea în care Gia mi le cântase.

Oare era suspendată undeva, în afara timpului, într-un purgatoriu creat de ea însăşi? Numai Dumnezeu ştie, dar sunt sigură că ariile erau o rugăminte de iertare.

Aria pe care Victor şi cu mine am auzit-o pe marginea prăpastiei fusese „Addio de-l passato”, de Verdi. „Frumoase vise ale trecutului.

Rozele au murit deja.
Sunt lipsită de dragoste.
Aruncă un zâmbet peste dorinţa celui pierdut.
Iart-o, primeşte-o, of, Doamne.

Ah, aruncă un zâmbet peste dorinţa celui pierdut. Voiam să cred că bunicul lui Forrest şi Gia Marconi nu mai erau pierduţi şi că Roberto şi Gia erau acum împreună, pentru eternitate.

Oglinda îmi arătase numai partea tragică a

relaţiei dintre ei, dar bunicul meu o iubise cu adevărat pe Gia şi povestea cu multă tandreţe despre tinereţea lor.

Se iubiseră din copilărie şi, după ce s-au căsătorit, au plecat să lucreze ca servitori la vila Montelano din Calagirone.

Gia trebuie că iubise atât de mult vila aceea, încât a încercat să transforme Lauraland în fanteziile ei de tinereţe, dar noi o aduseserăm la forma iniţială şi devenise iarăşi casa elegantă şi nepretenţioasă pe care Forrest o iubise într-atâta.

Şi mie îmi place Lauraland şi am fost fericită în ea, aşa cum îmi promisese Forrest. Cu toţi moştenitorii dezmoşteniţi îndepărtaţi şi cu faţada urâtă dispărută, dragostea noastră a transformat casa pe care o urâsem atâta într-un cămin primitor şi fericit.

Avem doi copii frumoşi. Robert are şase ani şi Laura are patru. Viaţa îmi e plină şi, ca şi vila, m-am schimbat.

Nu mă mai socot o puicuţă speriată, pentru că soţul meu mă priveşte cu ochii dragostei şi spune că sunt frumoasă.

Am fost fericiţi să îl avem pe Nonno, cum îl numeau copiii mei pe Cal, timp de cinci ani alături de noi. Nu i-am spus niciodată nimic despre oglindă. Păcatele Giei sunt uitate şi iertate şi într-o noapte, oglinda explodă şi se sparse în mii de bucăţele.

Am început să mă interesez tot mai mult de

muzică şi am devenit cunoscută şi respectată ca o protectoare a artelor. Forrest şi cu mine l-am cunoscut pe Giacomo Puccini după premiera din America cu Madama Butterfly, iar marele compozitor îmi mărturisi că o auzise pe Gia cântând, pe când eră tânăr.

— Vocea bunicii dumneavoastră era minunată. De fapt, la Gia Gerardo m-am gândit când am compus „Un bel di”. L-ar fi cântat splendid.

— Şi chiar a făcut-o, am răspuns.

NOTA AUTORULUI

„Senza Mamma” era aria pe care Charlotte nu o putea identifica în 1907. Şi aceasta a fost scrisă de Puccini, pentru Suor Angelica (Sora Angelica), o operă într-un act, care a avut premiera la teatrul Metropolitan pe 14 decembrie 1918.

„Mâna neagră” era simbolul terorii pentru americanii de origine italiană, de la începutul secolului XX până prin anii tumultuoşi douăzeci. Caruso însuşi a primit o scrisoare de şantaj semnată cu însemnul Mâinii negre. Conştient de consecinţe, a plătit suma respectivă, dar infractorii au fost mai târziu prinşi de poliţie.

Tipărit la Tipografia F.E.D.
Calea Rahovel. Nr. 147.
Telefon: 623.66.61; 623.98.55

"Pleacă de aici. Fugi imediat de-aici... înainte ca acest loc sinistru să-și ceară următoarea victimă..."

Totul semăna cu o scenă dintr-o emoționantă poveste de dragoste... când frumosul străin apăru din ceața Londrei pentru a-i spune modestei vânzătoare, Charlotte Stone, că bunica pe care nu apucase să o cunoască - Gia Gerardo, legendară stea a scenei lirice - o numise prin testament drept moștenitoarea imensei sale averi. Aflată pe vasul ce se îndrepta spre America, pentru a intra în posesia averii, Charlotte se îndrăgostește de avocatul Forrest Singleton, acceptând să se căsătorească cu el.

Dar, din momentul în care vede fațada neprimitoare a castelului - cu ferestre ce par mai degrabă ochi ce privesc răuvoitori din umbră Charlotte este cuprinsă de un sentiment de neliniște. În lumina difuză, turnurile și crenelurile castelului par să se înalțe spre cerul apăsător, încărcat de nori ce prevestesc furtuna, precum niște semne amenințătoare. Ciudatul cerc de prieteni și cele câteva rude ale bunicii ei îi arată Charlottei că nu este binevenită la Vila Montelano. Apoi Charlotte vede o siluetă omenească, asemenea unei fantome, atârnând de ramurile unui copac, iar întreaga proprietate pare a fi bântuită de stafii.

Obsedată de secretele ascunse ale acestei vile, aflată în situația de a nu avea încredere în nimeni - nici măcar în bărbatul cu care s-a căsătorit în grabă - Charlotte fuge în noaptea bântuită de primejdii... auzind parcă un glas ce o îndeamnă să fugă, să se salveze înainte de a fi prea târziu... și înainte ca propriul ei glas să fie redus la tăcere... pentru totdeauna.

SECRETELE VILEI MONTELANO

ISBN 973-96220-7-0

Lei 2500